PATRICIA HILL

Prinsă în mrejele pasiunii

Traducerea și adaptarea în limba română de
CECILIA IONESCU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

În tot timpul drumului de la Londra, Liza sperase vag că Dirk Lancaster va fi la aeroportul din Perth pentru a-și întâmpina fiul; însă nu fu cu adevărat surprinsă să vadă că nu se deplasase. Acum că ajunseseră în Australia, călătoria lor se încheia printr-un ultim zbor de la Perth la Derby.

Prin hublou, Liza putea vedea de-o parte oceanul și de cealaltă câmpia lipsită de vegetație care se întindea, nesfârșită, pământul pârjolit, de un brun roșcat sub soarele torid. Și, străbătând această câmpie, un drum lung, drept, cenușiu, ca o cicatrice în peisaj, un nor de praf se ridica în jurul unui convoi de animale care erau duse de la fermele din interiorul regiunii spre câmpiile de coastă, mai mănoase.

La fiecare aterizare, Barney o întrebase dacă ajunseseră și Liza trebuise să-i spună inevitabil că mergeau mai departe. Bietul micuț era obosit, se gândi ea cu afecțiune. Puțin îngrijorată, spera că totul se va desfășura bine, că după doar câteva săptămîni, Barney va fi obișnuit cu noua sa viață și că ea se va putea întoarce în Anglia cu

sufletul liniștit. Acum, că verișoara sa Elaine, mama lui Barney murise, educația copilului revenea tatălui său, așa că Liza îl ducea în Australia, la el.

În sfârșit, ajunseră la Derby, aeroportul cel mai apropiat de Yarrawonga. Cu o ușoară neliniște, Liza adună bagajele de mână, ursul de pluș al lui Barney și cele câteva cărți cu poze luate pentru a-l distra în timpul călătoriei. O clipă mai târziu, coborâseră din avion.

– Trebuie să fiți domnișoara Harlow? Și iată-l pe micuțul Barney.

Liza se întoarse și se află în fața unui bărbat de circa cincizeci de ani, uscățiv, cu pielea aspră. Purta blugi, o cămașă din bumbac și o pălărie cu boruri largi.

– Eu sunt Bill Taggart, se prezentă el, strângându-i mâna. Dirk m-a însărcinat să vin să vă iau cu elicopterul.

– Elicopterul?

– Yarrawonga este la mai mult de o sută de kilometri de aici.

– Oh... da.

Ea se întoarse spre Barney.

– Ne vom urca într-un elicopter!

Un zâmbet larg apăru pe fața copilului.

O dată în zbor, îl lăsă pe Bill să vorbească. Ea admira peisajul care i se întindea în față din toate părțile cabinei. Această țară părea atât de întinsă, atât de aspră, culorile erau atât de contrastante, atât de accentuate.. Ți se părea că totul aici avea o forță specială.

– Cât timp veți rămâne printre noi? o întrebă Bill după un timp. Ar fi păcat să plecați imediat, după o călătorie atât de lungă.

Ea aruncă o privire neliniștită spre Barney, înainte de a răspunde.

– Nu este încă nimic stabilit. Dar nu cred că rămân foarte mult timp.

– Dirk ar fi mulțumit să aibă pe cineva care să-i poarte de grijă micuțului. Există și Vera Leeper care a luat asupra ei îngrijirea casei, dar ea nu este tot timpul acolo. Cât despre Dirk, el este tot timpul pe afară.

Liza era consternată.

– Vreți să spuneți că nu este nimeni care să se ocupe de Barney!

– Nu, dar va găsi Dirk o soluție.

Ar fi putut să se preocupe mai devreme, își spuse ea furioasă. Nu se va abține să-i aducă la cunoștință ce gândea despre asta.

– Mă așteptam să vină să ne întâmpine la Derby.

– Este prea ocupat cu ferma.

Cu siguranță, răspunse ea rapid. Dar... nu și-a văzut fiul de peste doi ani!

Bill consimți cu o mișcare din cap.

– Poate preferă ca regăsirea să se facă acasă.

Sau poate că nu voia să se deranjeze, se gândea ea când Bill exclamă:

– Priviți. Sosim. Drept în fața noastră.

În ciuda descrierii pe care i-o făcuse Elaine, Lizei i se tăie respirația. Mai multe construcții de diferite mărimi se grupau în jurul locuinței principale. O casă frumoasă cu două etaje, cu pereții tencuiți. Era înconjurată de o verandă largă în stil colonial, ale cărei ferestre mari cu geamuri lăsau să se ghicească prezența a numeroase flori și plante de toată frumusețea. În jurul acestei locuințe erau răspândite câteva case și ele acoperite cu tencuială, grajduri de vite și șure, se pare. Spre dreapta, ușor retras, se afla un spațiu vast, unde pășteau caii.. În spatele casei se distingea pata albastră pe care o făcea apa din piscină în acest peisaj de culoarea pământului roșcat. Aceasta era înconjurată de o terasă mare și de

numeroși arbuști care asigurau insulițe de răcoare și umbră. Iar puțin mai departe, terenul de tenis era înconjurat de mari arbori exotici. Ansamblul dădea impresia unei oaze de verdeață și de civilizație în mijlocul pustiului stâncos și arid.

Un tânăr bărbat roșcat le veni în întâmpinare. Nu purta decât un șort kaki și Liza își spuse că era extrem de conștient de corpul său bine făcut.

Bill făcu prezentările.

– Larry Kemp... Domnișoara Harlow. Și iată-l pe Barney, fiul lui Dirk.

Larry nu luă în seamă copilul și acordă toată atenția sa Lizei, privind-o în ochi.

– Încep să cred în minuni. Credeam că nu există o fată frumoasă la o sută de kilometri de jur împrejur și iată că o adevărată frumusețe ne vine din cer.

– Încetează cu trăncăneala, îl întrerupse Bill, și fă-te folositor. Ia bagajele.

Se îndreptară spre casă și atunci Liza văzu un bărbat înalt, musculos, îmbrăcat în blugi kaki și cu o cămașă în carouri. Acesta îi privea de sus de pe peron. Nu se mișca, nu înainta, nici măcar pentru a-i întâmpina..

Lângă trepte, Liza ezită, strângând mâna lui Barney. Simțea atințită asupra ei privirea lui Dirk, care o cerceta amănunțit.

– Bună ziua, domnișoară Harlow, sau probabil îți pot spune Liza acum.

Vocea îi era aspră, tăioasă, fără urmă de căldură. Își atinti o clipă privirea asupra ei, parcă evaluând-o, apoi li se adresă celor doi bărbați.

– Bill, Larry, duceți bagajele înăuntru. Vera vă va arăta în ce camere să le lăsați.

Așteptă ca cei doi bărbați să intre pentru a-și întoarce în sfârșit atenția spre fiul său. Îi întinse mâna copilului.

– Salut, Barney, trebuie să fii obosit, nu?

Liza îl împinse ușor pe micuț către tatăl său cu un gest încurajator, dar Barney, intimidat, nu făcu decât unul sau doi pași și asta fără să-și ia ochii de la ea. La rândul său, Dirk nu mai părea interesat de el, se întoarse și le făcu semn să intre.

– Veniți, vă voi prezenta Verei.

Casa era plăcut răcoroasă. Intrară direct într-un salon spațios. La stânga, o canapea din piele roșcată se afla în fața unei mese joase, rectangulare, pe care erau așezate câteva obiecte: o scrumieră din bronz, o statuetă din piatră lustruită, reprezentând un fel de bivol, o cupă din cositor. La dreapta, de-a lungul peretelui, o bibliotecă. Fotolii adânci răspândite prin încăpere incitau la odihnă. Covoarele colorate aduceau note vii, ici și colo. Totuși, se simțea un fel de austeritate masculină intenționat impusă ansamblului. Oare Dirk șterse orice urmă a trecerii Elainei?

Trecură de o ușă cu geamuri și ajunseră într-un hol de unde urca o scară. Din spatele încăperii se deschise o ușă ce lăsă să intre o femeie plinuță, cu chip jovial. Își ștergea mâinile pe șorțul din bumbac roșu. Era de vârstă mijlocie, avea părul brunet și ondulat și toată fața îi era acoperită cu pistrui.

– Trebuie să fiți domnișoara Harlow, spuse ea, fără să aștepte prezentările luI Dirk. Ați călătorit bine?

– Bine, mulțumesc. Și dumneavoastră sunteți doamna Leeper, așa este?

– Da, dar toată lumea îmi spune Vera. Îngenunche lângă Barney și-l sărută cu putere pe obraz.

– Dar tu ești un băiat mare acum! Ultima dată când te-am văzut nu erai mai mare decât un pui de cangur pitic.

Barney lăsă cu timiditate capul în jos. Vera râse și-și trecu mâna prin părul său mătăsos.

Se ridică și-i conduse în camerele lor. Dirk nu-i urmă, dar când Liza privi peste umăr în timp ce urca scara, îl văzu cercetându-i. O clipă, privirile li se întâlniră; atunci el se întoarse și se îndepărtă rapid. Se auzi ușa trântindu-se în urma lui.

Încăperea pe care i-o arătă Vera era la fel de răcoroasă și plăcută ca salonul. Un stor venețian filtra lumina exterioară și toată încăperea era scăldată într-o luminozitate plăcută. Două fotolii se aflau în jurul unei mese mici rotunde, acoperită în întregime cu o față de masă în tonuri pastelate, cu imprimeuri câmpenești, ce amestecau verdele primăvăratic al frunzelor cu movul, rozul și liliachiul motivelor florale. Într-un vas, un buchet cu flori tropicale înmiresma toată camera. Patul era acoperit cu o cuvertură din bumbac alb, brodată, peste care erau așezate perne din același material cu fața de masă. Lângă pat, pe o policioară, se afla o lampă de noapte, galbenă ca paiul, foarte frumoasă.

– Iată camera dumneavoastră, domnișoară Harlow.

– Este foarte frumoasă, mulțumi Liza. Barney unde va dormi?

– Chiar alături. M-am gândit că se va simți mai bine lângă dumneavoastră. Baia este în față. Vino micuțule, am ceva să-ți arăt.

Barney, care de la sosire nu scosese încă nici un cuvânt, lăsă să-i scape o exclamație de aprobare, intrând în camera sa. Pereții încăperii fuseseră vopsiți în culoarea untului și lipite postere cu mașini, avioane și vapoare. Dar ceea ce-l impresionase pe Barney era, printre numeroasele jucării ce acopereau podeaua, un tren electric complet, căruia nu-i lipseau nici podurile, nici gările, nici un accesoriu. Liza văzu că era un model mai vechi. O clipă, crezu că Dirk Lancaster regăsise pentru fiul său una din vechile lui jucării, dar Vera îi dezvălui fără să vrea că se înșală, când îi spuse că jucăriile fuseseră ale fiului ei, acum adult.

După ce-i aminti lui Barney că se afla în încăperea vecină, Liza se întoarse în camera sa pentru a se schimba. Era preocupată. Sentimentele sale pentru această țară erau abivalente. Înțelegea că verișoara sa nu suportase să se afle atât de departe de toate, ea căreia îi plăcea să fie în centrul unei vieți animate, dar în ceea ce-o privea, simți imediat o afinitate cu această țară. Poate asta se datota frumuseții sale aspre și culorilor vibrante ale peisajului care-i atrăgeau privirile de artistă.

Făcu un duș, îmbrăcă o rochie de bumbac albastră ca cerul și coborî cu Barney pe care-l smulse în trecere noii sale pasiuni, trenul electric. Vera pregătise ceaiul pe verandă. Erau o mulțime de chifle unse cu unt, jambon și chec făcut în casă.

– Unde este domnul Lancaster?

– Dirk? Nu știu exact, dar îl veți vedea la ora ceaiului.

– Nu este „ora ceaiului"?

– Oh, mai exact este o gustare, răspunse Vera râzând. Aici, ceea ce noi numin ceai, este masa de seară, cina dumneavoastră. Pentru Dirk, este principala masă din zi. Vă mai pot aduce ceva, domnișoară Harlow?

– Spune-mi Liza. Și dacă ai vrea să bei o ceașcă de ceai cu mine, mi-ar face mare plăcere.

– Cu plăcere. Este primul dumitale sejur în Australia? o întrebă ea așezându-se.

– Da, nu părăsisem încă niciodată Europa.

– Păcat că vii în asemenea împrejurări, răspunse Vera, privindu-l pe Barney cu coada ochiului.

Dar curând, copilul își termină Coca-Cola și Liza îi dădu voie să se întoarcă să se joace cu trenul său electric.

– Ce poveste tristă, reluă Vera. Un accident de mașină, asta a fost? Era cu un bărbat?

– Da, unul dintre prietenii săi. Au murit imediat.

– Dirk nu mi-a spus nimic despre ce s-a întâmplat, doar că Elaine a murit. Așa este de când a plecat ea. Eu nu-ndrăznesc niciodată să-i rostesc numele de frică să nu mă ucidă pe loc.

– Totuși, la început căsătoria lor părea că va fi o reușită, își aminti Liza cu tristețe. Formau o pereche atât de perfectă, vreau să spun că păreau atât de fericiți în fotografiile pe care le primeam.

Vera păru sceptică.

– Iartă-mă că spun asta, Liza, dar verișoara dumitale nu era făcută să trăiască la Yarrawonga. Era prea citadină. Aici, trebuie să apreciezi plăcerile simple. Nu se pune problema să mergi la recepții și să umbli prin magazine în fiecare zi a săptămânii...

– Nu este multă lume împrejur; Elaine se simțea probabil foarte singură...

– Avea un soț bun și un copil adorabil. Putea să facă ce-i plăcea, să ia avionul pentru Perth în orice clipă. Dirk era nebun după ea și o lăsa să cheltuiască oricât voia. Dacă ai fi văzut ce rochii avea! După plecarea sa, Dirk a aruncat tot ce lăsase. A vândut chiar aproape pe nimic un cal pe care i-l cumpărase. Nu putea suporta ceea ce-i amintea de Elaine.

– Dar el, de ce era atât de aspru? Vreau să spun... cred că a fost vina amândurora pentru eșecul căsătoriei lor. Din câte mi-a spus Elaine, este și el puțin de condamnat...

– Nu este și părerea sa.

– Este un bărbat dur, nu? riscă Liza cu timiditate.

– Trebuie să fii pentru a trăi aici. În plus, este mai dur cu el însuși decât cu ceilalți.

– Poate n-ar fi trebuit să se căsătorească. Nu este loc în viața sa pentru o femeie, se hazardă Liza, gânditoare.

– Orice bărbat are nevoie de-o femeie, replică Vera sentențios.

Liza căută să schimbe subiectul conversației.

– În sfârșit, sper doar că Barney se va obișnui aici.

– Oh, cu siguranță. Și apoi, dumneata ești aici pentru a-l ajuta.

– Dar eu nu rămân decât vreo cincisprezece zile!

– Numai? Vera părea surprinsă. Credeam că vei rămâne mai mult timp. Dirk nu mi-a spus nimic precis, dar am avut această impresie. El mi-a spus că vii cu copilul și că vei rămâne ca să te ocupi de el.

*
* *

O oră mai târziu, Liza se odihnea pe un șezlong la marginea piscinei, gustând plăcerea de a simți pe piele căldura oceanului. Era foarte cald, chiar la această oră înaintată a unei după-amieze de iarnă. Cu ochii închiși îl asculta pe Barney jucându-se în apă cu alți copii de pe proprietate, deveniți noii săi prieteni. Își lăsă gândurile să se îndrepte asupra primelor sale impresii aici. Deodată, își dădu seama de o prezență lângă ea. Deschise repede ochii și-l văzu, în picioare, în fața sa, pe Dirk Lancaster, dominând-o cu statura sa. Oare de cât timp o observa astfel? Se ridică dintr-o săritură și luă prosopul de baie pentru a se acoperi, simțindu-se goală sub privirea care o cerceta.Costumul său de baie de dimensiuni foarte reduse nu acoperea decât foarte puțin și simți roșeața urcându-i în obraji.

– Nu te deranja pentru mine, îi spuse el, fără să-și ia ochii de la ea. Cum ți s-a părut Yarrawonga?

– N-am avut timp să-mi dau seama, dar în orice caz, ai o casă plăcută.

Liza era îngrozitor de stânjenită, neștiind ce atitudine să adopte.

– Trebuie să fie greu de administrat o fermă într-o țară atât de aspră, reluă ea, pentru a rupe tăcerea.

– Greu, repetă Dirk de parcă nu și-ar fi pus niciodată întrebarea, aș spune mai degrabă că este un fel de provocare. N-am suportat niciodată oamenii cărora nu le plac decât lucrurile ușoare.

Ca Elaine, de exemplu, riscă Liza.

– ÎPentru mine, Elaine a murit acum doi ani, când a plecat. Așa că să nu mai vorbim despre ea.

Liza nu-l putea asculta renegând-o astfel pe verișoara sa, în fața ei. Întreaga situație o revolta și nu se putea reține să nu-și exprime indignarea.

– Vrei fără îndoială s-o ștergi pe Elaine din memoria dumitale, să faci ca și când n-ar fi existat niciodată! Dar este imposibil: ți-a lăsat un fiu pe care nu-l poți renega.

Dirk își întoarse privirea de la Liza pentru a-l observa pe Barney.

– Da, mi-a lăsat un fiu, repetă el posomorât.

– Și ar trebui să fii fericit pentru asta!

Când se întoarse din nou spre ea, chipul lui era întunecat, de nepătruns.

– Am de lucru, spuse el tăioas. Venisem doar să mă asigur că nu-ți lipsește nimic. Te voi vedea la cină.

Plecă în grabă, fără să adauge nimic. Merse de-a lungul piscinei fără să-i acorde lui Barney nici o privire. Liza îl urmări din ochi, fără să prea știe ce trebuie să creadă despre acest bărbat.

Capitolul 2

– Nu pleca, Liza. Mi-e teamă. Nu mă lăsa.

Barney o reținea. Venise să-l culce și rămăsese mai mult timp decât de obicei, citindu-i o poveste.

– Ascultă, spuse ea, las lampa aceasta mică aprinsă și nu voi închide ușa. Dacă ai nevoie de mine, mă strigi și sosesc imediat.

– Îmi promiți?

– Promit. Voi fi jos în timp ce iau masa cu tatăl tău. Te voi auzi.

Îl înveli și-l sărută înainte de-a se întoarce în camera sa pentru a se schimba. Când fu gata, coborî în sufragerie. Acolo, se opri surprinsă la vederea lui Dirk Lancaster. Și el se schimbase și în ce fel! Purta un costum gri deschis peste o cămașă albă imaculată și o cravată albastru închis. Acesta trebuie să fi fost Dirk care o sedusese pe Elaine, cel pe care i-l descrisese în termeni atât de alogioși de-a dreptul, la începutul căsătoriei lor. Acum era foarte elegant, foarte diferit de fermierul care o întâmpinase, în blugi și cu cămașa descheiată, cu brațele și fața acoperite de acel praf de pământ roșcat. Însăși vocea părea diferită, mai puțin aspră, mai puțin agresivă.

– Bună seara, Liza. Vrei să bei ceva? Ar trebui să încerci un vin australian. Acesta este un Riesling din valea Cygne, o regiune la sud de Perth.

Dirk luă sticla din frapieră, umplu paharele și-l ridică pe al său spre Liza.

– În sănătatea dumitale, Liza. Bine ai venit la Yarrawonga!

– Hm... Este bun.

– Este plăcut să vezi o englezoiacă apreciind un produs australian. Am experiențe din cele mai dificile.

– Încă o ironie pentru Elaine?

– Cum ți-am spus în această după-amiază, nu vreau să vorbesc despre verișoara dumitale.

– Și totuși, este mereu prezentă în gândurile dumitale, nu?

– Ce te face să crezi asta? Există oare vreun singur motiv pentru care gândurile mele să se îndrepte spre femeia care m-a părăsit?

– Un anumit sentiment de vinovăție, poate.

– Eu? Vinovat? Glumești!

– Nu. Nu pretind că Elaine era fără pată, dar...

– Ești foarte perspicace, o întrerupse el.

– ... Dar poate ai greșit și dumneata. De ce nu-ți pui întrebarea?

Dirk se putu abține să răspundă datorită intervenției Verei Leeper, care-i anunță că cina era gata.

– Bine, mulțumesc. Sosim imediat, răspunse Dirk.

Ca toată casa, sufrageria era foarte plăcută, dar fără nici cel mai mic semn de mână de femeie. Mobilele din lemn de culoare închisă și tapetul de o singură culoare, verde deschis, degajau o anumită severitate. Încăperea era spațioasă și foarte sobră. O masă impozantă din lemn masiv în mijloc ocupa mult loc. Scaunele erau acoperite cu un material cu motive geometrice în diferite tonuri de verde, asortat tapetului, dar de o tentă puțin mai pronunțată. Evident, când era singur, Dirk probabil nu mânca în această încăpere solemnă.

Ca prim fel, Vera le servi o delicioasă salată de fructe de mare în care se amestecau creveți și moluște, apoi aduse un platou de vită cu măsline, foarte parfumat cu ierburi aromatice și Dirk îi puse Lizei întrebări politicoase despre călătorie. După un timp, ea îl întrerupse:

– Dirk, trebuie să vorbim despre Barney.

El își luă timpul de a savura în liniște o înghițitură de vin înainte de a-i răspunde.

– Spune-mi, Liza, de ce te interesează atât de mult viitorul lui Barney?

– Nu este normal să mă preocupe? răspunse ea în defensivă. Vreau să spun... este fiul verișoarei mele și m-am atașat de el foarte mult în acești ultimi doi ani.

– Aș pune pariu că te-ai ocupat de el mai mult decât mama lui.

– Ce te face să spui asta? replică ea, pentru a evita să răspundă.

– Un anumit număr de lucruri. Faptul că ai ținut să-l însoțești până aici mai degrabă decât să-l încredințezi unei persoane străine, de exemplu. Și apoi, în seara aceasta, urcând să mă schimb, te-am auzit când îl culcai. Dar mai ales pentru că o cunosc pe Elaine și-mi imaginez atitudinea ei. Trebuie să fi fost foarte mulțumită să aibă o verișoară tânără și foarte devotată pentru a se ocupa de fiul său.

– Situația nu era foarte plăcută, încercam să-i fac viața mai ușoară.

– Cu siguranță. Și desigur, a profitat din plin. Sunt convins că în seara accidentului era cu un bărbat...

– Și ce-i cu asta, este o crimă? Cum crezi că era viața Elainei, singură, cu un copil de crescut?

– Pot să-ți amintesc faptul că nu eu am alungat-o! Ea este cea care a plecat.

– Pentru că-i făceai viața insuportabilă!

– Adevărat? Vocea îi era plină de ironie. Ce ți-a spus Elaine despre viața ei aici?

– Dacă vrei să știi cu adevărat, izbucni ea exasperată, Elaine mi-a spus că erai autoritar și arogant. Și dacă este să cred ceea ce am văzut de la sosirea mea, avea perfectă dreptate.

– Ah, da? Ți-a spus oare și tot ceea ce puteam avea eu să-i reproșez?

– N-a pretins niciodată că este perfectă.

– Este convenabil!

– Cum poți vorbi astfel?

– Dumneata ești cea care a abordat subiectul, nu eu. În ceea ce mă privește, aș prefera ca pe viitor să nu mai vorbim despre asta.

– Să revenim, așadar, la Barney, dacă vrei. Ce intenționezi să faci în legătură cu el?

– Nu te neliniști. Există mulți alți copii pe proprietate, mamele lor vor avea grijă să nu i se întâmple nimic.

Liza era stupefiată să-l vadă refuzându-și astfel responsabilitățile.

– Totuși, nu-l poți lăsa sub supravegherea nesigură a nu știu cui! În acest moment, este foarte fragil. Este un copil de cinci ani, tocmai și-a pierdut mama și acum se găsește strămutat într-o ambianță complet diferită de cea care-i era obișnuită. Are nevoie de cineva care să se ocupe realmente de el, cineva cu care să se simtă în siguranță.

– Vrei să spui cineva care va lua locul dumitale în viața sa, precizează Dirk liniștit.

Era ca și când Lizei i se implântase un cuțit în inimă. Oare cum va putea suporta să-l părăsească pe Barney unui tată egoist și câtorva femei necunoscute, având deja grija propriilor lor copii. Dar ce să facă? Nu va putea rămâne la infinit.

Dirk o privea cu curiozitate.

– Te neliniștești cu adevărat pentru acest copil, nu-i așa?

– Da.

Era ca și când își mărturisise puțin slăbiciunea.

– Atunci, soluția este simplă, reluă Dirk. Rămâi mai mult timp decât prevăzuseși inițial, până când va fi complet adaptat.

– De ce aș face-o? întrebă ea tristă. Barney va fi și mai dependent de mine, atâta tot. În plus, se pare că ai uitat că trebuie să mă întorc la munca mea.

– Ți-am spus că iau asupra mea toate cheltuielile dumitale aici.

– Nu este numai o problemă de bani: nu-mi pot lăsa cariera după cum vreau, cum nici dumneata nu-ți poți lăsa ferma să se administreze singură.

– Vrei să spui că fiecare zi petrecută aici, îți întârzie munca și se acumulează...

– Nu... Nu chiar așa. Sunt stilistă independentă. Mi-am executat comenzile pe care le aveam, înainte de plecare. Șii, în domeniul modei, ele sosesc în valuri.

– Așadar, dacă n-ai nimic urgent care să te aștepte, poți la fel de bine să rămâi două luni în loc de două săptămâni.

– Două luni! exclamă ea.

– Este un fel de a vorbi.

– Ascultă, voi începe prin a rămâne cele două săptămâni prevăzute. Apoi, vom vedea.

Deși nu promisese nimic, Dirk părea mulțumit.

– Ar fi păcat să nu profiți de sejurul dumitale aici pentru a vedea puțin din această parte a Australiei. Te voi duce în câteva locuri interesante.

– Ar trebui să-ți consacri timpul lui Barney, nu mie, replică ea cu o voce înverșunată. Încearcă mai degrabă să te apropii de el. Cum poți refuza mereu responsabilitățile față de fiul dumitale și...

– Mi se pare că-mi accept responsabilitățile, o întrerupse el tăios. Este aici la mine și va fi îngrijit corect. Nu este suficient?

– Poate că Barney nu are decât cinci ani, dar chiar la vârsta asta, copiii sunt sensibili la ceea ce-i înconjoară. Pot face diferența între a fi tolerați și a fi realmente iubiți și doriți.

– De aceea îți este complet credincios?

– Ce vrei să spui?

– Toată atitudinea sa față de dumneata, modul în care se agață de dumneata... Nu este ceva nou, nu-i așa, asta nu datează de la moartea mamei sale.

– Dacă sugerezi că Barney nu-și iubea mama...

– Te iubește mai mult, atâta tot. De ce nu accepți? Aș paria cu ușurință că te ocupai de el mai mult decât Elaine.

– Făceam... tot ce puteam... în timp ce Elaine lucra.

În clipa aceea, Vera intră cu desertul: o superbă șarlotă cu kiwi. Văzând farfuria Lizei încă pe jumătate plină, Vera avu un aer ofensat.

– Nu-ți place carnea mea de vită?

– Oh, ba da. A fost foarte bună, se grăbi Liza să răspundă, iartă-mă. Numai că... nu-mi este prea foame. Trebuie să fie decalajul orar, sau poate căldura.

– Ți se pare că este cald! exclamă Vera râzând. Acum este iarnă și astăzi a fost bine și răcoare. Să vezi vara cum este!

Până la sfârșitul mesei Liza preferă să evite orice nou subiect de neînțelegere cu Dirk. Îl întrebă despre Yarrawonga. Foarte repede el vorbi cu entuziasm despre nord-vest în general și despre creșterea vitelor în special.

– Este prima regiune din Australia care a fost descoperită de europeni, îi explică el. Cu toate acestea, până foarte curând, era foarte rămasă în urmă. Avem unul dintre cele mai mari zăcăminte de minereu de fier din lume, mine de diamante, foraje petroliere submarine și un gigantic complex de irigare, plecând de la Ord River și facând posibilă orice fel de cultură. Dar pe mine, ceea ce

mă interesează este creșterea animalelor. Am instalat propriul meu sistem de irigare aici, plecând de la puțuri adânci. În acest fel, pot produce nutreț. Asta ne modifică total timpul în care turmele trebuie să fie conduse pe jos pe coastă pentru a fi îngrășate. Acum, eu fac asta aici cu loturile mele de alimentare și-mi trimit grosul turmelor pregătite pentru vânzare, în întregime cu trenul. Este un moment captivant pentru Australia occidentală, așa că regiunea se deschide așa cum se petrece.

Liza ascultase fascinată de explicațiile sale. Mai târziu, în cameră, se gândi din nou la această primă zi în Australia, pe acest pământ imens și sălbatic. Rămase un timp la fereastră, contemplând stelele, diferite aici în emisfera sudică de cele pe care pe care le știa la Londra. De ce oare verișoara sa găsise locul atât de penibil, nu avea aici tot ce-și putea dori? Dirk era un bărbat foarte atrăgător și casa sa era luxoasă și plăcută. Considerând situația din punctul de vedere pur material, Elaine putea părea nebună că lăsase toate astea. Desigur, dacă se încredea în ce-i spusese, și în ceea ce ea însăși văzuse astăzi, Dirk era un bărbat dur, autoritar, greu de suportat.

*
* *

A doua zi de dimineață, Liza fu trezită în zori de sosirea lui Barney în camera sa. Se cuibări lângă ea și o strânse în brațe.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea cu o voce încă adormită.

– Mi-a fost teamă când m-am trezit, Liza. Dar mi-am amintit că tu erai aici.

Cât de des se întâmpla asta la Londra, se gândi ea. Barney venea întotdeauna lângă ea; știa că Elaine avea somnul greu dimineața și nu se va trezi.

În sfârșit... Își dăduse cincisprezece zile pentru ca el să nu mai aibă atâta nevoie de ea. Dar vor fi oare suficiente?

– Haide, în picioare Barney, exclamă ea o clipă mai târziu, fără să lase nimic din descurajarea sa trecătoare să-i apară în voce. Ziua începe devreme la o fermă; dacă am pleca în căutarea unui mic dejun?

– Oh, da!

– Întoarce-te în camera ta și îmbracă-te. Vin să te ajut într-un minut. Ți-am pus aseară un șort și un pulover curat lângă pat, pe scaun.

Vera îi întâmpină călduros când coborâră puțin după ora șapte și jumătate.

– Ce vreți pentru micul dejun? Ar merge un biftec și niște ouă prăjite?

– Oh, nu, mulțumesc, se grăbi Liza să răspundă. De obicei mâncăm doar cereale și câteva felii de pâine prăjită. Presupun că Dirk se va întoarce curând să ia gustarea, continuă fără să știe de ce.

– Nu. A ieșit la prima oră pentru a verifica niște împrejmuiri care s-au răsturnat. Nu se va întoarce până la prânz. Apropo, mi-a spus să mă înțeleg cu dumneata pentru mâncare. În general, lui îi las ceva în frigider. Se servește singur când se întoarce; seara, îi gătesc un platou mai substanțial. Dar poate ți-ar plăcea...?

– Este în ordine, Vera. Pot foarte bine să gătesc eu.

Când își terminară micul dejun luat pe verandă, Liza ieși cu Barney să exploreze proprietatea. Își dădu repede seama că acele clădiri pe care le văzuse de sus și i se păruseră foarte grupate una lângă alta, erau de fapt destul de împrăștiate.

La aproximativ două sute de metri de casă se afla un castel de apă înalt și foarte aproape o baracă mică din foi de tablă ondulată. După zgomotul care se auzea, acesta trebuia să fie

generatorul care furniza electricitatea. De aici pornea un șir de șure unde erau depozitate furajele și mașinile agricole. Mai era o clădire care părea un magazin, dar bineînțeles nu era deschis la ora aceea. Pe drum, mai mulți câini prietenoși le veniră în întâmpinare. Văzură de asemenea numeroși curcani și pui de găină care alergau liberi peste tot, râcâind solul plin de praf la rădăcina arborilor mari.

Înconjurară o aglomerație de arbuști, merseră de-a lungul barierei albe a vastei împrejmuiri unde păștеau caii. Într-o împrejmurire alăturată mai mică, un bărbat încăleca un cal brun închis cu nuanțe roșietice care arunca din copite cu sălbăticie. Liza înțelese că tocmai era dresat și se opri cu Barney să privească. Recunoscu pe cel care călărea ca fiind tânărul bărbat obraznic care-i întâmpinase la coborârea din elicopter. Când își dădu seama că avea public pentru a-l admira, începu să facă pe grozavul. Lăsă să-i cadă pe jos pălăria de lucru cu boruri late, își porni calul în galop și se aplecă din alergare s-o ridice, cu, un aer important.

– Cât este de puternic, exclamă Barney, care sărea pe loc, cu încântare. Mi-ar plăcea să știu să fac asta.

– Vei fi în stare într-o zi.

– Adevărat? Ochii căprui străluceau de o bucurie anticipată.

– Bineînțeles. Aici, la Yarrawonga, vei deveni un călăreț fără pereche.

– Oare tata este un călăreț bun?

– Cu siguranță.

– Eu cred că este cel mai bun din lume, tu nu, Liza?

– Poate. Să continuăm acum, acolo jos sunt și alte case pe care nu le-am văzut încă.

În timp ce mergeau de-a lungul primului grup de bungalouri, chipul cunoscut al Verei Leeper apăru în ușa uneia dintre verande.

– Faceți turul proprietății, exclamă ea veselă. Este o idee bună. Intrați în casă să beți o ceașcă de ceai.

Barney fu fascinat de papagalul Verei, o pasăre mare, care răspundea la numele de Coco. Avea un repertoriu de câteva cuvinte și porni un monolog fără oprire care-l entuziasmă pe copil.

Vera îi propuse Lizei să-i prezinte câteva dintre soțiile celorlalți angajați ai fermei. În primul bungalou, unul dintre noii prieteni ai lui Barney, întâlniți în ajun pe marginea piscinei, un băiețel de opt ani care se numea Steve, își făcea temele. Avea cartea așezată pe masă în sufragerie și asculta la radio emisiunea „Școala acasă". Vocea profesorului explica un punct geografic.

Casa următoare era cea a Mollyei Fletcher. Era mai în vârstă decât cealaltă, avea aproximativ șaizeci de ani, avea o constituție robustă și era plină de energie. După câteva minute, două tinere intrară și li se alăturară. Molly propuse o nouă ceașcă de ceai. Se așezară toate în jurul mesei pătrate, acoperită cu o față de masă din pânză albă, brodată. În apropiere, Barney se juca pe jos, la intrare cu doi pisoi tigrați adorabili. Evident, femeile erau curioase s-o cunoască mai bine pe Liza și o întrebaseră deja pe Vera despre tot ce știa.

Se auzi un zgomot de pași în verandă și intră Larry. Anunță că uitase ceva, traversă încăperea în grabă și dispăru pe o ușă din spate. Reapăru o clipă mai târziu.

– Așadar, beți o ceașcă de ceai, observă el, cu ochii ațintiți asupra Lizei.

– Servește-te, dacă vrei, spuse Molly fără ceremonie, și apoi dispari, puștiule. Este o reuniune între femei.

– Văd, replică el, fără s-o părăsească însă din ochi pe Liza. În ceea ce mă privește, prefer femeile între patru ochi.

– Nici nu mă-ndoiesc!

Izbucniră toate în râs. Când fu plecat, Molly reluă cu o clătinare din cap:

– Ăsta este Larry! Ai remarcat cum te privea Liza, ia aminte și fii cu ochii pe el. Nu poate sta liniștit.

– Orice ar aștepta Larry de la mine, își pierde timpul, răspunse Liza râzând.

– Îl impresionează tot ce poartă fustă. Vă asigur că dacă aveam o fată, n-ar fi stat la mine. Pentru nimic în lume!

Când mica lor reuniune se sfârși, Liza hotărî că era timpul să se ducă să se ocupe de masă. După ce se întoarse cu Barney, văzu că frigiderul era bine aprovizionat și scoase niște pulpe de pui cu care pregăti o paella. Apoi găsi ingredientele necesare pentru a prepara desertul favorit al lui Barney, o tartă dulce, pe care o puse la cuptor.

Aranja masa când intră Dirk.

– Sper că-ți place paella, spuse ea cu o ușoară îngrijorare.

– Ce bine miroase! Dar n-ar fi trebuit să te preocupi de mine.

– Trebuie să fac de mâncare pentru Barney și n-avea importanță prea mare dacă pregăteam pentru doi sau pentru trei.

– Ai făcut totul singură?

– Te miră? replică ea prea prompt. Imediat simți dorința să retracteze ceea ce spusese: Elaine se lăuda mereu că n-avea nici o calitate de gospodină.

– Vrei să bei o bere rece, bună? sugeră Dirk fără să acorde atenție spuselor ei.

– Aș prefera un sifon, cred că la fel și Barney.

– Ce-ai făcut de dimineață? întrebă Dirk, scoțând băuturile.

– Am făcut turul clădirilor, ceea ce ne-a dat ocazia să întâlnim câteva dintre femei... Molly, Susan și Betty. Lui Barney i-a plăcut mult papagalul Verei. Și, bineînțeles, caii.

– Mă gândeam că putem merge să ne plimbăm în această după-amiază, anunță el spre surpriza ei. Sunt câteva locuri nu foarte departe de aici, care merită osteneala de-a fi văzute.

– Ce înțelegi prin „nu foarte departe”?

– Cu aproximație, o sută de kilometri. Mă gândeam să te duc la Geikie George și la Tunnel Creek.

– Circa o sută de kilometri pentru o plimbare de o jumătate de o zi! Cum vom merge? Cu elicopterul?

– Nu. Vom lua Range Roverul.

– Oare nu va fi un drum prea lung pentru Barney? întrebă ea, atunci când acesta se ridică după ce-și terminase paella. Era grăbit să se întoarcă la joaca sa cu trenul electric.

– Nu mă gândeam să-l iei cu dumneata. El va avea tot timpul să vadă ceea ce e de văzut, în timp ce dumneata trebuie să profiți de ocazia pe care o ai de-a vizita Australia.

– În aceste condiții, poți uita de ieșirea pe care ai propus-o, spuse ea rece. Lui Barney trebuie să-i consacri timpul, nu mie. Dacă rămân aici, este pentru a-i ușura trecerea la viața lui nouă, pentru a se obișnui cu dumneata. Fă în așa fel încât să te accepte.

– Trebuie oare să-l implor pentru asta? Mi-a acordat o favoare venind aici?

– Barney este fiul dumitale! Nu este vina lui că a fost despărțit de dumneata timp de doi ani!

– Nu este nici a mea, îți amintesc asta.

Liza fu tentată să-i replice că, dimpotrivă, era doar vina sa, sau cel puțin avea tot atâta vină cât și Elaine. Dar la ce bun?

– Să ne oprim aici, vrei?

– Bine, de acord, acceptă el. Ascultă. Iată ce vom face. Renunțăm la Tunnel Creek, vom merge până la trecători, este mai aproape. Și astfel îl vom lua și pe Barney. Este bine?

Plecară aproape imediat după masă. Drumul care străbătea zona ce ducea spre oraș era desfundat. Liza admira în jurul său peisajul bogat colorat în care se amestecau, sub albastrul clar al cerului, brunul roșiatic al pământului, galbenul arămiu al ierburilor rare și uscate, umbra arborilor piperniciți și chirciți. Sensibilitatea de artistă a Lizei se deșteptă în mijlocul tuturor acestor culori și regretă că nu-și adusese cu ea o paletă.

După ce parcuseră vreo douăzeci de kilometri, Dirk anunță că ieșeau de pe pământurile de la Yarrawonga. Arătă cu o mișcare a capului lanțul de munți care se întindea la stânga lor și ale căror culmi se înroșeau în depărtare.

– Acolo există aur, făcu el remarca. Dar este destul de greu de găsit. Cu toate acestea, mai sunt câțiva căutători de aur pe aici.

– Oau! exclamă Barney care, în fața unei asemenea vești, își uită timiditatea. Există o hartă pe care sunt indicate comorile?

– Nimic de acest fel. Și foarte puțini exploratori au găsit bogății pe aici.

Liza știa că Dirk făcea un efort vizibil vorbind cu Barney, dar nu exista nici o căldură, nici urmă de afecțiune în vocea cu care-i răspundea.

Pentru a nu lăsa baltă conversația, îl asaltă cu întrebări pe Dirk. Referitoare la norul enorm de păsări albe care trecuseră întâmplător pe deasupra lor, cacadu, spuse el,... referitoare la ridicăturile ciudate de culoare brună, pe care le vedeau pe lângă drum și care puteau fi luate cu ușurință drept sculturi moderne, dar se dovediră a fi de fapt mușuroaie..., și referitoare la arbori cu forme ciudate și trunchiuri argintii, baobabi care înmagazinau în trunchiurile lor apă, cu scopul de-a trece peste sezonul secetos, adică lungile luni fără ploaie, ceea ce dura în această parte a Australiei, din aprilie până în noiembrie. Deși Barney, care era întotdeauna avid de orice fel de informații, asculta cu interes

explicațiile lui Dirk, nu se putea spune că era cu adevărat o conversație între tată și fiu și Liza își pierduse speranța unui succes al acestei plimbări.

Deodată, în fața lor ieși un grup de păsări emu, dintr-o albie stâncoasă a unui torent. Mersul lor ciudat le dădea aerul unui corp de balet pe scena operei. În perfectă armonie, penele de la coadă marcau ritmul unei simfonii neauzite și făceau paradă într-un mod comic pe picioarele lor lungi. Când Range Roverul trecu pe lângă ele, rupseră rândurile pentru a se retrage înnebunite, ca în fața apariției unui demon.

– Oh, privește aceste păsări, Barney. Se numesc emu. Îți amintești, le-am văzut la Londra, la grădina zoologică.

Liza era mulțumită să aibă un nou subiect de discuție.

– Ce ne poți spune despre ele, Dirk? continuă ea.

– Sunt destul de obișnuite pe aici, le veți vedea des.

Nu adăugă nimic în plus.

– Dar... emu nu pot zbura, nu-i așa?

– Nu, n-au decât niște urme de aripi, nu destul pentru a le suporta greutatea corpului.

– Pentru Dumnezeu, nu poți spune mai mult? bombăni ea spre Dirk.

– Dacă te interesează atât de mult, am acasă o carte groasă despre Australia. te va informa mult mai bine despre emu decât mine, răspunse el imperturbabil.

Mânia Lizei dispăru când ajunseră la trecători. Era un loc de o frumusețe impresionantă, tăiat de-a lungul secolelor într-o rocă dură de râul Fitzroy; vara, în sezonul ploilor, el devenea un torent rapid, ce nu era navigabil. Dar iarna înceta să curgă. În ciuda secetei, în trecătoare rămânea totuși apă. Ajunseră exact la timp pentru a lua mica ambarcațiune de agrement ce plimba câțiva turiști în spectaculosul peisaj natural.

În apele calme și limpezi, Liza văzu oglindită imaginea verticală a coralilor fosilizați, de la culoarea albă ca untul, la roșu strălucitor, brăzdați cu roșu-închis. Linia apei, vizibilă pe stâncă la cel puțin cinci metri de nivelul actual, lăsa să se înțeleagă forța teribilă a curentului care se auzea în adâncul trecătoarei în momentul formidabilelor ploi de vară. Dar, pentru moment, totul era calm și liniștit, era o oază de răcoare și verdeață, plină de viață sălbatică. Trăiau aici mici crocodili de apă dulce, nepericuloși pentru om, păsări variate, bâtlani, cormorani, pescărușii-verzi, papagali cu aripi roșii și multe altele încă.

– Nu mă așteptam deloc la așa ceva. Mi-ar fi plăcut să-mi așternimpresiile pe hârtia de desen, își dori Liza.

– Vrei să spui, să faci schițe?

– Mai degrabă acuarele, un desen simplu n-ar reda toate aceste culori splendide.

Spre surpriza sa, Dirk părea interesat.

– Vom găsi tot ce ai nevoie... Dacă trebuie, le vom aduce cu avionul de la Perth. Și ne vom întoarce să petrecem câteva zile aici. Ce spui de asta?

– Ar putea fi foarte plăcut.

– Așa va fi. Îi vom putea cere Verei să-l ia pe Barney la ea în timpul absenței noastre.

– Oh, nu! Ajunge!

Energia protestului său făcu vreo câțiva pasageri să se întoarcă.

– Ți-e teamă? o întrebă el cu un aer ironic.

– De cine? De dumneata? Cu siguranță nu! replică ea sfidătoare.

Dar nu îndrăzni să-i susțină prea mult privirea.

Când porniră spre Yarrawonga, soarele la apus dădea o nouă înfățișare dramatică peisajului. Cerul era ca focul și fiecare dintre acele mușuroaie uriașe misterios sculptate întindea umbre imense și neregulate.

Ajunseră la un loc îngust în care drumul făcea o serie de viraje ca și când cobora în valea unui curs de apă secat, pentru a urca din nou de cealaltă parte. Range Roverul făcea schimbări bruște ale direcției de mers peste obstacole și de mai multe ori brațul lui Dirk îl atinse ușor pe cel al Lizei. Îi era imposibil să se îndepărteze de el, deoarece îl ținea în brațe pe Barney, care adormise după această după-amiază în aer liber, dar de fiecare dată când simțea atingerea brațului lui Dirk pe piele, nu se putea stăpâni să nu se înfioare.

Fără să anunțe, el se opri și Liza se gândi mai întâi că aveau probleme cu mașina. Dirk rămase așezat în spatele volanului, fără să încerce să iasă. Întoarse capul spre ea și o privi cu intensitate. Apoi, încet, se aplecă și puse stăpânire pe buzele ei. Sărutul său fu incredibil de blând, împrăștiind în trupul ei nu val de fericire. Liza știa că nu trebuie să-l lase să facă asta, dar se simțea incapabilă să-l respingă.

– N-ar fi trebuit, protestă ea când Dirk se îndepărtă în sfârșit. Ai profitat că-l țin pe Barney. Nu te puteam împiedica.

– O voiai cu adevărat?

Cu o mișcare bruscă, se întoarse și mașina demară. Merseră în tăcere până la Yarrawonga. Liza, derutată și confuză, încerca să-și uite emoțiile, fără să știe ce să creadă.

Când ajunseră, Barney dormea încă adânc și Liza speră o clipă că Dirk îl va duce până în casă. Dar nu-i propuse asta; veni pur și simplu să-i deschidă portiera.

Ocupată să-l care pe Barney, Liza nu o remarcă înainte de a ajunge la verandă pe femeia așezată în unul din fotoliile mari, din ramuri de palmier, cu picioarele frumoase încrucișate. Era foarte seducătoare în bluza din mătase de culoare gri și blugii mulați. Părul lung, blond cu reflexe cenușii, era neglijent prins într-un coc ușor. Pielea fină avea culoarea mierii, se gândi Liza.

– Dirk, oare ce te-a putut reține atât de mult timp, dragule? îl întrebă ea cu o voce tărăgănată, lenește. Te aștept de-o veșnicie!

Capitolul 3

– Iat-o pe Margo Newton, îi explică Dirk Lizei. Ea și fratele său, Colin Beale, au ferma vecină, Ashey Downs. Margo, ți-o prezint pe verișoara Elainei, Liza Harlow.

– Încântată să te cunosc, spuse Liza cu un zâmbet politicos.

Tânăra femeie nu catadicsi să răspundă. Aruncă o privire spre Barney care dormea.

– Așadar, iată copilul. Tot nu înțeleg, Dirk, de ce vrei să-l ții aici.

– N-am de ales.

– Cred că ai fi putut aranja din punct de vedere financiar cu această verișoară a soției tale, să-l crească la Londra.

Liza făcu un efort asupra ei însăși pentru a-și stăpâni furia și răspunse cu răceală:

– Nu v-a venit în minte că aș putea avea propria mea muncă?

– ... Sau cu oricine altcineva, adăugă Margo, ca și când Liza n-ar fi spus nimic.

Aceasta fierbea de furie și nu era sigură că se va putea stăpâni mult timp.

– Dacă ești de acord, îi spuse lui Dirk, îi voi da lui Barney supa și-l voi culca..

Fără nici o îndoială, Margo și Dirk se aflau în cei mai buni termeni, se gândi Liza cu dispreț, urcând scara. Se simțea descurajată, văzând temperamentul femeii, iar idila lor n-o încânta deloc în legătură cu viitorul lui Barney.

Zece minute mai târziu, în timp ce-l dezbrăca, auzi un motor demarând în apropierea casei. Se grăbi la fereastră, la timp pentru a vedea o mașină mare americană îndepărtându-se. Așadar, Margo plecase. Liza nu era nemulțumită că n-o va avea în fața ei la cină!

Îl culcă pe Barney și trecu în camera sa pentru a se schimba. În mod ciudat, își regăsise buna dispoziție, alese o rochie ușoară de modă veche, roz, care-i avantaja tenul, și coborî.

Dirk aștepta în salon. O sticlă cu vin se răcea în frapieră. Hotărât lucru, devenise un obicei pe care-l accepta fără să-i displacă. În seara ceea, Dirk purta un alt costum gri deschis cu striuri fine. Contrastul între Dirk fermierul de peste zi și acest bărbat elegant o mira încă o dată. Roși ușor, amintindu-și de sărutul foarte tandru pe care i-l dăduse în acea după-amiază.

– Vizitatoarea ta n-a rămas mult timp, observă ea cu o voce lipsită de naturalețe.

– Margo se oprise numai în trecere să-mi propună să cinez la Ashey Downs în seara asta. Bineînțeles, nu puteam să accept.

– De ce nu? replică Liza cu energie. Este păcat să decepționezi o prietenă atât de bună.

– Mi-ar fi fost greu să te las singură aici; n-ar fi fost foarte elegant.

Buna dispoziție a Lizei dispăru total în câteva minute.

– Lasă-mă să-ți spun un lucru, Dirk Lancaster. Nu se pune problema dacă să-mi ții sau nu companie mie. Mai degrabă decât să te străduiești să fii o gazdă perfectă față de mine, încearcă să umpli prăpastia care s-a format între tine și fiul tău în acești doi ani. Cât despre seri, pentru că Barney este culcat, poți să faci foarte bine ceea ce-ți place.

– Este foarte amabil din partea ta.

Răspunsese cu ironie, dar evident, reușise să-l înfurie.

– Dacă te gândeai bine, adăugă ea, n-ar fi trebuit să refuzi invitația făcută de Margo.

– Dar nu este prea târziu, mă pot duce. Oricum, voi pleca acolo cu elicopterul.

– În locul tău, aș pleca imediat. Cât de fericită va fi Margo să te vadă!

– Foarte bine, spuse el după ce ezită puțin. O voi anunța pe Vera că vei cina singură. Vei fi cu siguranță culcată când mă voi întoarce, așa că îți doresc o noapte bună.

Liza se prefăcu indiferentă și se așeză ca pentru a-și savura mai bine paharul cu vin. Pe masa joasă se afla o revistă pe care o luă și o răsfoi nervoasă. Așteptând ca Dirk să iasă, câteva minute mai târziu, își dădu seama că stătea de un timp cu privirea ațintită la aceeași pagină pe care se afla un taur premiat cu un an în urmă, fără să-l vadă. În cele din urmă, Vera trecu capul pe ușă pentru a o anunța că cina era gata.

După o felie de pepene galben de la gheață, servi o felie de mușchi file de vită.

– Ce trist să mănânci singură, spuse ea compătimitoare. Oh, această Margo!

– Presupun că Dirk merge acolo frecvent.

– Sau vine ea aici, răspunse Vera cu dezaprobare.

– Ashey Downs este departe de aici?

– Cincizeci, șaizeci de kilometri, nu mai mult. Nu este o proprietate la fel de importantă ca Yarrawonga. Margo și fratele său au moștenit-o la moartea tatălui lor. În acea perioadă, Margo trăia la Perth, cu soțul ei.

– Acum de ce trăiește aici? Este văduvă, divorțată?

– Nu. De fapt, nu trăiește cu adevărat aici, face naveta între Perth și Ashey Downs. Soțul său este bancher, este mult mai în vârstă decât ea, l-a luat de bărbat pentru banii săi, este sigur. După moștenire, trăiește despărțită de el.

– Presupun că nu va întârzia să divorțeze și să-l ia de soț pe Dirk.

– Din nefericire, așa s-ar spune. Eu în nici un caz nu doresc să servesc o asemenea femeie.

Vera ieși să aducă desertul. Se întoarse o clipă mai târziu cu o înghețată de vanilie, acoperită cu zahăr ars.

– Am uitat să-ți spun că Shirley, sora mai mică a lui Dirk, sosește mâine. Asta înseamnă că vei avea puțină companie.

– O credeam la pension la Perth.

– Da, dar este vacanță.

– Dirk nu mi-a vorbit despre asta.

– Nu se înțeleg prea bine în ultimul timp. Dirk se ocupă de educația ei de când era de cinci ani. Este greu să ai responsabilitatea unei adolescente. Vei vedea, are capul plin de vise romantice.

Liza își imagină cu ușurință împotrivirea tinerei fete fratelui său autoritar.

Fără să reușească să-și găsească somnul, rămase întinsă în pat un timp ce i se păru o veșnicie. Nu se putea împiedica să nu ciulească urechile la zgomotele nopții, în așteptarea întoarcerii elicopterului. După două alarme false, auzi în sfârșit vuietul acestuia.. Zgomotul se amplifică până acoperi totul, apoi motorul se opri și elicele se liniștiră. În liniștea care reveni, îl auzi pe Barney strigând-o plângând.

Se ridică în grabă, îmbrăcă un chimono și se repezi în picioarele goale în camera lui.

– Era elicopterul, spuse ea aplecată peste patul lui Barney. Te-ai speriat? Nu este nimic, tatăl tău a ieșit în seara aceasta și tocmai s-a întors.

Îl înveli și bătu ușor perna. Îl ținea de mână, pregătită să-l aștepte să adoarmă din nou.

– Ce vom face mâine dimineață? o întrebă el, pe jumătate adormit.

– Vom vedea... Oh, sora tatălui tău sosește în vacanță. Este mătușa ta, dar are șaisprezece ani și merge încă la școală.

– Crezi c-o voi iubi?

– Desigur.

– Știi, pe tata nu-l iubesc prea mult.

– Nu trebuie să spui asta... Este doar pentru că încă nu-l cunoști, atâta tot.

– Este mereu supărat pe ceva, nu zâmbește niciodată.

Liza avu brusc neplăcuta senzație că era observată. Se întoarse rapid și-l văzu pe Dirk în cadrul ușii, cu haina pe umeri. Se întrebă de cât timp era acolo și-i asculta.

– Nu te-am auzit urcând, îl acuză ea. Barney a fost trezit de elicopter.

– Două reproșuri într-o singură frază! Am făcut prea mult zgomot și n-am făcut destul. Ce să fac?

– Acum, pentru că ești aici, ai putea să intri și să-i urezi lui Barney noapte bună.

– N-ar fi trebuit să te sperii de elicopter, spuse el cu o voce indiferentă. Acum, dormi. N-o vei ține pe Liza trează toată noaptea.

Barney închise rapid ochii. Liza se aplecă și-l sărută pe frunte.

– Noapte bună, Barney, vise plăcute.

– Noapte bună, Liza.

– Noapte bună, Barney, spuse imediat Dirk, la rândul său.

– Noapte bună... tată.

Liza lăsă ușa întredeschisă și se întoarse în camera sa. Dirk o urmă. Ea nu protestă, hotărâtă să profite de ocazie pentru a-i spune ce gândea.

– Ai putea arăta puțin mai multă înțelegere. Îi vorbești întotdeauna lui Barney de parcă ar avea maturitatea unui adult. Îl sperii.

– Nu poți măcar o dată să uiți puțin de Barney? Nu crezi că un bărbat și o femeie pot avea și alte subiecte de discuție?

Făcu o mișcare spre ea și Lizei îi veni atunci în minte că era în camera ei, un loc în care nu putea să discute cu un bărbat ca Dirk Lancaster. Mai ales în plină noapte, când nu purta decât o cămașă de noapte ușoară din bumbac și un chimono din mătase fină. Cu siguranță, el nu va încerca nimic, dar era o nechibzuință că-l lăsase să intre.

– Vrei să părăsești camera mea, Dirk? Se străduia să-și păstreze o voce calmă, dar era excesiv de încordată.

– Ai spus că nu-ți este teamă de mine. Poate ți-e teamă de tine însăți.

– Este ridicol.

– Într-adevăr? Pasiunile se declanșează repede în acest climat... pentru bărbați ca și pentru femei. Începi s-o descoperi, nu?

– Ieși, ieși imediat!

În loc să asculte, el se apropie și mai mult. Ea se dădu un pas înapoi, dar se izbi de masă.

– Pierzi un timp prețios, o ironiză el. Dacă ai fi rămas mai multe luni, am fi avut timp să jucăm acest joc. Dar dacă nu ești atentă, Liza, te vei întoarce în Anglia blestemându-te că n-ai profitat de o asemenea ocazie.

– Drept cine te crezi? Ce tupeu!

Stătea în fața ei, dominând-o cu statura sa. Era așa de aproape, încât îi simțea căldura corpului, parfumul bărbătesc. Atât de incredibil de aproape, încât suferea că nu simțea brațele musculoase cuprinzând-o.

Când după ceea ce i se păru o veșnicie de așteptare și de dorință, Dirk o strânse lângă el și-i puse mâna pe gât, nu-și putu reține un geamăt înăbușit. Orice idee de a-i rezista acestui bărbat dispăru în aceeași clipă. Nu mai rămânea decât o dorință spontană. Buzele lui Dirk le întâlniră pe ale sale pentru un lung sărut blând și mâinile sale începuseră să urmărească formele delicate ale corpului ei, apropiind-o și mai mult.

Cu un gest rapid și nerăbdător, Dirk îndepărtă protecția subțire a chimonoului mătăsos și-și strecură degetele în deschizătura cămășii de noapte. Îi mângâie tandru pieptul rotund, făcându-l să se întărească în palma sa, iar Liza se arcui spre el.

– Liza ești atât de frumoasă, îi murmură. Perfectă. Ieri deja, pe marginea piscinei... Nu mai pot aștepta.

Cu o mișcare bruscă, Dirk făcu să alunece cămășa de noapte de pe umerii săi și aceasta îi căzu la pământ. Când își puse mâinile pe umerii ei goi, Liza își dădu deodată seama ce era gata să facă. Înspăimântată, se eliberă din îmbrățișare.

– Ieși! ordonă ea fuioasă. Mă dezgusti!

Dirk o lăsă să scape. Respira precipitat, dar răspunse calm.

– Nu, Liza, nu te dezgust, dimpotrivă, mă dorești. De ce nu vrei să accepți?

– Afară! strigă ea, luând cămașa de noapte pentru a se acoperi.

– Trebuie să înțeleg că reacționezi așa față de toți bărbații pe care-i întâlnești?

– Nu fi ridicol.

– Ai o fire pasională, Liza. Am știut-o din prima clipă în care mi-am ațintit privirea asupra ta. De ce refuzi o experiență care ar putea fi fantastică pentru amândoi?

– Te disprețuiesc, Dirk Lancaster, mai mult decât poți crede.

– Asta n-are nimic de-a face cu faptul că mă dorești.

Ceea ce sugera Dirk era cum nu se poate mai adevărat; nu se putea stăpâni să nu-l dorească fizic și asta n-avea nimic de-a face cu ceea ce gândea.

– Vreau să părăsești această cameră imediat și să nu mai pui piciorul aici! Ai înțeles?

– De acord. Să spunem că nu voi mai veni până când nu mă vei invita.

– Asta n-are nici o șansă să se întâmple!

– Vom vedea.

– Nu văd de ce te interesezi de mine. Nu-ți lipsesc, probabil, „invitațiile" prin alte părți, i-o aruncă ea când ajunse la ușă.

– Ești geloasă? o întrebă el cu un aer amuzat.

– Eu, geloasă pe Margo Newton? Glumești! Ce sperai oare? Te întorci de la amanta ta și ai vrea să fiu gata să te primesc imediat în patul meu!

– Margo și cu mine am avut pur și simplu o cină foarte plăcută în doi, apoi...

– Nu vreau să știu ce-ați făcut apoi!

– Iartă-mă, am crezut contrariul. Nu voi mai spune un cuvânt despre acest subiect.

– Ați... Vreau să spun, întâmplător...

– La cererea ta, nu mai spun nimic în plus. Noapte bună, Liza. Să dormi bine, dacă ai să poți...

După plecarea sa, Liza rămase o clipă țintuită locului. Corpul îi păstra încă amintirea atingerii lui Dirk și se întoarse tristă în patul său.

*
* *

A doua zi dimineață, Liza află de la Vera că Dirk se va întoarce să ia micul dejun cu ei.

Chiar dacă, începând din acea clipă, se aștepta în orice moment la venirea lui, nu-și putea controla emoțiile când intra. Roși din cap până-n picioare, bătăile inimii i se accelerară și simți că i se înmoaie picioarele. În ceea ce-l privea pe Dirk, nu părea câtuși de puțin jenat, ca și când uitase scena din noaptea precedentă. Părea bine dispus, așa că Liza prinse ocazia să-i prezinte o idee pe care o avusese:

– Barney pare să fi moștenit dragostea ta pentru cai, Dirk, și-și dorește la nebunie să învețe să călărească. M-am gândit că ai putea probabil să-i găsești un ponei și să-i dai câteva lecții.

– Larry Kemp se ocupă de cai. Îi voi cere să aleagă un animal potrivit pentru Barney și să înceapă să-l învețe.

– Dar... n-ai putea să-l înveți tu însuți?

– Nici nu se pune problema.

În loc să continue să-l înfrunte pe Dirk, ea se întoarse spre Barney.:

– Ți-ar plăcea să ai un ponei?

– Un ponei al meu! exclamă copilul încântat.

– Da, al tău. Și te voi învăța eu să călărești.

– Tu? se miră Dirk.

– Am învățat când eram adolescentă. Și n-o făceam rău pe vremea aceea.

– Cum se face? Te credeam o fată de la oraș.

– Am trăit cu părinții mei la țară. Am făcut călărie ajutând cluburile hipice locale. Am câștigat chiar câteva premii în diferite competiții.

Avu plăcerea de a vedea în ochii lui Dirk o urmă de apreciere.

– Voi rezerva un cal și pentru tine. Vom putea face câteva ieșiri împreună, dacă se prezintă ocazia.

– Ar fi foarte plăcut să hoinărim toți trei, răspunse ea cu un aer prefăcut nevinovat.

Când Dirk își termină micul dejun, plecă. Liza eliberă masa și duse farfuriile la bucătărie. Stătea încă de vorbă cu Vera când Larry Kemp apăru în ușă. O privea insistent, cu obrăznicie.

– Patronul a zis că vă trebuie doi cai.

– Exact. Ai ceva pentru Barney și pentru mine?

– Nici o problemă, Liza.

– Nu fi atât de familiar Larry, interveni Vera. Pentru tine, este domnișoara Harlow.

– Când veți fi gata, domnișoară Harlow, eu sunt la țarcuri.

– Venim peste un sfert de oră.

Liza urcă să se schimbe și să-l ia pe Barney din camera sa.

– Tatăl tău a promis la micul dejun că vei avea un cal și este pregătit, spuse ea cu entuziasm. Nu-i amabil din partea lui?

Cei doi cai aleși de Larry erau adorabili, poneiul de culoarea cafelei cu lapte, cu ochii mari căprui și supuși, celălalt, un cal mai mare, cenușiu cu pete mici.

– Cel mic este blând ca un miel, o asigură Larry. Dar al dumneavoastră este puțin mai nervos.

– Cum se numesc?

– Gypsy și Ladybird. Puteți face un tur în timp ce mă ocup de Barney și de Gypsy.

– Nu-i nici o problemă. Pot să-l învăț eu însămi să călărească.

– Am instrucțiuni stricte. Eu sunt cel care trebuie să-i dea lecții.

Aceasta era așadar răzbunarea lui Dirk! Ea nu voise să iasă singură cu el, el nu-i oferea plăcerea de a-l învăța pe Barney să călărească.

În timp ce Larry se ocupa de asta, făcu un tur cu Ladybird în împrejurimile proprietății, apoi se întoarse pentru a vedea cum se descurca Barney. Larry era indiscutabil un profesor bun, nu încăpea nici o îndoială în privința asta. Foarte repede, Barney știu să se țină în șa fără ajutor.

După o jumătate de oră, Larry îi spuse lui Barney să descalece pentru a se odihni puțin.

– Să știți că, îi spuse Lizei, acest copil se comportă de parcă a fost născut în șa. Are o legătură înnăscută cu animalele. Va putea deveni un adevărat crescător de animale.

– Mi-ar plăcea să aibă un animal de casă. Din nefericire, în apartamentul meu din Londra nu era posibil, dar îmi vorbea tot timpul despre hamsterii pe care-i avea la grădiniță.

– Am un pui de cangur pe care i l-aș putea da. L-am găsit lângă un tufiș și l-am luat la mine acum câteva zile.

– Oh, îi va plăcea atât de mult, Larry. Ești sigur că nu te deranjează să te desparți de el?

– Tot ce vă facă plăcere, domnișoară Harlow.

Ea clătină din cap. Acest Larry era incorigibil! Dar avea inimă bună. Brusc, se simți mai optimistă. Cu siguranță, lucrurile se vor aranja pentru Barney.

Capitolul 4

Dirk luă avionul său, un Cessna, pentru a se duce la Derby s-o ia pe Shirley de la aeroport, o onoare pe care n-o acordase fiului său cu două zile mai înainte.

Liza aștepta cu nerăbdare sosirea adolescentei, sperând că aceasta va fi mai mult o soră mai mare, decât o mătușă, pentru Barney. Când auzi avionul, se repezi cu Barney afară pentru a o întâmpina. Dar entuziasmul îi scăzu rapid la vederea celor două fețe încordate. Era evident că fratele și sora avuseseră o altercație pe drum. Shirley stătea îmbufnată cu încăpățânare și Dirk fierbea de furie.

– Liza, ea este sora mea Shirley, spuse Dirk tăios.

Nici un zâmbet nu îndulci expresia tinerei fete. Fusese oare avertizată împotriva Lizei, pentru simplul motiv că era verișoara Elainei? Dacă va fi cazul, pentru Barney, va face tot posibilul să câștige prietenia și încrederea lui Shirley.

– Salut, spuse ea cu un zâmbet prietenos, Barney nu mai putea de nerăbdare să te revadă. Își amintește foarte bine de tine.

Era cam exagerat, dar pentru o cauză bună.

Tânăra fată își uită o clipă proasta dispoziție, îi zâmbi lui Barney, îngenunche și-l sărută.

– Într-adevăr, îți amintești de mine, Barney? Ai crescut atât de mult, că te-aș fi recunoscut cu greu.

– Înotam cu tine, răspunse el timid.

– Este adevărat. Petreceam mult timp la piscină când veneam în vacanțe.

– Să intrăm, își pierdu Dirk răbdarea. Voiai să te schimbi și să te răcorești, Shirley. După aceea, avem de vorbit.

De vorbit? Intonația din vocea sa indica faptul că va fi ceva serios, așa că Liza preferă să-i lase. Pentru a ieși, pretextă că Barney vrea să-și revadă poneiul.

Îl mângâiau pe Gypsy când auziră o voce cunoscută în spatele lor. Era Bill Taggart, bărbatul care venise să-i ia de la Derby.

– Salut, Barney. Ce faci Liza? Mă duc să arunc o privire la lotul de îngrășare, vreți să mă însoțiți?

Urcară în camioneta lui Bill și o luară pe drumul prăfuit și desfundat, plin de făgașuri adânci, consecință a sezoanelor ploioase precedente.

– Aici, în regiunea Kimberley, avem mai mult noroc decât în interior, unde nu este practic decât pustiu... Noi avem o climă aproape musonică. În fiecare an, ploile torențiale de vară ne regenerează pășunile. Dar, chiar și așa... uneori avem mari probleme să menținem animalele în deplină sănătate.

– Îmi închipui! Totuși, în felul său, această țară este foarte frumoasă.

– Sunt încâtntat să te aud spunând-o. În ceea ce mă privește, cu siguranță n-aș fi atât de entuziast după o zi lungă și dură în șa, dar n-aș schimba viața asta pentru nimic în lume.

– Când voi fi mare, voi fi fermier! spuse Barney cu mândrie.

– Ca tatăl tău, așa este? El este un adevărat crescător de animale. Și trebuie să fii când ai mai mult de patru sute de mii de hectare din

care trei sferturi nu sunt împrejmuite. Într-o fermă se poate întâmpla orice și se întâmplă. Tatăl tău își păstrează întotdeauna, în orice ocazie, sângele rece.

Bill oprise camioneta pe culmea unei coaste și trebui să aștepte un timp să se lase praful. În fața lor se întindea o pășune vastă cu iarbă grasă și foarte verde, unde bovinele erau așzate în diferite împrejmuiri. Mai multe mori de vânt pompau în permanență apa din subsol.

– Noi avem carne de cea mai bună calitate de când ne îngrășăm vitele pe loc, explică Bill. Dar costă destul de mult să întreții un asemenea sistem de irigare, dacă vrei să asiguri furajul în permanență. Pentru ca să fie rentabil, trebuie să știi să apreciezi evoluția pieții cărnii. Dirk știe asta perfect.

Beill îi făcu să înconjoare lotul de alimentare. Era incredibil de mândru de fiecare realizare a patronului său. Le aduse la cunoștință cu exactitate câte milioane de litri de apă pompau mașinile, câte mii de capete de animale treceau prin lotul de alimentare în fiecare an, câte kilograme luau animalele în timpul îngrășărilor de șase luni. Dirk Lancaster nu făcea oare niciodată nici o greșeală? încheie prin a se întreba Liza, iritată.

Când își termină turul de verificare, Bill își privi ceasul și observă că rămăseseră mai mult timp decâ era prevăzut. Se întoarseră rapid, înainte ca cineva să se neliniștească de absența lor prelungită.

*
* *

Shirley stătea întinsă pe un șezlong, pe verandă, cu fața încruntată. Se schimbase și acum purta blugi și un pulover și își prinsese părul blond într-o coadă de cal.

– Mă duc să pregătesc o ceașcă de cea. Vrei și tu?

În fața aerului de indiferență totală al tinerei fete, continuă:

– O fac într-un minut. Barney, rămâi cu Shirley.

În bucătărie, Vera întindea un aluat pentru tartă.

– Am avut o scenă!

– Între Dirk și Shirley?

– Nu i-ai auzit?

– N-am fost aici. Bill Taggart ne-a luat să vedem lotul de îngrășare.

– Această tânără domnișoară nu mai vrea să se întoarcă la școală în trimestrul viitor. I-a venit ideea de a avea propriul apartament la Perth și de a începe să lucreze.

– Și ce fel de muncă o interesează?

– Mă îndoiesc că știe. Ceea ce vrea, este să fie independentă.

– La șaisprezece ani!

– Desigur, Dirk nici nu vrea să audă. Pentru el, nici nu se pune problema să nu se întoarcă la școală după încheierea vacanței. După părerea mea, nu s-a încheiat discuția. Shirley este și ea o Lancaster și are tot atâta caracter ca fratele său, nimic de spus.

– Dar va trebui totuși să-și asculte până la urmă fratele, nu?

– Ei, da. Va fi interesant de văzut cum se vor defășura lucrurile.

Când Liza reveni pe verandă, Barney era pe genunchii lui Shirley și-i explica ce fermier formidabil va fi el mai târziu. Shirley era foarte drăguță, se gândi Liza, avea o prospețime adolescentină, care-i dădea mult farmec. Părea limpede că-și adora nepotul și amândoi se înțelegeau deja foarte bine.

– Vera ți-a pregătit un sifon în bucătărie, îi spuse ea lui Barney, cu scopul de a rămâne puțin singură cu Shirley. Am impresia că te cunosc deja, Elaine mi-a spus atâtea despre tine, continuă ea, adresându-se tinerei fete, fără să ezite să mintă.

– Cu siguranță, nu de bine, bombăni Shirley.

– De ce crezi asta?

– Elaine m-a detestat întotdeauna, încă de la prima noastră întâlnire. Nu suporta să mă vadă petrecându-mi vacanțele aici.

– N-ai impresia că era mai degrabă invers, că tu o considerai pe Elaine ca pe un intrus între tine și fratele tău, ceea ce era de altfel normal la vârsta pe care o aveai?

– Ea o intrusă. S-a aruncat asupra lui și când s-a săturat să trăiască aici, a plecat.

Loialitatea lui Shirley se îndreptă spre fratele său, în ciuda mâniei împotriva lui..

– Cât timp rămâi? reluă brusc Shirley după o clipă de tăcere.

– Nu știu. În mod normal, vreo cincisprezece zile. Vreau să fiu sigură că Barney s-a instalat bine. Sosirea aici este o mare schimbare pentru el. De-abia își amintește că a trăit aici și este foarte timid cu Dirk. Sunt mulțumită că ești aici, deoarece îl vei putea ajuta. Într-un anumit sens, s-ar putea crede că a acceptat cu bine moartea mamei sale dar, de fapt, n-a înțeles că n-o va mai vedea niciodată. Pe neașteptate, o caută și începe să plângă. Nu pot pleca înainte de-a fi sigură că se simte bine.

– Asta înseamnă că vei rămâne încă un timp.

– Nu prea mult, sper. Trebuie să-mi reiau munca. Știi, sunt stilistă.

– Desenezi modele de colecție?

– Da, într-un anumit sens, fac acest gen de lucruri.

– Trebuie să fie formidabil. Cât mi-ar plăcea să fac asta!

– Te interesează arta, Shirley?

– Cred. Nu m-am gândit niciodată cu adevărat la asta. Dirk m-a făcut să învăț materii științifice, dar mă plictisesc atât de mult.

– Tot ceea ce faci împotriva voinței tale este plictisitor.

– Dacă cel puțin fratele meu ar putea înțelege asta! În clipa aceea, Barney intră pe verandă. Ducea cu multă precauție un mic animal în brațe.

– Privește ce mi-a dat Larry, Liza: un pui de cangur.

– Oh, este adorabil. Adu-l aici, ca să-l putem vedea.

Era fericită că Larry își ținuse promisiunea. Barney era în al nouălea cer.

– Va trebui să fii atent să nu-l rănești. Este încă un pui.

– Știu. Larry mi-a spus că trebuie să-i dau lapte și Vera mi-a pregătit o sticlă specială pentru el, dar... nu știu cum să fac...

– Îți voi arăta, propuse Shirley. Am avut și eu un pui de cangur când eram mică.

Încă o dată, Liza remarcă blândețea lui Shirley când i se adresa nepotului său. În cazul în care i l-ar putea încredința pe Barney, ar pleca mai liniștită, se gândi ea. Dar Shirley nu va rămâne la Yarrawonga.

*
* *

Benjie Gorge nu era un loc foarte liniștit, foarte odihnitor. Nu se auzea nici un zgomot, de-abia din timp în timp foșnetul vreunui animal prin iarbă sau o bătaie de aripă când o pasăre își lua zborul. Liza lucră la acuarela sa o oră sau două, apoi se opri din pictat și se întinse în iarba uscată. Cu brațele încrucișate sub cap, privea distrată cerul de un albastru închis, fără nori.

Se simțea puțin vinovată, ca de fiecare dată când îl lăsa pe Barney în grija lui Shirley. Era în Shirley ceva ce o deranja, ceva prefăcut. Nu se îndoia de afecțiunea reală pe care i-o purta nepotului său, dar i se părea că se folosește de el într-un scop personal, pe care nu-l cunoștea.

Trecuseră zece zile de la sosirea sa la Yarrawonga și încă nu credea că l-ar putea lăsa pe Barney. În timpul zilei, i se părea deseori că băiatul nu avea atâta nevoie de ea, dar în fiecare seară vedea că s-a înșelat. Deseori sosea în camera sa plângând, ca și când

i-ar fi fost teamă că n-o va mai vedea. Menționase de câteva ori faptul că, în curând, se va întoarce la Londra, pentru ca el să se obișnuiască treptat cu această idee. Îl asigurase că nu va pleca imediat, dar ghicea că el se temea să nu dispară din viața sa în timpul nopții, ca mama lui. Așa că, de fiecare dată când îl culca, îl liniștea, îi promitea că va fi încă acolo la trezirea lui.

Liza descoperise Benjie Gorge într-o zi în care se plimba singură cu Ladybird, cu trusa sa de pictură în spate. Mai târziu, la întoarcerea acasă, aflase că această trecătoare își luase numele de la un bandit celebru care se ascunsese aici în secolul trecut. Acum venea frecvent în acest loc ce semăna cu Geikie Gorge, unde îi dusese Dirk, dar era mai mic și mult mai liniștit. În aceste trecători, Liza găsea o sursă de inspirație permanentă. Încerca să prindă pe hârtie culorile profunde ale stâncilor care se reflectau în apa nemișcată, încerca să-și exprime impresiile, să fixeze zborul unui stol de păsări cacadu albe sau de flamingo roz. În fiecare zi se întreba cum nu putuse Elaine să fie fascinată de frumusețea sălbatică, dramatică a acestei țări.

Auzi pasul unui animal în spatele ei pe creastă și se întoarse. Împotriva luminii, văzu silueta unuii bărbat călare. Imediat îl recunoscu pe Dirk și inima începu să-i bată mai repede. El coborî cu calul în trecătoare și Liza îi putu admira stilul perfect. Când ajunse sub copacul de care era legată Ladybird, se dădu jos din șa și lăsă animalul să i se alăture acesteia. Se așeză lângă ea în iarbă, cu un picior întins și cu mâinile în jurul genunchiului ceilulalt, care era îndoit.

– Așadar, iată unde te ascunzi, spuse el ca introducere. Dar pictezi cu adevărat bine, adăugă, privind acuarela la care lucrase.

– Nu sunt chiar nepricepută.

– Pari în stare să prinzi ceea ce este esențial în natura acestei regiuni. Puțini oameni o înțeleg. Nu văd în Kimberley decât un loc aspru, neplăcut, prea uscat iarna, prea cald și prea umed vara.

– Iubești această regiune, nu-i așa?

– Mi-am petrecut aici toată viața, cu excepția unui scurt interval când am locuit la Perth cu părinții. Dar nu mi-a plăcut orașul mai mult ca tatălui meu.

– Tatăl tău a pus pe picioare Yarrawonga?

– El a cumpărat primele pământuri, a pus să se construiască locuința și clădirile. Era greu în acea perioadă și n-a mai vrut niciodată să facă altceva. N-ai văzut Yarrawonga funcționând cu adevărat.

– Presupun că tu ai făcut din ea ceea ce este acum.

– Pe bazele care mi-au fost date.

Dirk părea într-o dispoziție cordială, gata să vorbească și să asculte. Așa că Liza riscă să atingă cu calm conflictul său cu Shirley.

– Și mama voastră a murit, nu? Probabil că n-a fost ușor pentru tine să crești o soră atât de tânără, începu ea.

– Ah, atunci nu.

– Problemele adolescenților sunt întotdeauna dificile chiar și pentru părinții lor.

– Copila asta este complet stupidă.

– Nu mai este o copilă, are șaisprezece ani.

– Are vârsta de școală. Nu pot s-o fac să meargă acolo cu forța, dar nu se pune problema să trăiască singură la Perth. Dacă într-adevăr nu vrea să-și termine școala, va rămâne la Yarrawonga.

– Dar îi este groază de asta! exclamă Liza cu spontaneitate.

– Ar trebui să fii mulțumită gândindu-te că se va ocupa de Barney.

– Aș fi mulțumită dacă aș ști că rămâne cu plăcere. Dar va pleca imediat ce va fi posibil.

Se lăsă între ei o tăcere tensionată. De ce oare fiecare discuție a lor se încheia cu o confruntare? Nu vor putea niciodată să vorbească în mod calm?

– Cred că ai putea vinde asta pe un preț bun, spuse Dirk, de parcă și el voia să facă un efort în acest sens. Arătă spre acuarela ei.

– Mă îndoiesc. Pentru tot ceea ce atinge arta, trebuie mai mult decât niște aptitudini, trebuie ceva în plus, ce nu are toată lumea.

– Tu n-ai acel „ceva în plus”? întrebă el surprins.

– În domeniul meu, da. De aceea m-am specializat pe profilul de modă.

– Vorbește-mi puțin despre munca ta, Liza.

– Fac tot felul de lucruri: schițe pentru publicitate, motive de țesături pentru diferite situații: de vânzare, de colecție, pentru cataloage de vânzare prin corespondență.

– Este mai divers decât îmi imaginam.

– Credeai că nu există decât marile colecții de croitorie de lux? Dar pâinea mea zilnică sunt hainele de gata pentru toată lumea. În schimb, marile case ne aduc reclamele lor, să lucrezi pentru ele îți sporește reputația.

– Cum îți găsești comenzile? Ai un agent?

– Da, desigur.

– Și... ai un iubit? întrebă el direct.

Întrebarea neașteptată o surprinse.

– Asta nu te privește, replică ea.

– Lași terenul liber...

– Te rog!

– De ce ai mimat indignarea, când te-am săurat în seara aceea?

– Era mai mult decât un sărut, îți amintești, răspunse ea cu ciudă.

– Nu mult mai mult, după cum s-au întors lucrurile. Mă doreai în seara ceea, Liza, ai minți spunând contrariul.

– Ai un tupeu!

– Pur și simplu constat un fapt. Nu uita că am ținut acest trup adorabil în brațele mele și că te-am simțit răspunzând mângâierilor mele. Cum ai face-o din nou dacă te-aș lua în brațe.

Liza sări în picioare, indignată, dar furioasă pe ea însăși că nu-și putea stăpâni tulburarea.

– Ai o foarte bună părere despre tine dacă-ți imaginezi că poate fi adevărat!

– Să fie oare o provocare, Liza? Se ridicase la rândul său.

Iată că iar începea. Din nou, nu știa ce să facă pentru a nu se înfierbânta simțindu-l atât de aproape. Se strădui să nu fugă imediat, să nu-i demonstreze astfel tulburarea sa.

La atingerea degetelor lui Dirk pe brațul ei gol, ar fi cedat. Ireparabilul se va produce și nu putea să se silească să-l împiedice, dimpotrivă, îl aștepta cu atâta intensitate încât tot trupul îi suferea. Da, trebuia să recunoască, îl dorea și nu putea rezista chemării lui. Închise ochii pentru a-și stăpâni emoțiile, dar cum să-și mențină calmul?

Dirk îi înconjură umerii cu brațele. Se simți învinsă lângă trupul său cald, având capul ascuns lângă gâtul lui. Buzele lui Dirk îi dezmierdau fața, îi frigeau pielea. Când el îi găsi gura și i-o sărută cu înverșunare, Liza avu impresia că leșină. Sărutul său provoca în ea senzații de necontrolat și tot corpul îi tremura de dorință.

Dirk se îndepărtă atunci ușor și o privi insistent din cap până-n picioare.

– Spune-mi acum că nu mă dorești, îi spuse el cu voce joasă.

Dar ea nu mai dorea să nege. La ce bun să refuze evidența? Și era atât de simplu să nu se împotrivească. Dirk și cu ea se doreau cu intensitate, aveau nevoie unul de celălalt pentru a-și domoli pasiunea. O asemenea nevoie, încât scrupulele și temerile erau anihilate.

Fără să-i aștepte răspunsul, Dirk începu din nou s-o sărute. De data aceasta, Liza răspunse sărutului său fără reținere. Se lipi și mai mult de el, spori îmbrățișarea, începu să-l mângâie la rândul ei. Dar, brusc, Dirk se dădu foarte ușor înapoi și ciuli urechea. Se auzea un autovehicul apropiindu-se pe drum.

– Ce nepoftit! exclamă Dirk. Tocmai acum!

Capitolul 5

– Așadar, iat-o pe frumoasa Liza Harlow despre care mi s-a vorbit atât de mult! începu bărbatul care veni să li se alăture în trecătoare.

– Bună ziua, Colin, ce te aduce aici? exclamă Dirk fără prea mare căldură.

– Din fericire, nu mă supăr ușor. Aș putea avea impresia că nu sunt bine venit. Ei bine, prezintă-mă acestei fermecătoare tinere femei.

– Liza, Colin Beale, fratele lui Margo.

Liza tremura încă în urma scenei pe care Colin o întrerupsese. Acum i se părea greu de crezut că o tolerase. Făcu un efort asupra ei înșăși pentru a zâmbi calmă și a-i întinde mâna cu un gest firesc.

– Îmi doream teribil să te întâlnesc de când sora mea mi-a vorbit despre dumneata. Eram sigura că ești o adevărată frumusețe.

– Adevărat? Mă uimești, îl ironiză ea.

– Mai curând ceea ce nu mi-a spus Margo m-a pus în mișcare. Ea considera că n-avea nici un sens ca Liza să rămână la Yarrawonga. Cred că ar fi de preferat să nu-i spun lui Margo că v-am găsit ascunși pe amândoi, departe de priviri indiscrete.

– Ajunge, Colin, îl întrerupse Dirk în mod brutal. Tot nu ne-ai spus ce cauți pe aici.

– Am venit la Yarrawonga special s-o văd pe Liza cu proprii mei ochi, dar nu era acolo. Shirley mi-a spus că pictează și că Bengie Gorge este unul din locurile ei preferate. Speram să te găsesc singură, Liza, și în plină creație.

– Am trecut prin acest loc retras din întâmplare, mormăi Dirk.

– Adevărat? Și eu care credeam că era o întâlnire aranjată. Cât este de ușor să te înșeli!

Colin făcu câțiva pași până la acuarelă și o cercetă cu atenție, cu brațele încrucișate. Degaja o eleganță naturală accentuată și mai mult de hainele elegante: pantaloni din pânză de culoare arămie și o cămașă cu dungi fine, albastre, bine croită. Era cu puțin mai scund decât Dirk, bine făcut, cu părul șaten închis și purta mustață.

– Este, într-adevăr bine, ai talent. Cum reușești să înțelegi atât de bine Australia?

– Am încercat doar să redau o impresie.

– Ai putea să redai unele „impresii" despre Ashey Downs în timpul sejurului dumitale. Sincer, aș fi mândru să le agăț pe pereți.

– Tocmai îi spusesem Lizei că niște picturi de această calitate ar putea fi vândute pe un preț bun, interveni Dirk. Dar refuză să mă creadă.

– Se pare totuși că ai doi cumpărători. Vino la Ashey Downs într-una din zilele astea...

– Nu știu dacă...

– Nu, ascultă, am o idee mai bună. Am putea merge să vedem picturile indigene din peșterile din Windjama George. Să spunem că este o perioadă importantă din istoria artei primitive, ceva care nu poate decât să te afscineze.

– Tocmai mă pregăteam să-i propun s-o duc acolo, remarcă Dirk, spre surprinderea Lizei.

– Dar eu am fost primul.

– Este prea departe pentru a nu merge cu avionul, iar tu n-ai avion, obiectă Dirk.

– Putem face drumul cu mașina, nu este așa de teribil, va dura pur și simplu o zi. Vom lua hrană rece și ne vom opri pe drum să mâncăm.

Colin părea încântat de ideea sa, în schimb lui Dirk era departe de a-i surâde.

– Așadar, Liza, pe care dintre noi doi îl vei prefera?

Ea se gândi rapid. Să accepte invitația lui Colin avea avantajul de a-i arăta lui Dirk Lancaster că nu se pierduse în întregime sub farmecul său. Era, de asemenea, un mijloc de a-și dovedi ei înșăși că scena precedentă nu fusese decât o clipă de inconștiență trecătoare și că acum își regăsise controlul simțurilor. Se întoarse spre Colin.

– Propunerea dumitale este foarte atrăgătoare. Când am putea merge acolo?

– De-a ce te joci Liza? exclamă Dirk.

– Ai vreo obiecție să fac această plimbare cu Colin?

– Se pare că ai uitat că ai rămas la Yarrawonga ca să te ocupi de Barney.

– Deloc, Dirk, îl corectă ea. Dacă rămân, este pentru ca Barney să învețe să depindă mai puțin de mine. Pentru ca tatăl său să devină treptat persoana cea mai importantă din viața lui. Așa că, dacă ești gata să petreci o zi întreagă departe de prețioasa ta fermă, pleacă mai curând cu el decât cu mine. Du-l pe el la Windijama George, sau în altă parte, n-are importanță, atâta vreme cât este cu tine.

– Aici, ea amarcat un punct, sublinie Colin.

– Nu te amesteca, replică, Dirk.

– Am spus că voi merge cu Colin și nimic nu mă va face să-mi schimb părerea.

– Bine, faci ce vrei!

Dirk era în mod vizibil furios și jignit. Întoarse spatele și plecă în grabă. Liza n-avea decât o dorință, să fugă să-l aducă înapoi și să-i ceară iertare. Să-i spună că nu voise să spună asta, că trebuia să-i înțeleagă confuzia emoțiilor, că ea... Îl văzu cu inima strânsă urcând în șa. Plecă fără să se întoarcă. Zgomotul pașilor calului descrescu treptat și rămase singură cu Colin.

– Ei bine, constată Colin amuzat, prietenul nostru Dirk s-a supărat...

– L-ai provocat.

– Eu? se miră el cu o nevinovăție prefăcută. Mai degrabă dumneata i-ai vorbit în cunoștință de cauză și nu te condamn.

– Am acționat în funcție de Barney, nu de Dirk.

– Nu-i datorezi nimic. Dimpotrivă, ar trebui să-ți fie recunoscător pentru ceea ce faci pentru el.

Liza nu se simțea prea în largul ei de întorsătura pe care o lua conversația.

– Prefer să nu mai vorbim despre Dirk, îl întrerupse ea.

– Să vorbim atunci despre mica noastră plimbare. Dacă am stabili-o pentru mâine?

Liza ezită. Să iasă cu Colin imediat, a doua zi, nu-i spunea mare lucru, în plus, ținea să-i tempereze elanul.

– Nu, nu mâine. Trebuie să mă înțeleg cu Shirley să aibă grijă de Barney.

– Poimâine, atunci?

– Nu... vom vedea peste câteva zile.

– Te voi suna mâine, de acord?

– Bine, de acord... Iartă-mă, dar acum trebuie să plec. Sunt așteptată.

Bineînțeles, mințea, dar nu voia să prelungească această întâlnire. Deja își regreta hotărârea. Cum putuse să promită astfel, fără să se gândească?

*
* *

Liza coborî în seara aceea după ce-l culcă pe Barney, când toată casa se umplu de muzică rock. Se grăbi în salon și-i ceru lui Shirley să micșoreze volumul. Voia să-l audă pe Barney dacă eventual o striga. Shirley se execută imediat. N-ar fi fost atât de promptă dacă n-ar fi fost pentru Barney; copilul era totuși singurul lor teren de înțelegere.

– Mi s-a părut că am auzit plecând elicopterul, spuse Liza. Dirk a ieșit în seara asta?

– Ghicește unde s-a dus! Este nedrept. Nu vrea să trăiesc singură la Perth, îmi vorbește despre „pericol moral", dar el nu renunță la o femeie ca Margo Newton.

Liza simți gelozia strângându-i inima.

– N-ai dreptul să spui asta, numai pentru că fratele tău o vizitează seara pe Margo. Nu înseamnă neapărat...

– Nu poți fi chiar atât de naivă. Ei doi n-au decât un singur lucru în comun, este limpede.

– Poate interpretezi greșit situația. Dirk este liber, acum că Elaine a murit și Margo este în proces de divorț.

– Cum, crezi că s-ar putea căsători cu Margo? Dar ar fi îngrozitor. Îți imaginezi viața mea cu această femeie în chip de cumnată! N-aș putea să suport. Și Barney, la asta te-ai gândit?

– Pentru Margo, Dirk este stupid că-l ține aici; găsește că Barney ar fi trebuit să rămână în Anglia.

– La tine?

– La mine sau la oricine altcineva. Puțin îi pasă.

– Îl vei lua cu tine dacă ei se căsătoresc. Asta i-ar conveni de minune lui Margo.

– Orice aș face, va fi pentru Barney, nu pentru Margo, nici pentru Dirk.

– Sunt sigură că-l vei lua cu tine. Dar eu, cu mine ce se va întâmpla? Voi rămâne aici cu Margo în spate. Câteodată îl detest pe Dirk. Nu pot totuși decât să aștept majoratul pentru a-l trimite la naiba.

Ochii lui Shirley se umplură de lacrimi.

– Ești nedrepată, Shirley, să vorbești astfel despre fratele tău. Așa dur cum ți se poate părea că se poartă față de tine, tot ceea ce face este mereu spre binele tău.

– Cum este să mă țină prizonieră aici, replică Shirley. Nu văd în ce fel asta este pentru binele meu.

– El vrea ca tu să te hotărăști să te întorci la școală și să mergi apoi la universitate. Nu poți fi rezonabilă?

– Tu de ce parte ești? întrebă Shirley cu suspiciune.

– Este doar o problemă de bun-simț. Este evident că nu dorești să rămâi la Yarrawonga, iar școala nu poate fi atât de îngrozitoare cum spui.

– Ba da! Este plictisitoare și stupidă. Cum poți fi interesat de materii ca matematica, geografia sau economia comercială?

– Încearcă atunci să-i convingi pe Dirk și pe profesorii tăi să te lase să urmezi materiile care-ți plac. Ce ți-ar plăcea să faci?

Shirley se strâmbă, fără să răspundă.

– Ei bine, nu te poți plânge de atitudinea fratelui tău, dacă nici tu însăți nu știi ce vrei.

– I-am spus deja ce vreau. Vreau să-mi găsesc de lucru la Perth. Mă îndoiesc că voi fi tratată ca o copilă.

– N-are sens să vrei să muncești orice doar pentru a câștiga bani și a te simți independentă. Trebuie să încerci să faci ceva care te va interesa și îți va aduce satisfacții.

În clipa aceea Vera își trecu capul pe ușă pentru a anunța că cina era gata. Mâncară cotlete de miel cu legume, apoi spumă de ciocolată, fără prea mare poftă de mâncare. Când terminară, Shirley murmură ceva printre dinți în legătură cu faptul că iese puțin să ia

aer. Liza nu era nemulțumită că scăpa de compania tinerei fete ursuze. Un timp încercă să citească, dar nu reușea să se concentreze. Gândurile îi zburau fără să vrea și direcția lor era mai curând deprimantă.

Dirk se va căsători oare cu Margo? Ea nu i se potrivea absolut deloc. De ce oare era atras de femei sofisticate, care nu puteau fi fericite decât într-un oraș animat? Avusese deja experiența cu Elaine... Dacă se va căsători cu Margo, această a doua căsătorie va fi la fel de dezastruoasă ca prima. Și apoi, după părerea Verei, Margo și Colin erau două mâini sparte, incapabile să-și administreze cum trebuie ferma. În plus, Margo nu era mama vitregă ideală pentru Barney, dimpotrivă.

Cât despre Colin! Va suna mâine pentru plimbarea lor la Windjama Gorge. Ce idee proastă să accepte această invitație! În mod normal, n-ar fi acordat niciodată o cât de mică întâlnire unui bărbat ca el. Și de ce o făcuse oare? Pentru a-i demonstra lui Dirk că sărutările pasionate schimbate o clipă mai înainte nu însemnau nimic special pentru ea, că relația lor rămăsese neschimbată.

Și acum, ce trebuia oare să creadă Dirk despre ea? Era teribil de rușinată. Nu-i rămânea decât un lucru de făcut, să refuze acaestă plimbare sub orice pretext.

Această hotărâre luată, Liza se simți mai calmă. Se așeză confortabil într-un scaun balansoar. Dar gândurile sale reveniră rapid la Dirk. Cum putuse oare să fie astfel atrasă fizic de un bărbat pe care nu-l apreciase niciodată și nu-l plăcuse? De un bărbat pe care-l considera demn de dispreț?

Dar unde era Shirley? La piscină? Dorea oare să se scalde înainte de culcare? Liza ascultă, dar nu auzi decât zgomotele obișnuite ale nopții, animalele și păsările de noapte din jurul casei, o muzică slabă ce venea de la radioul unuia dintre bungalouri și, dacă erai

foarte atent, zgomotul surd și continuu al generatorului electric. Neliniștită, Liza ieși și făcu înconjurul piscinei fără să găsească pe nimeni. Apa era nemișcată și calmă și suprafața îi lucea în lumina lunii.

Se întoarse spre casă. Pe parcursul verandei o strigă de mai multe ori pe Shirley, dar nu obținu nici un răspuns.

Poate se neliniștea fără rost. Dacă Dirk era aici, ce-ar fi făcut oare? Trebuia să-i telefoneze la Ashey Downs pentru a-l anunța?

În sfârșit, Shirley apăru din întuneric și urcă treptele verandei.

– Unde erai?

Intenționat, Liza luase o voce rece și acuzatoare.

– Ce te privește pe tine? răspunse Shirley cu agresivitate.

– Ei bine, eram neliniștită firește...

– De ce să fii neliniștită? Ești dădaca lui Barney, nu a mea.

– Pentru a pune lucrurile la punct, îți amintesc că nu sunt dădaca nimănui. Dar să lăsăm asta. Mă simt răspunzătoare pentru tine pentru că sunt mai în vârstă, atâta tot. Nu cred că Dirk ar fi ieșit dacă n-aș fi fost cu tine.

– Ce te face să crezi că Dirk se preocupă de mine?

– Este evident.

– Atunci, de ce se va căsători cu Margo și o va aduce să locuiască aici?

– Pentru Dumnezeu, Shirley, nu-i spune nimic despre asta lui Dirk. N-am menționat căsătoria lui Margo decât ca pe o posibilitate.

– Oh, o va face. Acum sunt sigură. Dar îmi este egal!

Era o completă schimbare a stării de spirit. Liza se neliniști de ceea ce ar fi putut pune la cale tânăra fată.

– Shirley, ce pui la cale?

– Ce să pun la cale?

Se prefăcu nevinovată, dar păstra un aer de sfidare. Din depărtare, un zumzăit de amplifica progresiv.

– Trebuie să fie Dirk care se întoarce.

Siguranța lui Shirley dispăru ca un balon care se dezumflă.

– Urc să mă culc înainte să intre, spuse ea grăbită,

Ajunsă la ușă, se întoarse spre Liza.

– Nu-i vei spune nimic? o întrebă cu o neliniște copilărească.

– Fugi și te culcă. Și nu aprinde lumina în camera ta, altfel Dirk va observa. Lasă-l să creadă că dormi demult.

Elicopterul aterizã în spatele copacilor. Liza dorea și ea să urce să se culce, dar nu voia să dea impresia că fuge. Intră în salon, se așeză pe canapea și reluă cartea pe care o abandonase. Nu avu mult timp de așteptat. Dirk intră în încăpere în pas rapid.

– Bună seara, Liza. Ai rămas târziu.

– M-a captivat cartea asta, minți ea. Sper că ai petrecut o seară plăcută.

– Foarte plăcută, mulțumesc.

– Colin era acolo? se auzi ea întrebând.

– Da, și n-a încetat să vorbească despre tine și despre planul vostru de a ieși. Părea convins că a făcut o nouă cucerire.

– Cum poți ști asta?

– Totuși, și mie mi se pare la fel.

Liza voise să-i spună că se înșela, că se hotărâse ferm să refuze această plimbare. Dar atitudinea lui Dirk o scoase din sărite.

– Ei, bine, replică ea în schimb, ce importanță are?

– Ești chiar proastă dacă încerci să faci indiferent ce cu Colin. Nu este decât un play-boy îngâmfat și fără nici un simț al responsabilității. Conduce Ashey Downs drept spre ruină.

Cu ajutorul surorii sale, adăugă în gând Liza. Dacă Margo și fratele său aveau probleme cu banii, era soluția ideală pentru ea să-l ia de soț pe fermecătorul vecin abia rămas văduv. Margo se mai căsătorise deja din interes, și cu un bărbat mult mai în vârstă. Fapul că Dirk era foarte seducător nu putea fi decât un avantaj în plus.

– Ar fi mai înțelept să mă asculți, continuă Dirk. Păzește-te de Colin, va obține de la tine ceea ce-și dorește și atâta tot.

– Ceea ce nu este cazul tău, presupun! i-o întoarse ea.

Se sfidară din priviri câteva lungi și intense clipe. În cele din urmă, Dirk rupse tăcerea încurcat.

– Liza... în după-amiaza aceasta la Benjie Gorge, am crezut...

Liza aștepta cu disperare urmarea, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Știa că-l dorea din tot sufletul când o lua în brațe, când o mângâia, când o săruta cu pasiune. Îl dorea atât de mult. Dar știa de asemenea că oricât ar costa-o, trebuia să-i se opună din toate puterile, să-și combată reacțiile instinctive și să acționeze cu calm. Dacă punea un deget pe ea, nu știa până unde ar fi ajuns. În mod hotărât, făcu câțiva pași și se așeză în spatele unui fotoliu. Dirk făcu o mină de parcă nu-i remarcase mișcarea.

– Dar n-are importanță... Nu mă lăsa să te lipsesc mult timp de somnul tău neprihănit.

Capitolul 6

În dimineața următoare, Liza lua micul dejun cu Barney și Shirley pe verandă, când un camion cu prelată se opri în fața proprietății. Dirk se dădu jos din el și li se alătută grăbit.

– Trebuie să merg la Derby pentru afaceri. Tu și Barney vreți să mă însoțiți? Și tu Shirley, dacă vrei.

– Ce este deosebit la Derby? bombăni aceasta din urmă.

– Nu mare lucru, de acord cu tine. Dar este un oraș cu toate avantajele civilizației pe care se pare că le apreciezi atât de mult.

– Un oraș! Numești ăsta un oraș! replică Shirley cu dispreț.

Dirk nu făcu nici un comentariu și se întoarse spre Liza.

– Pe tine te tentează?

Pentru prima dată îi propunea din proprie inițiativă o ieșire în care-l cuprindea și pe Barney. Iată în sfârșit un pas pe calea cea bună, se gândi ea cu plăcere. Nu va lăsa să scape o asemenea ocazie.

– Derby este un principal port comercial din Kimberly pentru exportul animalelor. Există multe lucruri de văzut și făcut acolo, contrar a ceea ce a spus Shirley.

– Cum vom merge?

– Vom lua Cessna. Este mai rapid decât elicopterul. Plecăm peste un sfert de oră, de acord?

Ea își termină în grabă micul dejun și urcă împreună cu Barney să se schimbe. El nu era prea bine dispus în acea dimineață și nu reuși să-l însufleţească în perspectiva ieșirii lor. Când fură gata amândoi, coborâră și ea telefonă la Ashey Downs.

– M-am gândir că ar fi mai să te sun, Colin. Voi lipsi toată ziua. Dirk ne duce, pe mine și pe Barney, la Derby.

– Ah... Bine. Pe când stabilim întâlnirea noastră?

– Tocmai, în legătură cu asta, cred că ar fi mai bine să nu ne mai gândim la ea, dacă nu te deranjează.

– Dacă nu mă deranjează! Dirk te-a făcut să-ți schimbi părerea, nu-i așa?

– În nici un caz. Dar nu cred că-l pot lăsa pe Barney singur o zi întreagă.

– Nu asta doreai ieri. Ce s-a schimbat, oare?

– Nimic, dar... Vom vedea mai târziu, încheie ea tăios, când Colin începu din nou să argumenteze.

*
* *

În cabina îngustă a avionului, Liza simți o reală neliniște știindu-l pe Dirk atât de aproape de ea. În mod ciudat, Barney adormise și nu-i solicita atenția, așa că gândurile îi puteau rătăci liber. Inevitabil, privirile i se ațintiră asupra brațelor bronzate ale lui Dirk, asupra umerilor lui musculoși. Purta o cămașă din bumbac fin, albă, căreia îi suflecase mânecile. Dorea atât de mult să pună mâna pe acest braț aurit de o rază de soare matinal! Își schimbă discret poziția și-și dădu osteneala să privească atent linia orizontului drept în fața ei, nemișcată, dar asta nu-i schimbă cu nimic starea de

spirit. Liza știa că Dirk îi resimțea prezența, ca și ea pe a lui. Eforturile de a schimba din când în când câteva cuvinte nu reușiseră să le destindă tensiunea și astfel conversația, menținută cu mare greutate, rămânea artficială și stângace.

Simți o puternică ușurare când, în sfârșit, văzu în fața lor întinderea oceanului strălucind în soare.

Curând, Dirk începu manevrele de aterizare și ea îl trezi blând pe Barney. Dirk închirie o mașină și nu le trebui decât puțin timp pentru a ajunge în centrul micului oraș. El intră mai întâi într-un motel drăguț și-i propuse să se odihnească acolo cu Barney, în timp ce el se va duce la întâlnirile profesionale.

– Mă întorc cât mai repede posibil. Toate acestea n-ar trebui să-mi ia mai mult de o oră. Apoi vom avea toată ziua pentru plimbare, de acord?

– Bineînțeles, nu-i așa, Barney?

Copilul dădu din cap fără să zâmbească. Liza era decepționată să vadă că el, de obicei atât de vesel, nu aprecia ieșirea și rămânea ursuz. Găsi un scaun lângă piscină și comandă o cafea pentru ea și un sifon pentru Barney.

Dirk nu întârzie să se întoarcă. Plecară atunci împreună să vadă una dintre curiozitățile locale, la câțiva kilometri de centrul orașului. Era vorba despre un soi uriaș de baobabi cu trunchiuri groase, pe care-i remarcaseră deja aproape peste tot în regiune. Acesta era cu adevărat enorm. Se pretindea că avea patru sute de ani. Dar renumele lui venea în principal mai ales de la întrebuințarea ce-i fusese dată odinioară. Era cunoscut sub numele de „arborele închisoare"; într-adevăr, în perioada în care forțele de poliție nu puteau acoperi atât de rapid ca astăzi distanțele lungi, trunchiul său găunos servea drept închisoare pentru ultima etapă înainte de Derby, când duceau acolo răufăcătorii. Dirk le relata povestea unuia dintre ocupanții celebri ai arborelui închisoare, un om aflat în afara legii pe nume Porumbel, care teroriza regiunea la sfârșitul secolului trecut.

O asemenea poveste ar fi trebuit în mod normal să-l captiveze pe Barney, dar el nu reușea să-i acorde atenție. Ce ghinoin, el, întotdeauna atât de vioi și entuziast, să fie încercat de o răceală tocmai în ziua în care tatăl său îi propusese să-l ia cu el și se părea că făcea eforturi în vederea unei apropieri. Liza remarcase că Barney se întinsese de mai multe ori și avea dificultăți de respirație.. Începu să se neliniștească realmente când Barney îi spuse o clipă mai târziu că-l dureau capul și ochii. Îi puse mâna pe frunte: ardea.

Se întoarseră imediat la motel pentru odihnă. Acolo, Barney de-abia mâncă în silă câteva bucățele. Avea un aer foarte jalnic în fața farfuriei pline.

– Cu siguranță, este bolnav, ar trebui să-l consulte un medic.

– Mă ocup eu de asta.

Dirk se întoarse o clipă mai târziu și anunță că rezervase o cabană în care Barney putea fi examinat și că medicul va sosi în scurt timp.

Doctorul Verral se dovedi a fi o tânără femeie simpatică, de circa treizeci de ani. Îl ascultă pe Barney cu atenție și o întrebă pe Liza despre simptomele pe care le prezentase. Trase concluzia că în mod sigur avea un început de rujeolă. Îi explică rapid Lizei evoluția normală a bolii și timpul necesar de izolare și căută s-o liniștească.

– Nu există nici un motiv de îngrijorare excesivă pentru un copil robust. Trebuie doar avut grijă să nu existe complicații.

– Complicații?

– Există întotdeauna un ușor risc cu rujeola; este o boală ce trebuie luată în serios. De aceea, noi dăm atâta importanță imunizării. Presupun că băiatul n-a fost niciodată vaccinat?

Liza trebui să mărturisească faptul că într-adevăr nu era sigură, n-at fi putut afirma că mama lui Barney îi făcuse la timp vaccinurile. Nici Dirk nu știa mai multe. Liza se neliniștea în special pentru că n-avea nici un medic la Yarrawonga. După o rapidă discuție cu Dirk, hotărâră amândoi ca ea și Barney să rămână la Derby.

Dirk aranjă în consecință cu direcția motelului să rețină cabana atâta timp cât va fi necesar. Apoi Liza îl lăsă puțin cu Barney în timp ce făcu rapid un tur în oraș pentru a cumpăra veșminte de noapte și lucruri de toaletă, ca și alte mici lucruri ca reviste pentru ea și o carte de povești pentru copii. Întoarsă la motel, intră în cabană în vârful picioarelor, în cazul în care Barney dormea. Îl surprinse pe Dirk în picioare, lângă pat. Își observa fiul adormit cu un aer gânditor. Expresia de pe chipul său era extrem de dură, dar el o schimbă imediat într-un larg zâmbet de bun sosit când o văzu pe Liza.

– Ai găsit tot ce voiai, Liza?

– Cred că da.

– În nici un caz să nu-ți lipsească nimic. Biroul motelului îți va da tot ce-ți trebuie și poți până una alta să trimiți un membru al personalului să facă anumite cumpărături. Mi-e teamă că nu te vei simți bine singură aici, Liza.

– Nu-i nimic. Sunt mai liniștită să-l știu pe doctor în apropiere. Sper că n-a molipsit alți copii la Yarrawonga.

– M-ar mira. Noi am avut deja un caz de rujeolă anul trecut, și dacă țin bine minte, nu s-a întins.

Poate exagera ea ținând să rămână aproape de un medic? Dar Barney nu era propriul ei fiu și asta însemna o diferență, trebuia să fie cu atât mai viligentă.

Îl trezi cu delicatețe pe Barney pentru a-l dezbrăca și a-i pune pijamaua pe care i-o cumpărase. Înainte de a-l culca din nou, îl dezmierdă un timp. El adormi din nou fără greutate.

– Sărmanul micuț, murmură ea.

– Ești afectuoasă cu copiii, Liza.

– Toate femeile sunt, în mod instinctiv. Este firea noastră.

– Nu, nu toate, asta îți face cinste. Ascultă, nu trebuie să plec imediat, dacă ai suna să cerem un ceai?

Cabana avea o verandă mică aranjată cu câteva fotolii din ramuri de palmier și aici își băură ceaiul. Lăsară întredeschisă ușa de

comunicare pentru cazul în care Barney s-ar fi trezit. Soarele era acum jos, acoperind suprafața mării cu reflexe de bronz strălucitoare. Din nou Liza fu mult prea conștientă de prezența lui Dirk lângă ea și tensiunea dureroasă ce se ridica între ei o făcu să tremure. Ca dimineața în avion, simțea o teribilă dorință de a se ridica, de a-l atinge. Se vedea în brațele lui Dirk, și-l imagina mângâind-o, sărutând-o cu tandrețe, lăsând-o cu respirația tăiată. Își încrucișă mâinile cu putere pentru a se stăpâni și a fi atentă la conversație.

În cele din urmă, după un timp care Lizei i se păru foarte lung și totodată foarte scurt, Dirk anunță că pleca.

– Mă simt vinovat că te las astfel. Să știi că-ți sunt foarte recunoscător pentru ceea ce faci, Liza. Îți voi telefona imediat după ce ajung. Te voi suna în fiecare zi. Și voi veni curând să te văd.

– Da.

Simțea un nod în gât și nu putea spune mai mult. Dirk se ridicase, dar totuși nu se mișca și rămase s-o privească un timp. Având în spate lumina soarelui ce apunea, Lizei i se păru și mai seducător decât de obicei. Cu un deget, urmări forma obrazului tinerei femei. Era atingerea cea mai ușoară posibil, dar Liza o simți cu atâta intensitate... Îl urmări cu privirea când se îndepărtă, și-și puse mâna pe obraz ca pentru a păstra amintirea acestei mângâieri tandre și delicate.

Barney avu o noapte agitată și de mai multe ori Liza trebui să vină la căpătâiul lui. Dimineață, el avea ochii roșii și strălucitori și nu vru să mănânce nimic și bău numai câteva înghițituri de lapte. Apoi adormi imediat.

Deși se îmbrăcase, Liza, epuizată de noaptea de veghe, se culcă și ea. Fu trezită după un timp de o bătaie în ușă. Să gândi că era camerista și strigă să intre, cu o voce adormită. Spre marea sa surpriză, cea care deschise ușa fu Margo Newton. Margo, îmbrăcată într-un costum imaculat din in de culoarea untului, cu părul blond

acoperit cu o pălărie mare de aceeași culoare delicată ca piersica, așa cum era și bluza fină de mătase! Margo în pantofi din pânză cu toc înalt și delicat parfumată.

Liza își putu da seama în mod special de avantajul său. Se ridică rapid și-și netezi în grabă cu mâna fusta în timp ce-și scutura buclele mari brunete cu o mișcare din cap.

– Ești ultima persoană pe care mă așteptam s-o văd.

– Ce primire! Este aproape ora unsprezece, nu mă gândeam că te găsesc încă în pat.

– Mi-am petrecut cea mai mare parte a nopții lângă Barney. Te pot întreba ce te aduce aici?

Margo se așeză nepăsătoare într-un fotoliu și-și încrucișă cu eleganță picioarele.

– Sunt aici pentru că astăzi mă duc la Perth. Mă opresc întotdeauna la acest motel pentru a mă schimba și a mă face prezentabilă pentru întorcerea în lumea civilizată. La recepție s-a menționat prezența dumitale aici, în fața mea, și am vreut să văd cum te simți. Pentru Dumnezeu, nu se poate face puțină lumină?

– Nu, nu se poate. Lumina puternică îi obosește ochii lui Barney. Știi cu siguranță că are rujeolă.

– Da. Desigur, am avut deja, altfel n-aș fi venit. Presupun că Dirk v-a adus la Derby ieri, dar pentru ce?

– Dirk trebuia să meargă pentru afaceri. Ne-a propus să-l însoțim.

Liza nu fu nemulțumită de contrarietatea vizibilă a lui Margo, așa încât continuă pe aceeași linie, fără milă.

– Am petrecut momente foarte plăcute. Din nefericire, la încheierea zilei, Barney avea temperatură. Dirk a chemat imediat medicul. Când am aflat că era rujeolă, ni s-a părut de preferabil ca eu să rămân aici cu el.

– Înțeleg. Și ce planuri ai acum?

– Rămânem la Derby până trece ce este mai rău. Când Barney se va restabili, îi voi cere lui Dirk să vină să ne ia.

– Continuu să cred că totul ar fi mai bine dacă ai lua acest copil înapoi cu dumneata, în Anglia.

– Mai bine pentru dumneata, vrei să spui.

– Yarrawonga nu este un loc unde să crească un copil mic.

– Locul unui copil este lângă tatăl său. Ai intenția să te căsătorești cu Dirk, nu-i așa? nu se putu împiedica să întrebe.

– În ce măsură te privește asta?

– Mă neliniștesc pentru Barney. Nu pot să nu mă întreb ce se va întâmpla cu el, cu o mamă vitregă ca dumneata.

– Oare într-adevăr pentru Barney te neliniștești, nu pentru dumneata? Proprietarul a mii de hectare de pământ este o pradă frumoasă. Dar să n-ai nici o speranță, poate Dirk se va amuza cu dumneata, dar cu siguranță nu te va conduce la primărie!

– Nu mi-a venit niciodată gândul ăsta.

– Nu? Spune-mi, Dirk te-a dus deja în patul său?

Liza se stăpâni la timp să nu nege, furioasă. De ce să-i dea acestei femei asigurarea pe care voia s-o audă?

– După cum spuneai chiar dumneata acum o clipă, în ce măsură te privește asta?

– Dacă s-a întâmplat, ești chiar proastă. Este tot ceea ce vrea de la dumneata. Nimic mai mult.

– Ar trebui să fii și dumneata atentă, Margo. Evident, Dirk este un bărbat căruia îi place să-și înșiruie cuceririle. Poate asta este tot ceea ce vrea și de la dumneata.

– Acum trebuie să plec sau pierd avionul. Pentru ultima dată, Liza, te sfătuiesc să-l iei pe Barney în Anglia.

– Să fie oare o amenințare? Ai fi în stare să-i faci viața imposibilă?

– Vorbesc numai în interesul său. Oricum, aici va fi dus într-un internat. Dar sunt sigură că Dirk îți va mulțumi cu generozitate dacă te ocupi de el.

Liza era prea abătută pentru a încerca să replice. După plecarea lui Margo, rămase o clipă să-și rumege propriile gânduri. Oare Dirk

nu va fi într-adevăr nemulțumit dacă-i va propune să-i păstreze fiul? Își aminti expresia lui ciudată de ieri, când se întorsese de la cumpărături. Avea în privire un resentiment față de copil. Și acceptase imediat ca ea să rămână la Derby cu Barney – asta evita cu siguranță inconvenientul de a-l avea la Yarrawonga.

*
* *

– Vin să te văd mâine, o asigură Dirk la telefon.

Era a cincea oară când suna și, în fiecare zi, Liza așteptase cu nerăbdare acaestă scurtă convorbire cu el. În fiecare seară, când se apropia ora șapte, nu-și găsea locul până nu răsuna soneria. Dar de fiecare dată, scurta lor conversație trămânea foarte neutră. Ea îi făcea lui Dirk un raport amănunțit asupra stării de sănătate a lui Barney. Deși acum îi apăruseră pete roșii pe toată fața și pe corp, după doctorița Verral nu era nici un motiv de îngrijorare. Dirk o asculta desigur politicos, dar fără mare interes, după cum i se părea Lizei. După aceasta, nu mai avea prea multe de adăugat. Închizând, încerca să se înfurie împotriva lui Dirk, împotriva indiferenței sale. Dar în loc de asta, reușea doar să se întristeze. Apoi, când Barney dormea, își petrecea seara răsfoind o revistă sau privind la televizor, dar întotdeauna imaginea lui Dirk îi rămânea în fața ochilor, ca un supliment la ceea ce citea.

Dar acum Dirk va veni la Derby mâine! Liza avu un moment de panică.

– Când? La ce oră sosești?

– Nu știu. Cât mai devreme posibil. Aștept pe cineva de dimineață și voi veni după toate probabilitățile mai degrabă după-amiază.

Îmbrăcându-se a doua zi de dimineață, Liza își dădu seama că singurele haine pe care le avea – rochia cu mâneci din bumbac de

culoare deschisă pe care o purtase în ziua în care sosise la Derby și fusta și puloverul pe care le cumpărase în după-amiaza aceea, erau șifonate și lăbărțate. Când camerista intră cu tava cu micul dejun, Liza menționă impresia sa că este îmbrăcată neîngrijit.

– De ce nu vă duceți în Clarendon Street să vă cumpărați ceva, domnișoară Harlow. Pot să rămân eu cu Barney pentru o jumătate de oră. Patronul nu va spune nimic atâta timp cât treaba este făcută.

Era o femeie de circa patruzeci de ani, vioaie, puțin plinuță, fericită că trăiește, un adevărat fenomen. Avea întotdeauna o glumă pentru Barney, care vizibil o plăcea mult. Liza n-avea nici o teamă să i-l încredințeze.

– Ești sigură, Hilda...?

– Cum să nu! Și de fiecare dată când vreți să vă aerisiți puțin, aș putea veni să-i țin companie, cu condiția să nu fie în timpul serviciului meu. Este suficint să mă anunțați puțin înainte.

Fără nici o îndoială, era plăcut să iasă în sfârșit la soare după toate aceste zile petrecute închisă lângă un copil bolnav. Într-unul din magazinele din oraș își găsi o rochie drăguță cu jupa plisată și cu un decolteu avantajos. Avea culoarea untului proaspăt, care contrasta plăcut cu culoarea părului său lung, negru. Remarcă faptul că buclele îi erau lipsite de vigoare și hotărî să-și cumpere un șampon. Luă de asemenea fard de pleoape și un ruj de buze. Când reveni la motel, Hilda îi citea o poveste lui Barney.

– V-ați întors deja, ați fost rapidă! Noi am avut doar timp să citim o poveste. Tocmai am început-o pe a doua. Va rămâne pentru altă dată! Noroc în această după-amiază, îi ură ea Lizei, ieșind cu un larg zâmbet complice.

Liza roși ușor. Barney îi povestise probabil că tatăl său venea astăzi și Hilda trăsese concluzia că acesta era motivul pentru care voia să fie frumoasă. Ceea ce era foarte adevărat!

Dirk sosi exact după trei și jumătate. Purta pantaloni din pânză ușoară de culoare arămie și o cămașă albă întredeschisă la piept.

Adusese ciocolată, fructe, mai multe reviste pentru Liza și niște benzi desenate. Dar mai ales, avea de asemenea cu el ursul de pluș al lui Barney, cel cu care acesta adormea în fiecare seară. Copilul îl privi cu încântare și puse mâna cu tandrețe pe pluș.

– Ține, îi spuse Dirk fiului său. M-am gândit că s-ar putea să-ți lipsească. Ești fermecătoare, adăugă el, adresându-i-se Lizei.

– Mulțumesc.

Ea răspunse cu greu, mișcată de compliment și jenată de privirea apreciatoare a lui Dirk. Inima îi bătea cu putere și se simțea roșind.

– Cum se simte micul nostru bolnav? Are o mină mai bună decât credeam.

– Se simte puțin mai bine, de ieri. Doctorul Verral a spus că acum este pe cale de vindecare.

– Vrei să mai rămâi aici?

– Da, prefer, mă simt mai liniștită să-l știu pe doctor foarte aproape.

– Tată, Joey și Gypsy sunt bine?

– Da, Larry se ocupă de Joey în lipsa ta. N-ai de ce să te neliniștești.

– Sunt sigură că le lipsești, adăugă Liza.

Pentru a rupe tăcerea ce amenința să se stabilească, Liza ceru vești despre Shirley.

– N-am văzut-o prea mult, doar în timpul meselor..

Dirk părea deosebit de nemulțumit. Poate ar fi trebuit să meargă mai departe, dar putea oare să discute problemele lui Shirley în fața lui Barney? Și apoi, avea ea însăși destule probleme pentru a se mai amesteca în treburile adolescentei. Această săptămână la Derby fusese un fel de paranteză pentru ea. Dar după aceea? Se va întoarce la Yarrawonga cu Barney, și apoi? Nu era mai aproape de o soluție fericită decât în ziua sosirii.

Într-un efort disperat de a găsi o conversație care să-l includă și pe Barney, îl întrebă pe Dirk ce făcuse în ultimele zile.

– Cea mai mare parte a timpului am adunat animalele cu ajutorul elicoperului.

– Lui Barney i-ar fi plăcut să vadă asta, nu-i așa Barney? Folosești deseori elicopterul?

– De fiecare dată când este posibil. Dar când terenul este prea dificil atât pentru elicopter, cât și pentru mașina de teren, atunci ne folosim încă de cai. Și întotdeauna va fi astfel. Accept toate avantajele tehnicii și echipamentelor, dar sunt foarte mulțumit că vechile metode bune nu mor complet. Odinioară, trebuia să fii cu adevărat un bărbat curajos și dur pentru a fi un bun crescător de animale. Asta lipsește puțin azi, lucrurile sunt mai ușoare.

– Dar este încă un mod de viață aventuros, nu? Îmi imaginez că-ți aduce multe satisfacții.

– Asta depinde de ceea ce vrei să faci cu viața ta.

– Voiam doar să spun că se pare că ție îți aduce tot ceea ce-ți place.

– Adevărat?

Liza fu enervată de remarca lui. Considera că Dirk Lancaster este un tip privilegiat, care avea toate avantajele imaginabile. Era puternic, extrem de seducător, avea un fel de-a fi care atrăgea toate femeile pe care le întâlnea în drumul său. De acord, prima sa căsătorie fusese un eșec, ceea ce putea dezanăgi orice bărbat mândru. Dar acum, asta era de domeniul trecutului. Avea un fiu lângă el... un puști adorabil care promitea să calce pe urmele tatălui său. Acum, că Elaine murise, era liber să se recăsătorească și, cu aceste atuuri, putea alege ce i se părea mai bun. Și, în schimb, pusese ochii pe o femeie lipsită de interes ca această Margo Newton. Iată ce o înfuria.

– Vrei un ceai? îi propuse ea pentru a schimba cursul gândurilor.

– Dacă ai, cu plăcere.

Dirk rămase puțin mai mult de-o oră. Liza avu penibila impresie că-și calcula timpul care trebuia să rămână pentru a nu fi

nepoliticos. Se întrebă cu amărăciune, de ce-și pierduse astfel toată după-amiaza pentru a le face o vizită. Când se pregăti de plecare, își ignoră aproape total fiul. La ușă, Liza, furioasă, îi aminti de prezența acestuia.

– Pentru Dumnezeu, spune-i măcar la revedere lui Barney, cum este normal.

Dirk ezită o clipă, apoi străbătu încăperea și puse mâna pe umărul fiului său.

– La revedere, Barney. Să fii un băiat curajos și mai ales n-o supăra pe Liza.

– La revedere, tată.

Barney răspunse cu acea voce pe jumătate speriată și pe jumătate mândră pe care o avea când tatăl său catadicsea să i se adreseze în mod direct.

Dirk porni din nou în direcția ușii, dar înainte de a ieși o privi lung pe Liza.

– Îți sunt foarte recunoscător pentru ceea ce faci. Crede-mă.

Când el fu plecat, ochii Lizei se umplură de lacrimi. Erau lacrimi de umilință. Recunoscător! Să se ducă la naiba el și recunoștința lui! Ea nu o voia. Nu voia nimic de la el. Se hotărî să-și alunge pentru totdeauna din minte imaginile trupului său, ale brațelor, amintirea sărutărilor. Dar oare mai putea? Fu străbătută de un fior când trebui să-și mărturisească inutilitatea acestei hotărâri; era evident că nu și-o va putea ține niciodată. Cum să uite acele clipe pasionate, cum să se silească să-i suporte liniștită prezența?

Capitolul 7

După cum prevăzuse doctorița Verral, sănătatea lui Barney se ameliora pe zi ce trecea. În măsura în care asta nu-l obosea prea tare, îi spuse ea Lizei, nu mai avea nici un motiv să rămână culcat și putea în sfârșit să iasă la soare. Așa că Liza îl lăsa acum să se joace afară, în fața verandei și, ocazional, se duceau să facă scurte plimbări. Exista în apropierea motelului un zid de protecție împotriva furtunii, unde le plăcea să se ducă. Într-o după-amiază în care stătea acolo cu Barney privind un cargou care se mișca în timpul fluxului, Liza fu surprinsă să audă în spatele ei o voce cunoscută:

– Ah, iată-te. În sfârșit te-am găsit.

– Colin! Ce faci aici?

– Ei bine, când am văzut că nu ești în cabană, m-am informat și am aflat că te plimbi cu plăcere pe aici.

– Dar ce te aduce la Derby voiam să spun.

– Nu ghicești? Am venit s-o văd pe Liza. Nu puteam să nu-ți fac o vizită. Așadar, iată-l pe fiul și moștenitorul Lancaster. Cum te simți? Ai biruit boala?

– Este aproape vindecat. Este domnul Beale, Barney, el și sora lui au o fermă care se numește Ashey Downs.

Colin se așeză în apropierea Lizei, pe micul zid din piatră.

– Sărmana mea Liza, trebuie să te plictisești de moarte.

– Deloc. Ne-am distrat bine de când te simți mai bine, nu-i așa, Barney?

– Bineînțeles, dar nu-ți lipsesc distracțiile? Mă gândeam să te duc să vezi arborele închisoare.

– Mulțumesc, dar am fost acolo cu Dirk, în prima zi. În plus, nu putem merge nicăieri unde Barney riscă să fie în contact cu alți copii, poate fi încă molipsitor.

– Ei bine, atunci să luăm cel puțin o înghețată.

– Iată o idee bună.

– Vom găsi ceva mai bun pentru diseară, doar dumneata și cu mine, când tu vei fi culcat și adormit, adăugă spre Barney.

– Oh, dar...

Ea începu să protesteze, dar Colin îi puse un deget pe buze zâmbind, se întoarse cu spatele și se îndreptă spre cafenea. Urmărindu-l cu privirea, Liza își simți inima strângându-se. Va deveni Colin supărător?

Până la urmă, temerile Lizei fură nejustificate. Colin fu fermecător și după-amiaza trecu în mod agreabil. Era plăcut să se relaxeze în compania sa, după momentele de crispare pe care le cunoscuse cu Dirk.

Chiar și Barney părea mulțumit că el era acolo, deși Colin de-abia îi adresă câteva cuvinte.

Când Liza observă că Barney începuse să obosească, propuse să se întoarcă la cabană, unde îi oferi o ceașcă de ceai. După aceea îi spuse că era timpul să plece, deoarece era timpul ca Barney să se culce.

– De acord, plec, dar te voi vedea mai târziu, Liza. Am putea să cinăm împreună.

– Într-adevăr, nu pot, Colin. Și oricum, n-ar trebui să te gândești să te întorci acasă? Ai un drum lung de făcut.

– Oh, nu ți-am spus? Am rezervare aici pentru noapte. Așa că avem toată seara înaintea noastră.

– Colin, cu siguranță înțelegi că nu-l pot lăsa singur pe Barney.

– Vrei să mă faci să ced că n-ai pus piciorul afară fără acest puști de când ești aici!

– Bineînțeles că nu. Am aranjat cu una dintre cameriste pentru a putea face ocazional câte un drum.

– Cum se numește?

– Hilda. De ce?

Colin se întoarse spre Barney.

– Ce spui dacă aș lua-o pe Liza la restaurant în seara asta. Cred că are nevoie să-și schimbe gândurile, ce părere ai? Îi vom cere Hildei să stea cu tine, de acord?

După un moment de reflexie solemnă, Barney sonsimți cu o mișcare din cap. Era evident că nu știa ce să creadă despre acest Colin care, în cea mai mare parte a timpului, îl ignora cel puțin la fel ca Dirk și care, dintr-o dată, i se adresa în modul cel mai prietenesc.

– Ei bine, Liza! Tot ceea ce ne mai rămâne de făcut este să ne punem de acord cu această Hilda. Mă ocup eu de asta.

Colin ieși cu un aer triumfător. După plecarea sa, Liza îl privi pe Barney cu o anumită îngrijorare.

– Ești sigur că nu te deranjează dacă te las cu Hilda pentru a cina cu Colin?

– Nu. Îmi place mult Hilda. Îmi spune povești frumoase.

Liza trebui să admită că perspectiva de a petrece seara în compania unui adult era foarte tentantă. Chiar dacă îl iubea profund pe Barney, o săptămână întreagă petrecută îngrijind permanent un copil de cinci ani, era în cele din urmă puțin deprimant.

Hilda sosi pe la ora șapte.

– Îmi pare bine că ieși puțin, domnișoară Harlow, și ce bărbat seducător este și el.

– Este foarte amabil din partea dumitale că ai venit. Nu mă voi întoarce prea târziu.

– Rămâneți cât de mult timp vreți. Barney și cu mine ne vom simți foarte bine împreună. Întotdeauna am spus că trebuie să te distrezi când ai ocazia.

La ora șapte și un sfert, Dirk sună ca de obicei. Mai mult ca niciodată, Liza simți acea senzație ciudată de jenă dureroasă ridicând receptorul.

– Ce faci?

– Bine. Barney merge din ce în ce mai bine.

– Perfect, atunci vom putea să mergem mâine să hoinărim.

– Mâine?

– Da, vin să vă văd.

– Of... Barney va fi încântat.

– Și tu, Liza?

– Desigur, voi fi la fel de încântată. Va fi plăcut să avem puțină companie.

Liza știa că ar fi trebuit să-i spună lui Dirk despre Colin care era în acea seară la Derby, dar cu toate acestea, nu vru să provoace mânia inevitabilă care ar fi urmat. Va găsi cu siguranță mâine un mod de strecura în mod firesc o aluzie în conversație.

Tocmai închise când sosi Colin. Purta un costum gri foarte elegant, o cravată mai închisă cu buline negre și își pieptănase părul șaten spre spate.

– Gata, Liza?

– Da,

– Și nu uitați ce v-am spus, domnișoară Harlow, nu sunteți obligată să vă întoarceți devreme, îi aminti Hilda.

Liza surprinse o privire complice între Hilda și Colin și bănui brusc faptul că se înțeleseseră amândoi în prealabil, poate chiar Colin îi dăduse pentru aceste cuvinte un bacsiș substanțial.

Ieșiră din cabană și se îndreptară spre restaurantul motelului.

– Tocmai a telefonat Dirk. Ne va face o vizită mâine.

– Nu renunță!

– Cum asta?

Ajunseră la ușile mari din sticlă, lăsate deschise pentru a se profita de aerul călduț al serii și intrară într-un bar mic, cu o atmosferă intimă. Mesele erau instalate în mici separeuri liniștite și lămpi împrăștiate ici și colo difuzau o lumină plăcută. După ce se așezară, Colin comandă cocteiluri și șeful de sală le prezentă meniul.

– Ceea ce voiam să spun este că în mod evident, Dirk te dorește.

– Ceea ce spui n-are sens. Relațiile mele cu Dirk... Era doar soțul verișoarei mele, atâta tot.

– Asta nu vă interzice să aveți relații mai intime. Cu siguranță ați avut ocazia, dormind sub același acoperiș.

Colin părăsi tonul glumeț pentru a relua cu seriozitate:

– Să nu faci nimic, Liza. Dirk nu va putea decât să-ți facă rău.

– Mi se pare că sub masca unui sfat, vorbești pentru dumneata însuți.

Colin o privi într-un mod atât de edificator, încât se simți foarte stânjenită. Cu siguranță, Colin era foarte seducător, foarte atrăgător. Dacă ar fi căutat o aventură plăcută, el ar fi fost fără nici o îndoială, perfect. Dar ea nu asta visa, nici nu se punea problema.

– Nu sunt rău intenționat, Liza. Am fost întotdeauna sincer cu dumneata, în timp ce Dirk... Dacă eram femeie, nu i-aș fi acordat nici cea mai mică încredere.

– Mă întreb dacă sora dumitale ar fi de aceeași părere. Se pare că ea îl cunoaște foarte bine pe Dirk.

– Nu te neliniști pentru Margo. Își poate purta singură de grijă. Ea știe întotdeauna foarte precis ce face când este vorba de bărbați.

Liza simți un nod în gât. Avea ocazia să obțină un răspuns exact la întrebarea care o chinuia.

– Crezi că Margo se gândește să se mărite cu Dirk?

– Și, ce-i cu asta? În ce măsură te-ar interesa?

– Mă gândesc tot la Barney. Nu știu care va fi cu adevărat situația sa dacă Dirk se va recăsători.

– Ce vrei să spui?

– Ei bine, nu mi se pare că Margo iubește mult copiii.

– Nu, de altfel nici eu, acceptă Colin râzând. Dar nu-ți face griji. Aceste lucruri se aranjează de la sine. În ceea ce mă privește, nu voi face nici o obiecție în cazul în care Margo și Dirk se hotărăsc să-și legalizeze relația, acum când amândoi sunt liberi, sau pe cale să fie. Mă înțeleg bine cu Dirk și ar fi bine să fiu legat de vecinul meu. Aș putea întotdeauna să-i cer să-mi dea o mână de ajutor în cadrul exploatărilor noastre. El este un crescător de vite mai bun decât mine, nu-mi este rușine să recunosc. Și referitor la Barney... n-ar fi cea mai bună soluție să continue să trăiască la Londra, cu dumneata?

– Oare Margo este cea care ți-a sugerat asta?

– Recunoaște că toată lumea ar fi mai fericită, începând cu dumneata. Este evident că-l adori pe acest copil.

– Chiar dacă Barney și-a pierdut mama, i-a rămas încă tatăl. El nu poate refuza responsabilitățile pe care le are și să nu-și ia fiul cu el.

– Calmează-te Liza. Vei vedea că până la urmă, cu siguranță, totul se va aranja. Suntem aici pentru a ne distra, așa că de ce am pierde timpul discutând despre alte persoane?

Liza își strânse cu putere pumnii pe sub masă. Acum știa, și cu ce certitudine, că temerile sale referitoare la căsătoria lui Dirk nu se datorau doar viitorului lui Barney. Adevărul, umilitor, greu de acceptat, era limpede: era îngrozitor de geloasă. Într-un fel sau altul, trebuia să se vindece de această obsesie stupidă. N-avea oare la îndemână cea mai bună metodă posibilă? Cu Colin, nu era în pericol să se implice emoțional. Un flirt ușor cu unul ca el era ceea ce i-ar fi prescris doctorița Verral.

– Pari gânditoare, Liza. Hai, zâmbește.

– Iartă-mă. Ce plăcut este acest loc! Ce ieșire nesperată pentru mine în această seară.

Luase un ton vesel. Colin o privi în adâncul ochilor cu un aer pătrunzător.

– Ești foarte frumoasă, Liza. Dar bănuiesc că ți s-a spus deja de sute de ori.

– Este întotdeauna plăcut s-o auzi spunându-se.

– Nimic mai ușor decât să-și spui adevărul unei femei seducătoare.

Comandară cina și băură un alt cocteil, așteptând să fie gata. Colin insistă să ia șampanie.

Lista de bucate era foarte bogată în feluri de mâncare fastuoase și de data aceasta Liza uită de numărul caloriilor și-și oferi o masă savuroasă: începu cu un delicios homar preparat ca în America și continuă cu o friptură tradițională de vită, însoțită de broccoli. Pentru a încheia, din lista cu numeroase deserturi, alese o enormă piersică Melba. Când sticla de șampanie se termină, Colin chemă șeful de sală pentru a o înlocui, dar Liza refuză cu fermitate.

– Nu, Colin. A fost delicioasă, dar ajunge. Am băut deja mai mult decât sunt obișnuită.

– Dar în seara aceasta sărbătorim ceva.

– Ce anume?

– Începutul unei frumoase prietenii.

Spunând asta, Colin se apropie și își puse cu tandrețe mâna peste cea a Lizei. Mai târziu, când se întoarseră spre cabană, Liza nu fu nemulțumită să aibă susținerea lui Colin în jurul umerilor, deoarece nu se simțea prea sigură pe picioare. Era puțin ametită după acest exces de șampanie cu care nu era obișnuită. Dar nu era o crimă, nu-i așa, să bei câteva pahare cu un prieten; aceste ultime zile o obosiseră nervos, dar în acest moment se simțea în sfârșit minunat de bine.

– Nu, nu aceasta este cabana, protestă când Colin se opri. A mea este mai jos, lângă piscină.

– Este cabana mea, Liza. Am putea bea un ultim pahar.

– Nu, mulțumesc. Ți-am spus deja, Colin, am băut destul, mă simt puțin amețită. În plus, am rămas mai mult timp decât intenționam și Hilda...

– Hilda nu se neliniștește pentru dumneata. Vino, Liza, doar cinci minute. Mâine dimineață plec devreme, așa că nu te voi mai vedea.

– Cinci minute atunci, nimic în plus. Și nu voi bea nimic altceva decât un pahar mare cu apă sau cu tonic.

Cabana lui Colin era o replică aproape exactă a celei pe care o ocupa ea cu Barney, atâta doar că aceasta era verde, în timp ce a sa era galbenă. Trecea în revistă asemănările și deosebirile, așa că nu-l văzu pe Colin umplând paharele. Când i-l dădu pe al său și când începu să bera, observă că-i pusese vodcă în tonic. Se hotărî să nu facă un caz din asta, dar să nu bea și să plece imediat. Puse scurt paharul pe masa din apropierea ei.

– Am petrecut o seară minunată, Colin, mulțumesc.

– Dar nu s-a încheiat.

– Ba da. Îți urez noapte bună.

Își lăsă și el paharul și, apropiindu-se, îi puse mâna pe umeri.

– Ești o fată formidabilă, Liza. Să știi că ai pus mâna pe mine.

– Îmi pare rău, dar nu poate fi nimic serios între...

El îi întrerupse protestul punându-și buzele peste cele ale Lizei. Se scurseră câteva secunde și Liza fu cuprinsă de o ciudată senzație. Sărutul deveni mai intens și el o strânse aproape. Apoi începu să-i acopere cu sărutări ușoare pieptul. Ei îi scăpă un geamăt ușor și buzele i se întredesciseră pentru a rosti un nume...

Liza se dădu înapoi cu groază. Numele care îi venise pe buze era al lui Dirk. Transportată cu plăcere de un val de inconștiență senzuală, se imaginase în brațele lui Dirk. Ale lui Dirk, nu ale lui Colin!

– Ei, ce s-a întâmplat?

– Îmi pare rău, Colin, trebuie să plec.

– Să pleci? Nu mă poți lăsa astfel!

– Pentru că m-ai invitat la o cină cu șampanie? Pentru atâta n-ai obținut dreptul de a mă duce în patul tău.

– Nu m-am gândit niciodată la asta.

– Iartă-mă, Colin. M-am exprimat greșit... Dar... nu vreau să stau atât de târziu. Hilda se va întreba ce mi s-a întâmplat.

– Va fi mai curând surprinsă să te vadă întorcându-te atât de devreme.

– Oricum, cred că ar fi mai bine să plec acum.

– Ascultă, îmi pare rău că te-am bruscat puțin. Să trecem peste asta, de acord? Să spunem că era doar un tandru sărut de noapte bună și să fixăm o viitoare întâlnire.

– Nu va fi o altă întâlnire, Colin.

– Dacă aș crede că asta gândești cu adevărat, aș fi foarte supărat, Liza.

*
* *

– Colin a fost ieri aici.

Liza ar fi vrut să strecoare cu indiferență asta în conversație, dar spre marea ei neplăcere, se auzi vorbind cu o voce plină de sfidare.

– Ce voia? întrebă Dirk agresiv. Ca și când n-aș putea să-mi imaginez!

– Era în trecere prin Derby și a venit pur și simplu să ne spună bună ziua.

– Când asta?

– După-amiază.

– Nu mi-ai spus aseară la telefon. Când a plecat?

– Dimineață, îmi închipui.

– A petrecut noaptea aici!

– De ce nu? Este un motel. Toate aceste întrebări ridicole... parcă am fi la tribunal.

Erau așezați pe o plajă izolată, la câțiva kilometri de Derby. Aduseseră cu ei hrană rece, pentru a putea prânzi acolo. Ziua era frumoasă, nu prea caldă, și dinspre uscat sufla o briză ușoară. Lângă ei, Barney se juca, înălțând castele de nisip, cu o găletușă din plastic.

– Pentru că se pare că te interesează, află că eu și Colin am mâncat la restaurantul motelului. Hilda, camerista, s-a ocupat de Barney în timpul absenței mele.

– Liza, te-am atenționat în privința lui Colin Beale.

– Știu, și Colin m-a atenționat în privința ta. Așa că sunteți chit. Acum, vrei să lăsăm acest subiect? Ce face Shirley?

Dirk păru pe punctul de a continua discuția, dar se stăpâni.

– Este cum nu se poate mai încăpățânată.

– Ce altceva ai fi sperat? Shirley nu dorește deloc să rămână la Yarrawonga.

– Atunci știe ce-i rămâne de făcut.

– Să fie obligată să se întoarcă la școală nu poate fi o soluție. Sora ta este o fată încântătoare, inteligentă, dar nu pare genul care să se adapteze modelului clasic.

– Ei bine, va trebui să învețe să se străduiască.

– Ești cu adevărat incredibil. Toată lumea din jurul tău trebuie să facă ce-ai hotărât tu, totul trebuie făcut în felul tău. Nu te întrebi niciodată dacă...

– Dacă ce?

– Oh, nimic.

Descurajată, Liza deschise coșul de picnic pe care-l pregătise motelul și-l chemă pe Barney să vină să mănânce.

Mai târziu, în mașină, pe drumul de întoarcere la motel, Liza se gândi cu melancolie că ar fi putut petrece o zi foarte frumoasă dacă această conversație agresivă n-ar fi strecurat o umbră între ei.

Barney era mai obosit decât în alte zile după această ieșire la aer liber și nu protestă când Liza îl culcă după-amiază.

Ieșind din cabană, Liza aproape se lovi de Dirk care deschidea ușa în aceeași clipă. El o prinse de mână cu putere. Liza rămase nemișcată în loc, asaltată de valul de emoție care o copleșea. Încet, ridică ochii pentru a-i înfrunta privirea. Dorința pe care o citi acolo, o tulbură. Îi ținea mâna încă strâns în a lui și cu degetul începu să-i mângâie ușor încheietura, acolo unde pielea este atât de fină peste vine.

– Liza, aș vrea să pot...

Fu întrerupt de Barney, care o striga pe Liza să-i dea un pahar cu apă. Ea se eliberă prompt din stransoare și fugi în interior. După aceasta, cele câteva cuvinte nefirești schimbate cu Dirk în salonul verandei în jurul unei cești de ceai fură pentru Liza un adevărat coșmar. Nu îndrăznea să-l privească în față pe Dirk , speriată la ideea unei eventuale atingeri accidentale. Așezată foarte dreaptă în fotoliu, cu un nod în stomac, se străduia să vorbească despre tot felul de lucruri cu voce calmă, ca și când nimic nu se întâmplase.

Cu o ușurare infinită, îl auzi hotărând că ar fi mai bine să se întoarcă la Yarrawonga. Și, totuși, de-abia plecase mașina și începu să-i lipsească îngrozitor.

Oh, da, acum știa clar, era îndrăgostită cu disperare de Dirk și nu se mai putea preface că-l ignoră.

Capitolul 8

Trei zile mai târziu, Dirk reveni la Derby în Cessna, cu scopul de a-i duce pe Liza și Barney înapoi la Yarrawonga. Acesta din urmă, cu toate că era încă puțin obosit, putea fi considerat vindecat. Doctorița Verral îi spusese Lizei că nu mai avea de ce să se neliniștească. Barney era foarte încântat la ideea de-a se întoarce, cu atât mai mult cu cât, în zilele următoare marea sărbătoare anuală reunea crescători de animale din regiune pentru rodeo și alte competiții ce se desfășurau la Yarrawonga.

Liza se bucura de asemenea de această manifestație, deoarece mulțimea de invitați, prieteni și vecini veniți din toată regiunea Kimberley, va limita riscul de a fi singură, față în față cu Dirk. Înainte de a fi sigură că-i putea suporta în mod firesc compania, avea nevoie de puțin timp pentru a-și stăpâni sentimentele.

Mai multe persoane erau deja venite, când Dirk ateriză cu Cessna pe terenul de la Yarrawonga. Era vorba, în cea mai mare parte, de crescători de animale veniți din regiunile cele mai îndepărtate și care, în consecință, preferau să vină în ajunul competițiilor amicale. Seara fu foarte plăcută și foarte animată. Toți

erau reuniți în jurul mesei mari din sufragerie și discutau în mod plăcut și nici un străin n-ar fi putut bănui că Yarrawonga era departe de a fi atât de liniștită cum părea din exterior.

Margo și Colin, chiar dacă nu rămăseseră peste noapte, erau și ei prezenți în acea seară. Îmbrăcată cu un splendid caftan din mătase împodobit cu spirale aurii și roșii, Margo se comporta în mod vizibil ca stăpână a casei. Din frânturi de conversație pe care le prinsese ici și colo, Liza înțelese limpede că pentru toți, era o stare de fapt ca în curând Dirk și Margo să-și oficializeze relația. Cu Liza, invitații erau foarte prietenoși, dar prudenți și rezervați, ca și când aveau grijă să nu facă gafe față de verișoara Elainei. Colin făcu în așa fel încât să fie așezat lângă Liza și ea remarcă repede că tot timpul cât mâncară, Dirk îi observa din celălalt capăt al mesei. Printr-un fel de sfidare, răspundea glumelor lui Colin, zâmbea cu veselie la cuvintele măgulitoare pe care i le șoptea la ureche. Cu toate acestea, după cină, consideră mai prudent să-i refuze propunerea de a face un tur pe afară.

Ultimii invitați sosiră devreme a doua zi dimineață. La ora zece toată lumea era acolo și pe terenul de la Yarrawonga se aflau aliniate douăsprezece avioane ușoare de două ori mai multe mașini de diferite tipuri. Barney era deja înconjurat de un grup de copii pe care și-i făcu repede prieteni. Li-l prezentă pe Joey și le permise cu generozitate să-l încalece pe Gypsy. Liza dădea târcoale în jurul lor fără a avea deloc aerul că-l ține sub observație. Se amuză auzindu-l vorbind cu atâta mândrie despre Dirk noilor săi prieteni. Tata așa, tata pe dincolo, nu se mai oprea! Exact ceea ce trebuia să aștepte de la un fiu care vorbea despre tatăl său. Dar totuși, pe măsură ce Barney își accepta tatăl, se apropia momentul în care ea va trebui să plece. Să-l părăsească pe Barney va fi o suferință cumplită pentru

ea, dar o va face, știind că era spre binele copilului. Dar să-l părăsească pe Dirk! Sentimentul de jalnică dezolare pe care-l încerca la acest gând o îngrozea. Îl disprețuia pe Dirk pentru ceea ce era: un bărbat arogant, plin de el însuși, un soț dezagreabil și un tată neglijent, dar nu-și putea înăbuși dragostea pentru el. Era ridicol. Dacă ar avea cea mai mică urmă de bun simț, ar pleca imediat. Ar putea fi chiar de preferat pentru Barney dacă i-ar impune greaua despărțire și l-ar obliga să nu mai conteze pe ea.

Dar Liza era incapabilă să se mai gândească la asta; emoțiile haotice o zdruncinau nervos și se simțea deprimată la apropierea momentului în care va lua teribila hotărâre. În timpul întrecerilor de rodeo care precedau întrecerile de după-amiază, se surprinse strângând atât de puternic bariera, încât articulațiile degetelor i se albiră.

– Tatăl meu este cel mai bun, tatăl meu este cel mai bun! Nu-i așa, Liza?

Barney, foarte agitat, era lângă ea și o ținea de un picior. Liza se îndreptă, alarmată; în fața ei, la doar câțiva metri, de cealaltă parte a împrejmuirii de lemn, Dirk încălecă un taur sălbatic, care dădea îngrozitor din copite. Își ținea pălăria cu mâna stângă și se servea de acest braț pentru a-și menține echilibrul. Lizei i se părea că putea cădea în orice clipă.

– Atenție! Atenție!

Era cu adevărat vocea ei? Ea fusese cea care strigase astfel? În mijlocul încurajărilor, chemarea ei se pierdu. Nu și pentru cel ce se afla în spatele ei.

– Ești îngrijorată?

Era Colin și, instinctiv, Liza făcu o mișcare înapoi. El se aplecă spre ea. Purta o cămașă în carouri mari în tonuri de albastru și blugi de culoare închisă.

– Nu te alarma, nu i se va întâmpla nimic. Dirk este foarte tare la jocul ăsta. Pe mine nu mă interesează prea mult, recunosc.

– Pare atât de periculos.

– Și așa este, în cazul în care nu știi foarte exact ce trebuie să faci, ceea ce nu este cazul lui Dirk. El este întotdeauna campionul acestor manifestații. Nimeni nu-l poate egala pe Dirk Lancaster pe un cal sau un taur sălbatic. În ceea ce mă privește, nu corespunde cu ideea mea de distracție. Prefer să-mi păstrez energia în vederea unor plăceri mai intime.

Demonstrația lui Dirk luă sfârșit și urmă un concert de aplauze când, nevăzut, descălecă. O privi pe Liza ca și când aștepta să-i aprecieze curajul. Intenționat, ea se întoarse spre Colin și-i zâmbi.

– Mi se pare că ai o părere foarte bună despre reușitele tale cu femeile.

– Până în prezent, da. Dar încep să-mi pun întrebări. Puterea mea de seducție se pare că nu te atinge, Liza. Când vom merge să vedem peșterile din Windjana?

– Nu pot să vin, Colin.

– Nu poți, sau nu vrei?

– Ei bine... amândouă. Într-adevăr, nu pot să-l las pe Barney singur toată ziua.

– Văzându-l în acest moment, nu-i lipsești prea mult.

– Nu este același lucru... În plus...

– Ce mai este?

– Iartă-mă, Colin, dar asta n-ar merge între noi.

– Eu continuu să sper.

– Ai mai spus asta deja. De ce nu accepți un refuz ca răspuns?

– Mă vei considera încăpățânat Liza, dar atâta timp cât vei spune nu, voi continua să încerc.

Întrecerile de după-amiază fură jocuri mai puțin serioase, în care participanții foloseau animale diferite pentru călărit, cea mai mare parte pregătite în padocurile de la Yarrawonga. Entuziasmul ajunsese la culme. Separat, fiecare cursă se încheia într-un asemenea nor de praf roșu, încât deseori era dificil de determinat cu certitudine cine era învingător. Oricum, nimeni nu dădea cu adevărat importanță acestui lucru. Toți râdeau și discutau cu inima deschisă și, în general, câștigurile ajungeau în casieria Serviciului Regal de Medicină Mobilă sau la alte opere de caritate.

Mai multe grupuri plecară înainte de căderea nopții, deoarece aveau în fața lor un lung drum de parcurs. Dar mai rămăseseră destui invitați pentru a însufleți marele grătar și seara dansantă ce trebuia să urmeze. Cele mai multe dintre femei se schimbară pentru serbare și Liza fu fericită să găsească în valiză rochia elegantă pe care zitase s-o ia părăsind Londra. Desigur, nu era o rochie lungă, de seară, ci din crep, cu ape argintii și verzi și cu spatele foarte decoltat, având totuși o anumită alură.

Cât despre Margo, adoptase un stil țigănesc. Purta o rochie lungă din tafta albă, cu volane și dantele și își înodase peste șolduri o eșarfă lată roșie. Încă de la primele dansuri, niște sambe îndrăcite, părea evident că intenționa să-l monopolizeze pe Dirk. Așa că Liza, care voia să fie sigură că va avea întotdeauna un partener dacă Dirk privea spre ea, îi permise lui Colin o anumită apropiere.

Barney ceruse să rămână pentru serată și Liza consideră că, în mod excepțional, nu-i putea face rău. Nu fu totuși surprinsă să vadă ca la ora nouă nu se mai putea ține pe picioare. Îl convinse fără nici o dificultate să meargă la culcare și-l duse în camera sa. Adormi imediat ce puse capul pe pernă, epuizat de această zi plină de emoții pentru un băiețel de cinci ani.

Coborând, Liza se opri o clipă pe scară la fereastra mare ce dădea spre serbare și observă luminile colorate de sub ochii săi. Toată lumea părea să se distreze și era un zgomot incredibil. Se întoarse pentru a-și continua drumul când remarcă o mișcare pe furiș pe partea îndepărtată a peluzei; o pereche se fofila discret printre eucalipți, Shirley și Larry Kemp, mână în mână! Înainte de a se afunda mai adânc în boschet, Shirley privi la dreapta și la stânga pentru a se asigura că nimeni nu-i văzuse.

Proastă mică, se gândi Liza, se angaja într-un flirt cu Larry. Era prea tânără și neexperimentată ca să știe cum să iasă din încurcătură dacă Larry devenea prea îndrăzneț și strecurându-se astfel cu el prin desișuri căuta într-adevăr necazurile. Dirk ar fi furios dacă ar afla. Și avea și de ce. Unul ca Larry era un veritabil pericol pentru o puștoaică de șaisprezece ani.

Lizei nu-i trebui decât o clipă pentru a se hotărî. Coborî scara în mare grabă, traversă peluza rapid și intră sub copaci, strigând-o pe Shirley.

– Unde ești? Sunt Liza.

Nici un răspuns. Totuși, era sigură că perechea nu putea fi prea departe și trebuia s-o audă. Chemă din nou, mai tare, și cu o voce mai autoritară.

– Shirley, unde ești? Sunt eu, Liza, răspunde.

Nimic. Atunci înaintă mai adânc șidădu aproape peste ei. Erau întinși pe jos, la rădăcina unui pom, strâns îmbrățișați, fără să spună un cuvânt, sperând cu siguranță că ea va renunța și va pleca...

– Te-am văzut de la sus de la fereastră și am...

– Și ce-i cu asta? Vezi-ți de treburile tale, Liza.

– Bineînțeles că n-o să rămân nepăsătoare când te surprind purtându-te ca o proastă cu un afemeiat ca acest...

– Ei, despre mine vorbești așa?

– Tocmai de aceea sunt neliniștită. N-o poți lăsa în pace pe Shirley, Larry? Este prea tânără pentru tine.

– Nu atât de tânără cum pare, când o vezi la treabă. Oricum, nu este treba adumneavoastră, cum a spus și Shirley. plecați.

– Nu, tu ești cel care va pleca, Larry. Și să nu te mai văd cu Shirley, ai înțeles?

– Nu mă lăsa, Larry.

– Nu te neliniști, dragostea mea, n-am această intenție. Poate că Liza este geloasă, nu?

– Dacă nu dispari imediat, îl chem pe Dirk. Nu țin s-o fac, dar dacă mă obligi...

– Cred într-adevăr că o va face. Ar fi mai bine să plec, Shirley.

Shirley păstra tăcerea și Liza înțelese că reușise s-o sperie pe tânăra fată, ceea ce o ușură. Perspectiva de a pune în practică amenințarea și de a-l anunța pe Dirk n-o entuziasma deloc, fără să pună la socoteală scena inevitabilă care ar fi urmat.

– De ce ești atât de rea cu mine, întrebă Shirley după ce Larry plecase.

– Mai curând ți-am făcut un serviciu. Sunt mai în vârstă și-ți pot spune că te joci cu focul.

– Nu mă mai trata ca pe o copilă! Crezi că sunt prea tânără ca să mă descurc? Cunosc regulile jocului, Liza.

– În acest caz, ai face mai bine să nu-ți pierzi timpul cu unul ca Larry. Asta poate fi periculos. Dacă măcar erai mai mare, ai fi știut cel puțin ce faci.

– Ca tine, bănuiesc.

– Despre ce vorbești?

– Despre tine și Colin Beale! Crezi că n-a observat nimeni! Mai întâi vine să-și petreacă noaptea cu tine la Derby și în seara aceasta am văzut cum de-abia vă puteați stăpâni să nu vă atingeți!

– Te înșeli complet. Între Colin și mine nu este absolut nimic.

– Oh, nu te critic. Faci ce vrei, atât timp cât îți amintești că este valabil și pentru ceilalți.

Îți repet că nu este nimic între noi. Dar oricum, este în afara subiectului. Vorbeam despre tine și Larry și știi probabil ce reputație are în legătură cu femeile.

– Este nedrept, Larry nu este cu adevărat așa.

– Sper că totuși nu-ți imaginezi că este îndrăgostit de tine!

– Poate că nu este, dar mă place mult. El într-adevăr se interesează de mine, ceea ce nu este cazul fratelui meu.

– Ceea ce spui n-are sens și știi asta! Dirk se preocupă foarte mult de tine și de aceea ar fi foarte furios dacă ar afla că te întâlnești cu Larry prea des. Dacă vrei un iubit, ai putea totuși să alegi pe cineva mai bun.

– Unde? Ar fi mai de bun-simț să merg în zona din afara orașului și să descopăr unul în spatele unui baobab? Sunt atâția bărbați liberi în regiune încât nu știu cu care să încep.

Liza își reproșă remarca stupidă și deplasată.

– Știu că este cam limitat aici pentru tine, dar...

– Limitat! Este nivelul zero. Și tu vrei să pun capăt singurului lucru care-mi face viața suportabilă!

– Credeam că ceea ce spuneam, referitor la faptul că dacă este necesar îi vorbesc lui Dirk despre asta. Uită-l pe Larry! Crede-mă, nu merită necazurile pe care le vei avea dacă îi spun fratelui tău ce-am surprins.

– Nu poți dovedi nimic. Dacă faci asta, va fi cuvântul tău împotriva cuvântului meu!

Îndată ce spuse asta, Shirley ieși de sub copaci în fugă. Liza așteptă o clipă înainte de a o urma, pentru a-i da timp să se calmeze. Liza își reproșa că avusese această scenă cu Shirley și se

detestă pentru că jucase rolul de stricător de petrecere. Dar nu putea face altfel. Era sigură că tânăra fată nu se temea că va fi înșelată și renunțase la orice prudență. La șaisprezece ani, Shirley era încă prea vulnerabilă pentru o lecție dură, pe care i-ar fi dat-o o aventură cu Larry.

Liza se hotărî să se întoarcă pe peluză și să se alăture dansatorilor. La ieșirea din grupul de eucalipți, fu surprinsă să-l vadă brusc pe Dirk apărând în fața ei cu un aer înverșunat.

– Ce faci, Liza?

– Eu... nimic.

– Nimic?

– Vroiam doar să fiu singură o clipă.

– Dar oare ești singură? Asta-i întrebarea.

– Bineînțeles.

– Nu l-am vzut pe Colin de peste un sfert de oră.

– Nu era cu mine.

– Atunci este pentru prima dată în toată seara. V-am observat.

– Te-aș fi crezut prea ocupat să remarci indiferent ce.

– Nu încerca să întorci situația.

– Nu cred că mă preocupă asta. Faci ce-ți place și eu la fel, de acord?

– Nu. Atâta timp cât ești invitata mea, mă simt responsabil pentru tine.

– Nu te neliniști pentru mine. Spre deosebire de sora ta, eu sunt adultă.

– Atunci, poartă-te ca o adultă.

– Dacă n-ai nimic împotrivă, mă întorc să dansez.

– Sau să-l întâlnești pe Colin.

– Nu fi atât de stupid.

Erau față în față, amândoi furioși. Liza se pregăti să plece, dar Dirk o împiedică prinzând-o de umeri. Cu aceeași mișcare, o

strânse lângă el și o sărută. Gura lui Dirk o cuprindea pe a sa într-un sărut lacom. Rapiditatea asaltului o luă pe Liza prin surprindere. Încercă să se elibereze, dar fără convingere. Gemu încet și renunță când buzele lui Dirk le striviră pe ale sale. Strânsă lângă el, Liza simți forța dorinței sale încă nepotolite. Mânile lui Dirk i se plimbau pe spate, pe șolduri, pe talie, lipind-o tot mai mult de el. Liza nu mai știa decât un singur lucru: îl voia pe acest bărbat, îl voia cu o intensitate care cerea imperios satisfacție... acum, chiar aici, în această clipă.

Nefiind obligat s-o mai rețină, mâinile luI Dirk începură să-i mângâie pieptul, întârziind asupra vârfurilor sânilor. Îl lăsă pe Dirk s-o ducă în interiorul grupului de copaci, cu toată rezistența înfrântă.

– Liza... ești atât de frumoasă, atât de de dezirabilă.

Nu protestă când Dirk o culcă sub el. Mâinile sale înflăcărară tot trupul Lizei, deșteptând în ea senzații profunde și de necontrolat.

Liza simți atunci sub brațul stâng atingerea unui obiect rece și metalic, un lanț și un medalion de argint. Se pregătea să-l arunce puțin mai departe când își dădu seama ce era. Talismanul pe care-l purta Shirley întotdeauna la gât! Era culcată pe același pat din iarbă deasă care-i primise câteva minute mai devreme pe Shirley și pe Larry.

Fu cuprinsă brusc de un val de dezgust. Cu o forță care-l surprinse pe Dirk, îl împinse și sări în picioare.

– Ce s-a întâmplat?

Dirk se ridicase în grabă. Înaintă din nou spre ea, dar Liza se dădu înapoi, strecurând medalionul în deschiderea decolteului său. Nu putea recunoaște motivul bruștei sale schimbări de atitudine. Cum să-i explice cât de murdară se simțea? Că degetul acuzator pe care-l îndreptase un minut mai înainte asupra surorii

sale, era acum îndreptat spre ea? Nechibzuința lui Shirley încurajase un afemeiat, fără principii fără să știe măsura cu adevărat riscul la care se expunea. Dar ce se putea spune despre propria sa nechibzuință? Nu mai avea scuza inocenței tinerești. Știa exact ce făcea, acceptase și răspunsese avansurilor luI Dirk. Încuviințase cu pasiune îmbrățișarea sa, fusese gata să i se ofere.

– Am face mai bine să ne întoarcem la ceilalți. Vor începe să se întrebe unde suntem.

– La naiba cu ceilalți! Se pot distra și fără noi. Acum un minut nu te nelinișteai câtuși de puțin pentru ei.

– Pentru Dumnezeu, Dirk, nu exagera ceva ce nu este decât o distracție trecătoare.

– Asta este pentru tine... o distracție trecătoare?

– Ce-ai vrea să fie altceva?

– Mincinoaso!

– Consideră-mă mincinoasă, dacă asta îți poate aduce o cât de mică satisfacție.

– De ce nu ești cinstită și sinceră cu tine însăți? Situația este simplă: te doresc și mă dorești. Împrejurările ne-au apropiat pentru câteva săptămâni și ar fi o prostie să ne lipsim de ceea ce vrem amândoi.

– Nu-ți ajunge Margo? Și adineaori spuneai că te simți răspunzător pentru mine că sunt invitata ta! Astfel îți asumi responsabilitatea față de musafiri?

Dirk era în fața sa, cu brațele pe jumătate întinse ca pentru a o prinde și a o scutura. O clipă, încercă un sentiment de triumf la ideea că marcase un punct. Dar imediat se schimbă complet. Adevărul nu era atât de simplu și limpede cum îl prezenta Dirk. Se simți abătută și fără putere.

– Cred că aș face mai bine să părăsesc imediat Yarrawonga.

Vorbele îi veniseră înainte chiar ca gândul să i se formeze în întregime în minte.

– Nu! Nu pleca!... Desigur, nu te voi putea împiedica dacă o vrei cu adevărat.

– Nu este nici locul și nici momentul să discutăm, despre asta.

Vorbise cu demnitate, dar de fapt își dorea cu ardoare să mărturisească în mod umil că el n-o voia, că nu va putea niciodată să plece cu dragă inimă.

– De cine fugi Liza, de mine... sau de tine însăți?

– Nu se pune problema să fug.

– Nu? Nu te-ai sinchisit de nimic până când te-ai speriat brusc de pasiunea pe care ai dezlănțuit-o. Este oare și felul tău de viață amoroasă în Anglia? Te arunci de gâtul bărbaților pentru ca apoi, în ultimul moment, să dai înapoi ca o tânără fecioară înspăimântată.

– Dacă n-ai fi atât de ridicol, aș găsi reflecțiile tale ofensatoare. Acum, te rog, lasă-mă să trec.

Liza se îndepărtă rapid printre copaci. Îi tremurau încă picioarele și-i vuia capul. Se gândi mai întâi să se retragă în camera sa și să nu mai apară la serbarea care promitea să mai dureze încă mult timp. Dar o anumită mândrie o împinse să lupte împotriva unei asemenea slăbiciuni. Îi va arăta lui Dirk în ce măsură o putuse afecta scena precedentă! Se va amesteca printre invitați și se va preface că petrece o seară foarte plăcută, făcându-i plăcere să danseze cu oricine o va invita.

Douăzeci de minute mai târziu, după ce schimbase mai mulți parteneri, dansa din nou cu Colin.

– Ești și mai splendidă ca adineaori. Există în tine un fel de însuflețire, de strălucire pe care n-aș putea-o defini. Nu-ți este milă de un nefericit, Liza? Când îmi vei acorda întâlnirea promisă? Ți-am spus că nu voi renunța! Ascultă, iată ce putem face. Este o plictiseală detestabilă, dar săptămâna viitoare, Margo și cu mine așteptăm să vină la Ashey Downs agenți de la bancă. Va trebui să-i

plimbăm peste tot și să le arătăm tot... ca și când ar fi treabă lor! Numai pentru că avem nevoie de bancă pentru finanțare, n-ar trebui să le dea dreptul să-și vâre nasul în treburile noastre personale! Dacă am face plimbarea noastră săptămâna viitoare, să zicem marți? Aș termina până atunci cu acești oameni plictisitori.

Liza de-abia asculta ce-i spunea. Amintirea sărutărilor înflăcărate ale lui Dirk îi ardea încă pielea. Se învârtea pe pista de dans ca un automat, fără să-și dea seama ce făcea. Deodată, înțelese că zâmbetul său reflex fusese luat de Colin drept o acceptare.

– Este minunat, Liza. Voi veni să te iau marți dimineață foarte devreme... înainte de opt. Vom lua cu noi un coș pentru picnic.

– Dar, Colin...

– Nu, Liza. Nu te voi lăsa să dai înapoi. Întâlnirea este fixată!

În acel moment, ea întâlni privirea lui Dirk. El îi observa cu animozitate. Liza nu se putea stăpâni să nu tremure sub privirea sa rece și, ca reacție, se întoarse spre partenerul său cu cel mai fermecător zâmbet.

– Ei bine, de acord, Colin, pe marți.

Capitolul 9

Larry se afla în țarc când Liza și Barney se întoarseră în acea după-amiază din plimbarea călare. În felul său nepăsător, veni încet până la barieră și le-o deschise.

– Vreau să-ți vorbesc, Larry, spuse Liza descălecând.

El închise poarta în urma lor și o înfruntă, cu degetele înfipte cu nonșalanță în cureaua lată din piele și cu pălăria într-o parte. Dar în spatele acestei expresii liniștite și îngâmfate, se simțea apărea o anumită neliniște.

– Să-mi vorbești? Despre ce?

Trecuse deja o săptămână de la serbare, o săptămână deprimantă pentru Liza. La Yarrawonga atmosfera era imposibilă... nimic nu mai mergea între ea și Dirk, între ea și Shirley, între Dirk și Shirley. În aceste ultime zile, tânăra fată devenise și mai ursuză și încruntată. În sfârșit, culmea, în dimineața aceea când îl ajuta pe Barney să-și hrănească puiul de cangur, Liza îi surprinse fără să vrea pe Shirley și Larry vorbind pe ascuns, în spatele generatorului electric. Dintr-o dată, i se păru că ar putea fi o idee bună să apeleze la firea bună a lui Larry, presupunând că avea așa ceva, pentru a face să înceteze relația lor. Dar nu acum, nu în prezența lui Barney.

– În particular, vreau să spun. Diseară?

– În ce problemă? Despre Shirley?

– Vom vorbi diseară, la ora opt și jumătate, e bine?

– Presupun că trebuie. Unde?

– Chiar aici, va fi la fel de bine ca oriunde.

– Cum vreți, domnișoară Harlow.

Cina din acea seară fu la fel de neplăcută ca în zilele precedente, Dirk și Shirley nerostind o vorbă în tot timpul mesei. Ca și în celelalte zile, de-abia terminaseră de mâncat că Dirk plecă să se închidă în biroul său cu scopul de-a încerca să rezolve niște hârtii. În salon, Shirley se duse direct la magnetoscop și scoase cutia cu casete. Fără s-o consulte pe Liza, alese un film, îl introduse în aparat și se afundă într-un fotoliu.

La ora opt și jumătate, Liza anunță vag că iese să ia puțin aer. Îi ceru lui Shirley să ciulească urechile la eventualele chemări ale lui Barney.

Era o noapte foarte întunecată, fără lună. Nu avu totuși probleme să găsească drumul până la țarc. Larry aștepta deja, cu coatele rezemate de barieră. Fără să-și miște corpul, întoarse capul la sosirea sa.

– Așadar, ce-i cu toată această poveste? Ați hotărât până la urmă că sunt irezistibil?

Liza se stăpâni să nu-i răspundă cu mânie. Nu era momentul să caute ceartă. Inspiră adânc și începu cu o voce amabilă:

– Iată, Larry. Am venit să-ți cer s-o lași în pace pe Shirley.

– Cum?! Vreți s-o las pe Shirley?

– Este exact ceea ce am spus. Îți cer să n-o mai vezi.

– Acum îmi cereți, săptămâna trecută îmi ordonați.

– În seara aceea eram furioasă și pe bună dreptate. Dar cred că a striga nu este cel mai bun mod de a rezolva problema aceasta. Știu că acum, cu siguranță te gândești că nu mă privește...

– Într-adevăr! N-aveți nici o legătură cu Shirley, astfel că nu înțeleg ce aveți de spus.

– Dar este atât de tânără, încât nu mă pot împiedica să nu mă simt puțin responsabilă când o văd angajându-se în relații în care n-are nici o experiență. Nu poți înțelege răul pe care i-l poți face, Larry? Nu te condamn cu totul. Știu că Shirley este foarte drăguță...

– Nu la fel ca dumneavoastră!

– Lasă-mă pe mine în afara discuției.

– De ce aș face-o, când ați venit aici din proprie voință?

– Ascultă, Larry, știi probabil că Shirley nu se înțelege acum cu Dirk. El crede că trebuie să se întoarcă la școală și ea nu vrea.

– Această sărmană micuță își va pierde timpul într-o instituție pentru tinerele fete.

– I-am spus lui Dirk să încerce s-o lase să facă ceva care i-ar conveni și să n-o oblige să rămână la Yarrawonga. Povestea aceasta cu tine... Nu spun că nu te găsește atrăgător, Larry, dar este mai ales o sfidare a fratelui său. Dacă el descoperă ceva, ar fi foarte rău pentru amândoi.

– Credeți că-mi este frică de patron?

– Nu, desigur. A fost o prostie din partea mea să te tratez cum am făcut-o în acea seară. Dar acum vin să-ți cer ajutorul, în interesul lui Shirley. Dacă ai un cât de mic sentiment pentru ea, încetează s-o vezi.

– Și ce voi face în schimb? Aveți vreo sugestie să-mi faceți?

– Sunt sigură că vei găsi singur.

– M-am gândit deja. Știi ce cred? Ești geloasă, inimioară. Geloasă că o școlăriță va avea ce-ți dorești la nebunie.

– Ce-mi doresc la nebunie...

– Da, și asta-mi convine. Sunt întotdeauna gata să-i fac plăcere unei femei seducătoare.

– Nu poți crede că încerc s-o îndepărtez pe Shirley de tine pentru că sunt geloasă! Ți-ai pierdut capul probabil. N-aș vrea pentru nimic în lume să fiu văzută în compania unui bărbat ca tine.

– Nimeni nu mi-a vorbit niciodată așa. Dar am înțeles. Ești genul căreia îi place să fie luată cu forța. De acord, vom face cum îți place.

Brusc, Larry o apucă strâns. Chiar înainte să-și dea seama ce voia, brațele musculoase o înconjurară într-o îmbrățișare sălbatică și buzele i se striviră violent de ale ei. Încercă să-l respingă cu disperare, dar fără nici un rezultat. Descumpănită, Liza se întreba cum să scape, dacă nu strigând după ajutor și cum va explica atunci că se găsea într-o situație atât de umilitoare? Oricum, pentru moment nu putea nici măcar să strige: gura îi era prinsă încă de sărutul umed și înăbușitor al lui Larry. Începu să se zbată cu furie, încercând să se elibereze din brațele lui și-l lovi pe înfundate. În cele din urmă Larry se dădu puțin înapoi, nu înainte de a-i acoperi gura cu mâna stângă pentru a nu putea striga. Cu mâna dreaptă îi ținea cu putere încheieturile mânilor la spate.

– Te înfurii degeaba. Comparată cu tine, Shirley este blândețea întruchipată. Poți lovi cât vrei dacă îți face plăcere.

Liza înțelese îngrozită că nimic din ceea ce ar putea spune sau face acum nu-l va mai opri pe Larry. Mâna care-i acoperea gura coborî în decolteul său și ea inspiră profund pentru a striga din toate puterile. Dar înainte de-a putea scoate cel mai mic sunet, o voce furioasă se auzi în apropierea lor. Larry fu împins cu brutalitate departe de ea și fu în sfârșit liberă. Recunoscu vocea lui Dirk. Pe cât de ușurată de intervenția lui, Liza era la fel de îngrozită că o găsise în această situație dificilă.

– Ce naiba faci, Larry?

– Lăsați, șeful. Domnișoara este majoră și știe ce face. Nu s-a întâmplat nimic împotriva voinței ei. Întrebați-o.

– Este adevărat, Liza?

– Bineînțeles că nu. Larry și-a făcut niște idei greșite.

– Ei, este nebună. Ea mi-a dat întâlnire. Vă asigur.

– Ajunge, Larry. Dispari. Vom vorbi mai târziu.

– Ascultați patroane, doar nu veți crede tot ce spune ea...

– N-ai auzit când ți-am spus să dispari?

Dirk îl prinse pe Larry de umeri și-l împinse în fața lui. Liza îi auzi discutând, fără să încerce să afle ce spuneau.

Era la jumătatea drumului spre casă când Dirk o ajunse din urmă.

– Acum, spune-mi adevărul.

– Ți l-am spus... Larry își face idei.

– Dacă este adevărat, este foarte ciudat că nu te-am auzit strigând. În plus, de unde i-au venit lui Larry aceste idei? Shirley mi-a spus că ai ieșit să iei aer, cum ai ajuns într-o asemenea situație?

Liza rămase tăcută; se întreba ce putea spune fără să dezvăluie nimic din motivele întâlnirii sale cu Larry. Orice explicație risca s-o implice pe Shirley și era ultimul lucru pe care-l voia. Cu cât va spune mai puțin, cu atât va fi mai bine!

– Nu te preface față de mine. Dacă preferi puștii, este treaba ta.

– În nici un caz Larry nu mai este un puști!

– Are câțiva ani mai puțin ca tine. Te credeam puțin mai mândră.

– Nu eu l-am incitat.

– Dar nici nu l-ai oprit. Și Larry n-ar fi încercat nimic fără o minimă încurajare... nu cu una dintre invitatele mele.

– Aș prefera să nu mai discutăm despre asta, Dirk. Să nu mai vorbim, vrei?

– Foarte simplu. Vom ignora acest oribil lucru neînsemnat ca și când n-ar fi existat, este ușor.

– Oh, ajunge! Cum poți să adopți o asemenea atitudine după tot ceea ce mi-ai spus și ai făcut?

– Nu te neliniști, Liza, nu este nici un pericol să se întâmple din nou. Nu mă interesează femeile care dau dovadă de atât de puțină judecată.

Sub efectul furiei, fără să aibă pur și simplu timp să se gândească ce făcea, Liza îi dădu o palmă puternică. Imediat, mâna lui Dirk înaintă și o prinse de încheietură înainte ca ea să poată da înapoi. O strânse până când o făcu s-o doară.

Timp de mai multe secunde, rămase astfel fără să se miște; degetele lui Dirk i se înfipseseră în carne și se sfidau prin priviri cu mânie. Liza se întrebă ce s-ar întâmpla dacă, în pofida cuvintelor grele, Dirk încerca acum s-o sărute. Ar fi avut oare puterea să-i reziste? Sau va renunța la orice mândrie pentru a se i se supune?

Dar chiar atunci, cu un gest de dezgust și de dispreț, Dirk o respinse violent și își înfundă mâinile în buzunarele pantalonilor.

– Oh, du-te naibii! Nu meriți osteneala să-mi ies din fire.

Se întoarse și se afundă în noapte fără să adauge un cuvânt.

*
* *

– Liza, pot să-ți vorbesc?

Shirley tocmai ieșise din casă și-i aruncase cuvintele cu resentiment. Liza se așezase de-o clipă pe marginea piscinei, privindu-l pe Barney care se distra cu alți copii. Era trecut de unsprezece, dar era totuși prima dată când o vedea pe Shirley în acea dimineață. Aceasta nu coborâse pentru micul dejun. Spre marea sa ușurare, Liza nu-l întâlnise nici pe Dirk. După izbucnirea din ajun, nu era grăbită să-l vadă.

– Pari contrariată. S-a întâmplat ceva?

– Este vorba despre Larry! Molly Fletcher mi-a spus că a plecat în dimineața asta cu motocicleta sa și că și-a luat toate lucrurile. Spunea că nu crede că are de gând să se întoarcă. Nu pot să cred!

Liza se gândi un moment la ce-ar putea spune.

– S-ar putea să fie adevărat. Știi, Dirk și Larry s-au certat aseară.

– Certat? În legătură cu ce? Știi?

Liza n-avea nici o dorință să povestească amănuntele dubioase ale scenei penibile din ajun, dar trebuia neapărat să-i spună ceva lui Shirley. În caz contrar, tânăra fată necugetată ar fi fost în stare să-i ceară explicații chiar lui Dirk.

– Ai face mai bine să iei loc Shirley și să încerc să-ți explic.

– Așadar?

– Iată. Vorbeam aseară lângă țarc când...

– Tu îi vorbeai? Cum se face asta? Iar voiai să te amesteci între noi doi!

– Încercam să-l fac pe Larry să înțeleagă răul pe care ți-l putea face continuând să te vadă și...

– Cu ce drept îți vâri nasul în ceea ce nu te privește? Este viața mea!

– Dacă Dirk observa ceva, știi că ar fi devenit periculos.

– Vrei să spui că el nu știe încă nimic despre ce s-a întâmplat între Larry și mine? Dar atunci de ce s-au certat?

– Din cauza mea. Vezi tu, Dirk a sosit când... când vorbeam cu Larry și a fost furios. Aproape s-au bătut.

– Dar nu înțeleg! De ce s-ar fi înfuriat Dirk pentru că tu vorbeai cu Larry?

– ...Era ceva mai mult de atât. S-a întâmplat ca Larry să înceapă să fie intim cu mine și...

– Cu tine? Nu te cred.

– Dar este adevărat, Shirley. El consideră orice femeie întâlnită ca pe o aventură posibilă. Știu bine că te gândeai că ești deosebită pentru Larry, dar... este doar un afemeiat, un colecționar de femei. De aceea m-am neliniștit atât pentru tine, pentru că vei fi decepționată și înșelată. Cinstit, Shirley, este mult mai bine că nu mai este aici.

– Oh, nu! Și ce se va întâmpla cu mine acum?

– Te vei strădui să uiți și să nu te mai gândești. Crede-mă, se poate, îți vorbesc din experiență. Aveam un prieten în Anglia, înainte să vin aici; eram împreună de mult timp, credeam că relația noastră era complet sigură și solidă, mă gândeam chiar că într-o zi ne vom căsători. Dar mă înșelam. Când am întâlnit o greutate adevărată, m-a lăsat baltă. Eram disperată, dar treptat mi-am revenit, să știi. Acum, aproape că nu mă mai gândesc la asta.

Ce ipocrită sunt, se gândi ea în timp ce vorbea. Dacă toate astea i se păreau acum atât de departe și ireale, era pentru că nu-și mai putea imagina nimic altceva decât această viață la Yarrawonga, lângă Dirk Lancaster.

– Trebuie să începi să gândești în mod constructiv, Shirley. Dacă aveai niște propuneri rezonabile referitor la ceea ce vrei să faci cu viața ta și dacă i-ai fi arătat că te gândești în mod serios la asta, sunt sigură că l-ai fi putut până la urmă convinge pe Dirk să te lase să faci ce ți-ar fi plăcut. Este adevărat, crede-mă!

– De ce ar trebui să te ascult? Dacă nu te-ai fi amestecat, Larry ar fi fost și acum cu mine. O știu, sunt sigură. Dar acum el a plecat și sunt complet singură pe lume.

– Nu spune asta, Shirley. Îl ai pe Dirk, care se ocupă într-adevăr de tine, chiar dacă pentru moment nu vă înțelegeți, și pe Barney. Și apoi mai sunt și eu care fac tot ce pot. Chiar dacă ești convinsă că n-ar fi trebuit să mă comport astfel, este cel mai bine. Mă gândesc mult la tine, Shirley, și, în scurtul timp care mi-a rămas de stat aici, voi încerca să te ajut în măsura în care pot.

– Când pleci?

– Nu știu exact, dar curând, desigur. Nu știu dacă rămânând mai mult va fi cea mai bună soluție pentru Barney. Cred că acum, când nu mai este atât de dependent, ar trebui să-l oblig să se descurce fără mine.

– Nu pleca, Liza, nu acum. N-am fost întotdeauna foarte amabilă cu tine, dar... am atâta nevoie de o prietenă. Îmi este... frică.

– De ce-ți poate fi frică, Shirley?

Părea epuizată; cu fața lividă și trăsăturile crispate, părea realmente disperată. Ochii i se umplură de lacrimi, buzele îi tremurau și nu reușea să vorbească. Liza își simți inima strângându-i-se.

– Haide, spune-mi ce-i cu tine.

– Cred... că sunt însărcinată.

Capitolul 10

– Sper, Liza, că n-o încurajezi pe Sirley să fie capricioasă față de mine.

– Ce vrei să spui cu asta?

Ea îl privi surprinsă, așezată pe o piatră puțin mai sus de el. La sosirea sa, inima Lizei începu să bată mai repede. De-ar putea măcar să se debaraseze de această obsesie nesăbuită pentru Dirk; dar pentru ea va rămâne întotdeauna cel mai irezistibil și mai seducător dintre bărbații pe care-i întâlnise vreodată. Chiar când se crezuse îndrăgostită de Kevin, nu simțise niciodată o asemenea tulburare.

Trecuseră două zile de la alarmanta dezvăluire a lui Shirley. În dimineața aceasta, Liza ieșise singură pentru o oră sau două cu un bloc de desen. În acest loc, la câteva sute de metri de casă, vecinătatea unuia dintre acei baobabi ciudați și două mușuroaie uriașe curios conturate, găsise un subiect interesant, pe care-l reperase în ajun când se plimbase călare cu Barney. Îl credea pe Dirk ocupat pe pășunile îndepărtate încă de dimineață, așa că fu foarte surprinsă și consternată de apariția sa bruscă. Venise pe jos și Liza bănui că o căutase intenționat.

– În ultimele zile, tu și Shirley sunteți foarte apropiate. Ce puneți la cale? Încerci oare să pui mâna pe mine prin intermediul surorii mele?

– Nu fi ridicol. Cine ți-a putut da o asemenea idee?

– Cred că este o presupunere valabilă. Din seara aceea în care ți-am întrerupt „conversația" cu Larry, mă privești ca și cum aș fi ciumat.

– Am avut exact aceeași impresie după felul în care mă priveai.

– Sperai să te aprob, având în vedere situația în care te aflai?

Liza își luă creionul pentru a nu părea interesată, dar îi tremurau mâinile atât de tare încât nu putea desena și asta o făcea să-și trădeze și mai mult nervozitatea. Nu știa cum să se apere față de aceste atacuri.

– Am fost perfect conștientă că ai o proastă părere despre mine, Dirk. Și dacă binevoiești, aș prefera să nu ne mai vedem de acum.

– Dar eu nu vreau! Știi, Liza, mă intrigi, ești o adevărată enigmă pentru mine. Ești o femeie inteligentă, sensibilă, o artistă și totuși te poți comporta atât de irațional. Poți fi caldă și senzuală o clipă – și mi-ai oferit destule ocazii să-mi dau seama de asta – și brusc, să dai înapoi ca o adolescentă speriată. Te porți astfel pentru a te amuza sau ești într-adevăr complexată?

– Nu ți-a trecut niciodată prin minte că poate nu voiam să ies cu oricine.

– Prin asta vrei să pui că Larry este genul tău de bărbat? Că ai fi mers bucuroasă până la capăt cu el? Sincer, mă îndoiesc că ai fi făcut cea mai bună alegere. Am puternica impresie că dacă n-aș fi fost în trecere pe acolo, Larry ar fi obținut ceea ce voia, cu sau fără acceptul tău.

– N-are nici un sens! Larry nu făcea decât să glumească și...

– Astfel ai ales să prezinți lucrurile? Glumea?

Era stupid, își spuse ea, ca din teama de a n-o trăda pe Shirley, să lase conversația să ia o întorsătură periculos de personală.

– O dată pentru totdeauna, vrei să fii amabil și să-ți vâri în cap că asta nu te privește absolut deloc? Ți-aș fi foarte recunoscătoare și...

Se opri brusc când el o prinse de umeri, o ridică de pe piatra sa și o așeză direct pe jos în fața lui.

– Dă-mi voie să aduc o corecție, Liza, mă interesează foarte direct. Atâta timp cât ești la mine, răspund pentru tine. Aici este o țară aspră și manierele civilizate cu care ai fost obișnuită la Londra nu se aplică întotdeauna.

– Într-adevăr, așa se pare! Și la cine trebuie să caut apărare împotriva ta?

– Ai face mai bine să fii atentă la ceea ce-ți spun, Liza. Larry Kemp s-a hotărât probabil să plece înainte de-a mai avea necazuri cu mine, dar nu este singura persoană nedorită prin împrejurimi. Mai este și Colin Beale, de exemplu.

– Iată-ne ajunși din nou la Colin! Poate ți-ar plăcea să afli că-mi petrec ziua de mâine cu el. Ne vom duce la Windjama Gorge.

– Credeam această idee abandonată.

– Nu, a fost doar amânată. Colin și cu mine am căzut de acord în ziua serbării.

– Nici nu se pune problema să te duci. Îi voi telefona lui Colin și-i voi spune.

– N-ai să faci nimic de genul acesta. Mă voi duce și cu asta basta.

– De-a ce te joci, Liza? Ce speri să obții în acest fel?

– Să obțin? O zi agreabilă într-o companie plăcută, ce este rău în asta? Colin este un însoțitor fermecător și spiritual.

– Foarte bine, Liza, fă cum crezi. Dar să nu mă condamni dacă vei regreta toată viața.

*

* *

– Nu știu la ce oră mă va aduce Colin înapoi, Shirley. Este un drum lung până la trecători, așa că ar fi mai bine să nu mă aștepți. De acord?

– Desigur. Îl pot culca eu pe Barney dacă este necesar. Să petreci o zi frumoasă, Liza.

Tânăra fată îi adresă un zâmbet ușor. Atitudinea sa față de Liza se schimbase complet. Toate opozițiile precedente păreau uitate și se agăța de Liza ca de o prietenă și o confidentă. Părea să se fi resemnat cu faptul că Larry nu era cel care-i trebuia și că n-ar fi trebuit să se sinchisească de el niciodată. Când Shirley recunoscu plângând că-i mărturisise temerile sale că era însărcinată chiar în ajunul plecării sale, Liza ghici că acesta era principalul motiv al fugii sale și nu cearta cu Dirk în legătură cu ea.

Deși Colin sosise foarte devreme, Dirk ieșise de mult timp, ceea ce-i convenea Lizei. Shirley și Barney stăteau pe treptele verandei și-și agitau mâinile în semn de rămas bun. Copilul îl dezmierda cu tandrețe pe Joey al său adorat și părea liniștit, așa că Liza n-avea nici o grijă că-l părăsea toată ziua. Dar Shirley o privea plecând cu atâta teamă, încât se simțea sfâșiată de milă. Își spunea în schimb că faptul că avea răspunderea față de micul său nepot îi va da adolescentei un alt subiect de preocupare în timpul acestei perioade de așteptare neliniștită. Shirley nu știa absolut deloc ce posibilități de testare a sarcinii erau pe proprietate și Lizei i se părea imprudent pentru amândouă să încerce să afle. Se gândiseră că pentru început ar fi fost mai înțelept să fie sigure, înainte de-a lua o hotărâre.

Când mașina o luă pe drumul de pământ care de-a lungul a kilometri întregi străbătea zona din afara orașului înainte de-a ajunge la șoseaua din Gibk River Beef, Liza nu scosese încă nici un cuvânt.

– Pari absentă, Liza. Nu te simți bine?

– Ba da, sunt bine.

– Puștiul este complet vindecat, nu?

– Oh, da.

– Și acum, care este programul?

– Programul?

– Planurile tale. Sper că vindecarea sa nu înseamnă că ne vei părăsi curând.

– Nu știu, Colin. Nu este nimic hotărât.

Și nimic nu va putea fi atâta timp cât exista incertitudinea față de starea lui Shirley. N-o putea părăsi acum și s-o lase la cheremul fratelui său. Până când va ști cu certitudine dacă Shirley era sau nu însărcinată, trebuia să rămână la Yarrawonga. Într-un fel, trebuia să recunoască faptul că pentru Liza era o ușurare de-a putea amâna hotărârea din cauza unui element din afară. Astfel nu se va mai întreba la nesfârșit dacă va trebui să-l lase sau nu pe Barney.

Sosiți la Beef Road, înaintară mai repede. Ajunseră la Windjama Gorge exact înainte de ora unsprezece și Colin propuse să mănânce atunci de prânz; vor putea apoi admira panorama.

Se instalară în apropiere de una din acele minunate suprafețe plane de apă care erau tot ce rămânea din râul Lennard în timpul sezonului secetos. În fața sa se înălțau cu măreție pereții alunecoși ai trecătorilor. Colin scoase proviziile din coș și deschise o sticlă cu vin.

– Când vin ploile de vară, locul în care suntem chiar acum, este sub metri de apă tumultuoasă.

– Pare de necrezut...

– Mai cunosc ceva cu adevărat incredibil: ești și mai frumoasă când roșești.

Adăugă asta mângâindu-i blând obrazul cu buzele, fără să insiste. Măcar de-ar fi acesta tonul dat întregii zile: tandru, voios, ușor și plăcut.

Începură să mănânce ce aveau la picnic: pulpe de pui prăjite, pâine de casă crocantă, toate însoțite de o salată și urmate de fructe proaspete, iar Liza simți toate grijile și neliniștile sale dispărând...

preocupările pentru viitorul lui Barney, problemele lui Shirley, dragostea sa fără speranță pentru un bărbat care o disprețuia. Se străduí să le uite un timp, să pretindă pentru câteva ore că toate aceste lucruri nu existau.

Merseră mai înainte în trecători și ca la Geikie, Liza admiră măreția acestor locuri, splendoarea rocilor, vegetația surprinzătoare. Aici și-ar fi dorit să fi adus carnetul de desen și culorile. Păsările erau de asemenea minunate, dar Colin nu-i putu da numele nici uneia dintre ele măcar. În cele din urmă ajunseră la o peșteră unde, pe unii pereți, se aflau picturi preistorice.

– Ce părere?

– Sunt tulburată. Se simte aici un fel de forță primitivă care trece prin timp până la noi... Și sunt atât de fericită că m-ai adus aici, Colin.

Când începuseră să se gândească să pornească înapoi, Colin propuse s-o conducă mai întâi într-un alt loc foarte interesant: alte faleze unde puterea apei săpase de-a lungul anilor un tunel în calcar pe o distanță de o jumătate de kilometru. Pătrunseră puțin în interiorul tunelului și putură vedea acolo formațiuni spectaculoase de stalactite foarte frumoase suspendate de tavan. Puțin după ce plecară, se opriră din nou pentru a bea un ceai într-un cătun mic numit Fitzroy Crossing. Se așezară sub o boltă de verdeață liniștită, într-o grădină plăcută și umbroasă și-și băură ceaiul acompaniați de cântecele numeroaselor păsărele din copacii care-i înconjurau.

– Ce zi minunată! Îți mulțumesc, Colin.

– Dar ziua nu s-a terminat. Pe drumul de întoarcere, trecem pe la Ashey Downs, am putea să ne oprim înainte de a te conduce la Yarrawonga.

– Oh, nu știu..

.

Desigur; asta întârzia momentul în care se va afla din nou în fața problemelor din Yarrawonga, dar nu dorea deloc s-o întâlnească pe Margo. Colin păru că ghicește motivul reticențelor ei.

– Nu ți-am spus că Margo este la Perth, nu va fi acolo. Vino, Liza.

– Numai puțin.

Dar o dată ajunși la Ashey Downs, timpul se prelungi în mod periculos. Proprietatea era mai mică de jumătate din Yarrawonga și în mod cert, neîntreținută. Exista un aer general de părăsire și neglijență în jurul casei principale, o construcție lungă, care părea făcută la întâmplare, fără un plan definit. Piscina era instalată recent și Colin îi arătă un loc proaspăt curățat, pentru un teren de tenis.

Se așezară pe șezlonguri pe verandă, pentru a profita de ultimele raze de soare. O femeie cu chipul dur și o înfățișare austeră, pe nume Gladys, le servi băuturi răcoritoare. Totul era calm la această oră din zi și, fără să-și dea seama, Liza oftă adânc.

– De ce un asemenea oftat?

– Oh, nu știu. Așa, în general.

– Ca problema că nu știi ce să faci în legătură cu fiul lui Dirk?

– În parte.

– Ce s-ar întâmpla dacă te-ai hotărî să-l iei cu tine în Aglia? L-ai putea adopta?

– Acționezi în favoarea lui Margo?

– Calmează-te. Întrebam pur și simplu. Dar privește lucrurile așa: pentru Barney ar fi bine, pentru tine la fel și de acord... i-ar conveni cu siguranță și lui Margo. N-ar trebui refuzată o soluție care aranjează pe toată lumea.

– Și Dirk?

– Dirk nu și-a exprimat dorința de a păstra copilul, nu?

– Nu sunt sigură că ar fi bine pentru Barney... nu pe termen lung. Acum, mai mult sau mai puțin, s-a instalat aici, ar fi o nouă schimbare pentru el. În plus, ce-i pot oferi eu?

– Multe, aș spune. Este evident că-ți este devotat. Ce crede iubitul tău despre Barney?

– Iubitul... meu?

– Cel care te așteaptă la Londra. Nu cred că nu există unul.

– N-am un iubit. Și nici o muncă la care să mă întorc. De fapt, acum nu mai am nici un agent care să-mi procure comenzi.

– Cum asta?

– Pentru că era una și aceeași persoană... iubit și agent în același timp. Ne-am despărțit chiar înainte de venirea mea aici.

– Din cauza asta?

Ea consimți și Colin se apropie și-i puse o mână pe genunchi.

– Ce fel de bărbat era ca să-i facă așa ceva unei fete ca tine? Ca și când nu și-ar fi dat seama, Colin își lăsă mâna pe genunchiul Lizei, care începu să se simtă jenată. Fără să spună nimic, se așeză mai adânc în scaun și înlătură atingerea. După câteva minute de tăcere, Colin propuse să intre înăuntru.

– Este ciudat, dar se pare că începe să bată vântul. Aproape că aș putea crede că va fi furtună.

– Ar fi mai bine să mă întorc atunci, înainte ca să înceapă.

– Nu te neliniști. Este sezonul secetos, amintește-ți, așa că nu va ploua. În plus, nu poți pleca astfel și s-o jignești pe Gladys. Ne pregătește cina.

– Dar nu pot rămâne atât de târziu, Colin.

– Vino. Ce-ar putea fi mai plăcut decât o cină bună, urmată de o plimbare cu mașina la întoarcere?

Încă o dată, Liza se lăsă convinsă din slăbiciune. Îi spusese lui Shirley să n-o aștepte, așa că nu avea nici un motiv să refuze și de fapt era mulțumită să scape de atmosfera apăsătoare a cinelor de la Yarrawonga. Sobra Gladys le servi un foarte bună friptură de vită cu garnitură de orez. Ca desert mâncară diferite fructe. Colin o îndemnă să bea vin, dar Liza se menținu cu fermitate în limita a două pahare. După masă, Gladys le aduse cafeaua în salon înainte de a le ura noapte bună și a se întoarce în propriul său bungalou.

Liza observă cu neplăcere că acum era singură în casă cu Colin

– Îndată ce terminăm asta, am putea să plecăm.

– Încep într-adevăr să mă gândesc la faptul că ceva nu este în ordine cu mine. Mereu încerci să fugi de compania mea.

– Nu fi stupid. Ți-am spus, Colin, am avut o zi minunată. Dar timpul trece și...

– Să ascultăm puțină muzică. Am primit un disc nou săptămâna trecută. Îți place bluesul?

– Da, dar...

– Atunci, îți va plăcea asta.

Se îndreptă spre pick-up și puse cu hotărâre un disc. Încăperea fu inundată de o muzică plăcută. Liza oftă cu resemnare, dar curând se lăsă antrenată de ritmul legănat. Se așeză pe perne și închise ochii. Simți canapeaua afundându-se sub greutatea lui Colin când acesta veni să se așeze lângă ea. Încercă să se dea puțin înapoi, dar Colin își trecu brațele în jurul umerilor ei și o reținu politicos, dar ferm, lângă el.

– Este bine, nu-i așa? îi murmură la ureche.

Ș era într-adevăr bine, Liza trebui să admită. Era atât de mult timp de când nu se mai aflase în brațele unui bărbat într-un mod prietenos, afectuos. Așa că rămase unde era și aprecie acest moment de liniște, toate problemele fiind deocamdată uitate. Era de iertat dacă măcar o dată scăpa de ele pentru scurt timp...

Aproape imperceptibil, Colin alunecă mai mult spre ea și obrajii lui îi atinseră pe ai ei. Liza îi simți căldura, mirosul sănătos de om care trăiește în aer liber și puternicele bătăi ale inimii. Buzele lui îi atinseră ușor părul, ochii și în cele din urmă buzele. Era un sărut tandru, în care nu exista pasiune.

– Cel puțin dacă...

Cel puțin dacă ce? Dar cuvintele îi veniseră Lizei pe buze fără să vrea și nici ea însăși nu știa ce vrusese să spună. Probabil, cel puțin dacă s-ar putea îndrăgosti de Colin? Cel puțin dacă în locul lui Colin ar fi fost Dirk? Cel puțin dacă nu l-ar fi întâlnit pe Dirk Lancaster sau n-ar fi venit niciodată în Australia?

– Să nu mai spui „dacă cel puțin...“, Liza. Lasă lucrurile să meargă de la sine. Dacă vreodată o fată a avut nevoie să fie alintată, aceea ești tu.

Era adevărat. Se simțea atât de disperată. Când Colin o sărută din nou, răspunse la sărutul lui... și timpul trecea.

Brusc, Liza se dădu repede înapoi, în sfârșit alertată. Sărutările blânde ale lui Colin își schimbaseră natura, deveniseră mai insistente, mai intime.

– Te rog, lasă-mă să plec, Colin. N-am avut niciodată intenția să...

– De ce faci atâtea mofturi? Vom avea clipe minunate împreună, vei vedea.

– Nu. Lasă-mă.

– Nu face atâtea nazuri. Sunt nebun după tine și este evident că și tu te-ai atașat de mine. Nu mai fi atât de timidă și nu te sinchisi de nimic. Crede-mă, după aceea vei găsi lumea mai frumoasă.

– Nu, Colin. Te asigur. Este adevărat că am petrecut o zi foarte plăcută și-ți mulțumesc pentru că m-ai dus acolo, dar asta este tot. Îmi pare rău dacă ți-am dat o impresie greșită...

– Este cel mai mic lucru care se poate spune. Am crezut cu adevărat că am întâlnit o nouă Elaine și nu există multe femei de acest gen, mai ales în regiunile din jurul orașelor. Dar dovedești că ești mai degrabă o dezamăgire.

– Elaine? Vrei să spui că ea și cu tine...

– Nu-mi spune că nu știai, Liza. Nu este genul de lucruri despre care femeilor le place să vorbească între ele? Verișoara ta era cu adevărat teribilă. Am petrecut ceva timp împreună. Speram să fii ca ea.

– Colin, îmi spui adevărul?

– Bineînțeles. De ce aș minți?

– Și... Dirk a aflat?

– Nu, este puțin probabil. Am fost discreți și bietul de el n-a știut niciodată. N-ai să divulgi secretul?

Și să-i dea lui Dirk un motiv în plus să-i disprețuiască verișoara? Și pe ea cu aceeași ocazie. N-avea rost.

– Nu, nu, n-am intenția să-i vorbesc despre asta.

– Iată o schimbare. N-o vei regreta, ți-o jur, nu cu mine.

– Nu, Colin! Te rog, du-mă înapoi, la Yarrawonga. Imediat!

– De acord, dar fără un sărut, nu există transport.

– Nu fi stupid. Ce speri să obții în acest fel?

– Ți-am spus: un sărut. Numai un mic sărut în semn de mulțumire pentru drumul de întoarcere acasă.

– Îți voi mulțumi când voi fi acolo.

– Oh, nu, nu sunt atât de ușor de păcălit. Acum sau nu te conduc înapoi.

– Doar un sărut, nimic în plus. Ne-am înțeles?

– Promit.

Promisiunea n-avea nici o valoare, trebuia să se aștepte la asta. Liza acordase acest sărut presupunând că era modul cel mai simplu de a ieși din această situație care durase prea mult. Dar imedit brațele lui Colin o înconjurară, o strânseră ca o menghină și mângâierile lui se făcură precise. Liza se zbătea din toate puterile, dar nu reuși să se elibereze. Slavă Domnului, fu salvată de zgomotul unui vehicul care sosise în fața proprietății; Colin o lăsă până la urmă.

– Fir-ar să fie!

Se auzi motorul mașinii oprindu-se, o portieră trântită și în verandă răsunară pași. Dirk deschise ușa și intră. Liza era foarte stânjenită de-a fi astfel surprinsă aproape în brațele lui Colin. Se dădu repede înapoi pentru a pune distanță între ei. Trebuia să fie îngrozitor de ciufulită după îmbrățișările lui Colin.

– Hm... Salut! Ce cauți aici în seara asta? Nu știi că Margo este la Perth?

– Știu.

– Ce vrei, Dirk? întrebă Liza.

– Mi-am imaginat că te găsesc aici.

Făcu un gest de refuz enervat spre Colin care, la bar, îi întindea o sticlă cu whisky.

– Am petrecut momente minunate, nu-i așa Liza? Și m-am gândit să încheiem ziua frumos, cinând aici.

– Și presupun că erați pe punctul de a încheia seara minunat când am intrat?

– S-ar putea spune și așa.

– Ai un mantou?

– L-am lăsat în mașina lui Colin. De ce?

– Du-te și ia-l. Ne întoarcem acasă.

– Barney este bolnav?

– Deloc. Pentru tine îmi fac griji.

– Mă va conduce Colin la Yarrawonga, Dirk. Ne-am înțeles deja.

– Am spus: du-te și ia-ți mantoul.

– Acum, ascultă...

– Într-adevăr, Liza, n-are sens, interveni Colin. Aș face drumul de două ori, în timp ce Dirk nu-l mai face decât o dată.

– Vrei să spui că dai înapoi?

– Fii rezonabilă. Vreau să spun că...

– Grăbește-te și ia-ți mantoul. Nu este timp de pierdut. Oricât de ciudat ar părea, vom avea o furtună.

– Așa mă gândeam și eu. I-am spus de altfel Lizei, nu-i așa? Dar, desigur, credeam că mă înșel. Nu plouă niciodată în acest sezon.

– Este bine cunoscut. Ce aștepți, Liza?

Ea se întoarse spre Colin, sperând că el să-i propună s-o conducă la Yarrawonga. Dar el își admira paharul ca și când era fascinat de conținutul lui. Era înfricoșată la perspectiva de a face drumul singură cu Dirk, un Dirk victorios care-i forțase pe ea și pe Colin să se supună voinței sale. Simțea o puternică dorință de a-l

sfida, de-a refuza în mod categoric să se urce în mașina lui. Dar cum Colin nu se oferea, ce altceva să facă decât să accepte cu umilință să plece cu Dirk? Cu o tresărire a demnității se sili să zâmbească amabil.

– După cum făceai observația, Colin, ar fi păcat ca să ai de făcut drumul de două ori, dus și întors. Îți urez așadar noapte bună și îți mulțumesc pentru această zi plăcută. Mi-a făcut într-adevăr plăcere această ieșire.

Dirk și Liza se așezară unul lângă altul în Ranger-Rover și o tăcere apăsătoare se instală între ei. Dirk își concentra atenția asupra drumului plin de șleauri și mașina sărea în întuneric la fiecare dintre numeroasele hopuri.

– De ce ai venit să mă iei, Dirk?

– Nu este evident?

– Nu, pentru mine nu este deloc evident.

– Ți-am spus mai înainte că în ciuda modului inconștient în care ai ales să te comporți, mă simt răspunzător față de tine cât timp vei fi sub acoperișul meu. N-ar fi trebuit niciodată să accepte să te las să pleci toată ziua cu Colin Beale. Când am văzut că nu te-ai întors până la cină, am înțeles ce urma să se întâmple.

– Nimic nu urma „să se întâmple“, după cum o spui într-un mod atât de fermecător.

– Nu? Atunci de ce păreați amândoi atât de stânjeniți când am intrat?

– Pentru că... ei bine, nu te așteptam.

Din felul în care conducea Dirk, era evident că era foarte furios împotriva ei. Trecea peste șleauri și gropi cu mânie și Lizei aproape i se făcu rău fiind astfel scuturată. Dar păstra tăcerea și refuza să se plângă. Ajunseră la o trecere foarte dificilă în care mașina făcu o deviere bruscă de la dreapta spre stânga.

– De ce ai luat mașina, Dirk, și nu elicopterul, cum faci de obicei când vii la Ashey Downs?

– Din cauza vremii.

– A vremii? Poate te gândeai că ar putea să plouă?

– Așteaptă puțin să plouă și vei înțelege de ce n-am luat elicopterul.

Câteva minute mai târziu, o picătură mare de apă se zdrobi pe parbriz. Apoi o alta și încă una. În fascilulele luminoase ale farurilor ,văzură șiroaiele de ploaie și brusc, se aflară în mijlocul unui potop.

– Măi să fie! speram să fi depășit Berry Creek înainte de a ne prinde furtuna.

– De ce?

– Vei vedea singură.

Aversele puternice care cădeau acum îi obligară să încetinească; chiar cu cele patru roți motrice, vehiculul derapa pe cărarea care, în câteva minute, dintr-un drum plin de praf se transformase într-o suprafață de noroi alunecoasă. Deodată, Liza auzi în față lor un vuiet îngrozitor, mai puternic decât zgomotul mașinii. În acel moment, Dirk opri motorul Range-Roverului.

– Ce este?

– Privește. Nu vezi?

La început, ea nu reuși să observe ceva în mijlocul furtunii. Apoi, stupefiată, văzu... Un torent dezlănțuit transportând trombe de apă străbătea drumul.

– Iată Berry Creek. Era complet sec atunci când am trecut la venire și asta de mai multe luni.

– Ce vom face?

– Singurul lucru posibil. Să așteptăm. Această furtună n-ar trebui să dureze și peste două ore vom putea trece albia torentului prin vad.

– Două ore!

– Această perspectivă este atât de îngrozitoare? Ai fi preferat să fii în compania lui Colin?

– Fie-ți milă, nu vrei să mă lași în pace cu Colin?

Dirk nu răspunse. O clipă mai târziu stinse farurile mașinii pentru a nu consuma inutil bateria.

Timp de mai multe minute nici unul, nici celălalt nu spuse o vorbă; nu se auzea decât vuietul furtunii în jurul lor. Liza se înfioră, dar nu de frig. Să stea astfel în întuneric total, atât de aproape de Dirk, o tulbura profund.

Când în cele din urmă el rupse tăcerea, fu pentru a-i murmura numele foarte tandru. Se întoarse pe jumătate spre ea, în scaunul său, și-i puse mâna pe braț. Liza tremura la ideea a ceea ce se va întâmpla curând. Dirk o atrase spre el și ea se lăsă fără să protesteze. Nici cu voie, nici fără voie, ci ca și când lucrul acesta era absolut inevitabil. O clipă mai târziu, buzele lui Dirk le găsiră pe ale ei, iar ea răspunse cu un sentiment de imensă fericire. Întredeschise buzele și sărutul lui Dirk fu lung, tandru și pasionat în același timp. Simțea o bucurie atât de mare...

Dirk se dădu ușor înapoi și căldura respirației sale trecu peste obrazul Lizei.

– Liza, te doresc atât de mult... Am atâta nevoie de tine.

– Da...

Își dădu vag seama că Dirk lasă în jos scaunele vehiculului. Apoi încet, cu precauție, o dezbrăcă și-și scoase propriile haine. O mângâie cu gingășie, mâinile îi rătăceau peste pielea mătăsoasă, delectându-se cu goliciunea ei. O acoperi cu sărutări pe buze, pe pleoape, pe obraji, pe gât, coborî spre piept unde întârzie până când tot trupul Lizei cerea potolirea dorinței. Afară, ploaia se întețea cu violență în caroseria mașinii. Aproape în extaz, Liza strânse convulsiv umerii lui Dirk, își alunecă degetele de-a lungul spatelui său și-l strânse și mai mult lângă ea. Când în sfârșit Dirk răspunse cererii ei tăcute, se înfioră de plăcere și se lăsă dusă de valul ce-o purta.

Capitolul 11

Liza se dezmetici dintr-un somn dulce, plin de un sentiment de încântătoare fericire. În jurul ei era numai noapte și liniște. Era acoperită cu o pătură groasă, sub care era goală. Amintirea a ceea ce tocmai trăise îi îmbujoră obrajii. Oare unde era Dirk? se întrebă.

Se ridică și se așeză ținându-și încă pătura peste piept dintr-o pudoare instinctivă. La o sută de metri de mașină, văzu o limină mișcându-se în noapte: Dirk cu o lanternă. În întuneric, își căută în grabă, pe dibuite, hainele și se îmbrăcă rapid. Când el i se alătură în vehicul, era complet îmbrăcată.

Dirk nu făcu nici un comentariu la ceea ce se petrecuse între ei când deschise portiera și se sui alături.

– Albia râului este aproape practicabilă. Putem pleca.

Dirk se aplecă peste ea și imediat toți mușchii Lizei se încordară. Dar el îndreptă pur și simplu scaunul în poziția verticală normală. Calm, fără o vorbă, porni motorul și aprinse farurile. Range-Roverul începu să înainteze încet și cu anumite dificultăți; roțile alunecau pe noroi și mașina amenința să patineze în fiecare clipă. Apoi urcară panta celuilalt versant al cursului apei și luară viteză.

Aparenta indiferență a lui Dirk față de ea, o îngheță pe Liza. Parcă ar fi fost doi străini. El conducea tăcut prin noapte. Oare la ce se gândea? Va mai simți vreo dorință pentru ea acum când putea s-o socotească printre cuceririle lui?

Nu este drept, se gândi Liza cu tristețe. De ce nu mă pot implica emoțional la fel de puțin ca el? În schimb, iată că acum îl iubesc pe Dirk mai disp

erată ca niciodată. Îi era complet, în întregime, supusă. Sunt o idioată că l-am lăsat s-o facă, se dojenea ea. Niciodată nu se va mai întâmpla asta, niciodată! Dar știa în mod sigur că nu se va ține de o asemenea hotărâre. Ar fi fost suficient ca Dirk s-o ia în brațe și ar fi fost incapabilă să-i reziste, n-ar fi avut putere.

Nu exista decât o soluție: să părăsească Yarrawonga cât mai repede posibil și să se întoarcă în Anglia. Nu-l va uita niciodată pe Dirk, niciodată nu va înceta să-l iubească. Dar cel puțin când mii de kilometri o vor despărți de el, nu va mai fi chinuită în fiecare zi, în fiecare minut de prezența lui. Din nefericire, nu putea pleca imediat, nu înainte ca situația lui Shirley să fie lămurită. Și atunci... atunci se va putea hotărî la această ruptură radicală. Asta nu-i va mai pune mari probleme lui Barney; acum era liniștită asupra acestui punct.

Când ajunseră, casa era cufundată în întuneric, cu excepția unei lămpi aprinse deasupra ușii de la verandă.

– Ar fi mai bine să te duc eu.

– Nu, nu este nevoie.

– Nu fi stupidă. Este plin de noroi și sandalele pe care le porți vor fi distruse iremediabil. Așteaptă acolo, vin pe partea ta.

Vocea îi era aspră, tăioasă; era aproape marcată de ostilitate. Purtată în brațe de Dirk, având brațele în jurul gâtului lui, Liza abia îndrăznea să respire. Ajuns la verandă, o puse jos fără menajamente, ca și când era fericit să scape de-o grea povară.

– Mulțumesc.

– Dorești ceva? O băutură caldă?

Ea scutură din cap.

– Atunci, mai bine du-te și culcă-te.

Fără să răspundă, Liza traversă salonul și urcă scara. Trecuse deja peste șase trepte când el o strigă cu blândețe. Încet, cu corpul foarte drept, se întoarse spre el.

– Liza...

– Ce este?

– Nimic. Du-te la culcare.

*
* *

Liza fu trezită de cineva care o scutura de umeri. Deschise ochii și văzu razele soarelui filtrându-se printre lamele storului.

– Shirley! Ai pățit ceva?

– Nimic. Dimpotrivă. Iartă-mă că te-am trezit, dar voiam să-ți vorbesc înainte să se scoale Barney. Pentru că... Totul este în regulă, Liza, nu mă mai tem că sunt însărcinată.

– Oh, Shirley, este perfect. Sunt atât de bucuroasă pentru tine.

Liza înconjură cu brațele gâtul tinerei fete și o sărută cu afecțiune. În fine, era ușurată de-o mare sursă de neliniște.

Dar pe măsură ce ziua înainta fu obligată să admită că nu mai avea ce scuză să găsească pentru a-și întârzia plecarea din Yarrawonga, Lăsă totuși lucrurile să treneze și, minut după minut, trecură orele.

În seara aceea, după cină, se uită la un film video cu Shirley. Tocmai se pregăteau să urce să se culce când Dirk apăru în ușa biroului său. Așteptă să plece Shirley.

– Liza, pot să-ți vorbesc?

– Ce s-a întâmplat?

– Ai fost foarte posomorâtă în seara asta în timpul cinei. De ce? Regreți noaptea trecută?

– Bineînțeles că o regret! Ce credeai?

– Nu văd de ce, Liza. Ceea ce s-a petrecut între noi este perfect natural. Când un bărbat și o femeie sunt atrași cu intensitate unul spre celălalt și dacă împrejurările o cer, este inevitabil să se culce împreună.

– Cum poți oare fi atât de rece și de cinic referindu-te la asta, Dirk?

– Noaptea trecută nu m-ai considerat rece și cinic. Dimpotrivă.

– Ești incredibil! Nu te preocupă nimic altceva decât propria persoană. Te folosești de oameni, cum te-ai folosit ieri de mine. Și dacă nu-ți convine să ai pe cineva în apropierea ta, îi arăți limpede că vrei să scapi de el.

– Cineva?

– Vorbeam despre Barney. Un copil care și-a pierdut mama. Ce fel de bărbat fără inimă ești să nu vrei să-l iubești, să-l aperi, să-l faci fericit? Este fiul tău, Dirk, carne din carnea ta...

– Te înșeli, Liza.

– Oh, știu că nu i-ai adus realmente prejudicii lui Barney. Nu asta voiam să spun. Dar un copil simte diferența care există între o manifesrate rece a datoriei părintești și căldura iubirii unui tată.

– Aici este miezul problemei, Liza. Eu nu sunt tatăl lui Barney.

– Cum?

– Am spus că Barney nu este fiul meu. Nu intenționam s-o afli, dar m-ai obligat, pentru că...

– Nu... înțeleg.

– Într-adevăr? Și totuși este cât se poate de simplu. Elaine este mama lui Barney, desigur, dar un alt bărbat decât soțul său este tatăl copilului ei. Se întâmplă destul de des.

– Acesta este motivul pentru care Elaine și cu tine v-ați despărțit?

– Asta a fost picătura care a umplut paharul. Dar am avut mereu certuri dezgustătoare referitoare la absolut orice și, în cele din urmă, Elaine a lăsat să-i scape această fermecătoare informație. Nu știu dacă a făcut-o intenționat sau voia să mă rănească pentru că nu acceptasem s-o duc într-o croazieră în jurul lumii care trebuia să dureze trei luni. A doua zi după această scenă, când m-am întors după o inspecție de rutină la locul de alimentare, plecase și-l luase pe Barney cu ea.

– Știi cine era celălalt bărbat?

– După brutala sa dezvăluire, n-a mai spus un cuvânt și a refuzat să-mi spună despre cine era vorba. Cu siguranță, cineva întâlnit la Perth sau la Darwin.

Liza fu cuprinsă de un sumbru sentiment de tristețe. Ea n-avea nici o îndoială asupra identității tatălui lui Barney după ceea ce aflase pe de altă parte de la Colin. Și, într-adevăr, acum că se gândea la asta, descoperea anumite asemănări între acesta și copil, de exemplu, forma buzei inferioare și aspectul părului. Slavă Domnului că Dirk nu părea să-l suspecteze pe Colin și însuși Colin nu părea să-și închipuie că Barney putea să fie fiul său...

– Presupun că asta explică de ce n-ai încercat niciodată s-o cauți pe Elaine și n-ai făcut nici o tentativă să-l iei pe Barney.

– Exact.

– Dar de ce ai acceptat să vină aici când te-am sunat pentru a-ți anunța moartea Elainei?

– Ce altceva puteam face? În mod legal, acest copil este al meu. Chiar dacă alegeam să fac publică infidelitatea soției mele, nu mă puteam eschiva de la responsabilitățile față de el.

– Dar nu este o soluție să-l tolerezi pur și simplu pe Barney aici pentru o chestiune de principii, Dirk.

– Eu nu văd altă alternativă. Dar tu?

Dacă existase un moment adecvat pentru a-i propune să-l ia pe Barney în Anglia cu ea, cu siguranță acesta era. Dirk i-ar fi respectat propunerea, era sigură de asta, i-ar fi acceptat-o chiar cu plăcere.

Dar ea avea nevoie de timp pentru a se gândi mai bine; trebuia să asimileze descoperirea șocantă pe care tocmai o făcuse referitor la verișoara sa. Până astăzi, acceptase fără probleme toate criticile Elainei despre soțul său egoist, dar acum știa că exista și un alt aspect de luat în considerație. Indiferența aparentă a lui Dirk față de Barney era astfel în mare parte explicabilă. Sărmanul micuț, ce se va întâmpla cu el?

– Dirk... Într-adevăr, îmi pare rău.

– De ce ți-ar părea rău? N-are rost. Totul se datorează greșelii mele de-a acorda încredere unei femei.

– Te rog! Nu lăsa această poveste să te înăcrească.

– Presupun că bărbații ar trebui să fie recunoscători când li se deschid ochii și când văd femeile în adevăratul lor chip. N-am nici o iluzie asupra femeilor, Liza, așa că nu pot fi decepționat de ele.

– Dar ai avut! Este evident că Elaine te-a rănit profund.

– Faci o greșeală. Este o dovadă în plus la ceea ce am crezut întotdeauna... Femeile sunt niște trișoare prin firea lor. Oh, sunt de acord că pentru un timp scurt, când am întâlnit-o pe Elaine pentru prima dată, la Perth, m-a lăsat să cred că mă îndrăgostisem. Dar asta n-a durat. A trebuit să recunosc faptul că mariajul nostru era un adevărat dezastru. Dar aveam un copil, sau cel puțin, naiv, așa credeam.

– Până... Până când Elaine ți-a spus adevărul în legătură cu Barney, n-ai avut nici o bănuială?

– Nici una.

– Îl iubeai pe Barney ca pe propriul fiu?

– Firește.

– Atunci, cum ți-ai putut schimba complet atitudinea numai pentru ceea ce ți-a spus Elaine? Acel copil care te iubește și de care ai fost mândru din ziua nașterii lui până la trei ani... există totuși. Barney nu s-a schimbat datorită dezvăluirii mamei sale despre conceperea lui. Te admiră enorm, nu uita, tatăl său este minunat!

Ar trebui să-l auzi cum se laudă cu tine față de alți copii... că ești cel mai bun, cel mai grozav! Este un copil foarte afectuos și vrea atât de mult să te poată iubi și să-l iubești și tu, măcar să nu-l ții tot timpul la distanță. Înțeleg că trebuie să fie îngrozitor pentru un bărbat să descopere că nu este cu adevărat tatăl copilului pe care l-a considerat întotdeauna fiul său. Dar Barney nu poate fi judecat pentru greșeala mamei sale. Acest copil nevinovat va trebui să sufere toată viața?

– Cum l-aș putea iubi ca pe „carne din carnea mea", când în fiecare clipă știu că nu este cazul.

– Milioane de oameni fac asta: părinții adoptivi..

– Este complet diferit. Ce ar putea fi Barney pentru mine dacă nu o amintire permanentă a ceea ce era mama lui?

– Ar putea să fie copilul tău, Dirk. Numai în cazul în care-l vei considera astfel, va putea fi fiul tău. Dar atâta timp cât vei persista să crezi că Barney nu este nimic altceva decât o înșelătorie pe care ți-a impus-o Elaine, nu vei înceta să-l urăști.

– Nu-l urăsc.

– În acest caz, te afli la jumătatea drumului spre a-l iubi. Asta îți cere doar un mic efort suplimentar.

– Îmi ceri prea mult, Liza. Ar fi mai liniștitor și mai plăcut pentru tine dacă te-ai întoarce în Anglia convinsă că aici totul este perfect și ideal. Dar nu este cazul și nu va fi niciodată. Nu pot fi obligat la asta.

– Oare, într-adevăr așa vezi lucrurile? Crezi că eu caut un mijloc de a-l lăsa pe Barney în seama ta ca să am conștiința liniștită? Să știi că nimic nu-mi va face mai multă plăcere decât să-l iau înapoi cu mine în Anglia și să-l cresc eu însămi. Să-l adopt.

– Adevărat, Liza? Ți-ar plăcea să-l adopți?

– Da... Da, desigur.

Și era adevărat, chiar dacă vorbise sub efectul impulsului și nu se gândise bine pentru a ști cum va crește copilul, când va avea de

luptat din greu pentru a-și găsi de lucru. S-ar putea cu greu baza pe un ajutor financiar de la Dirk, date fiind împrejurările, dar oricum, se va aranja ea. Aștepta neliniștită răspunsul lui Dirk. Îi va accepta oare propunerea? Și dacă da, era acum în interesul lui Barney?

– Nu cred că a-l lua pe Barney cu tine în Anglia este cea mai bună soluție, nici pentru tine, nici pentru mine. Te-ai gândit la asta?... Du-te și te culcă, nu te voi mai reține. Vom putea să reluăm discuția cu altă ocazie. Noapte bună, Liza.

*
* *

Ziua următoare le aduse vizita lui Margo, tocmai revenise din ultima călătoria la Perth. Lizei i se păru că acum, când divorțul ei era aproape pronunțat, avea intenția să grăbească lucrurile între ea și Dirk și să aranjeze viața la Yarrawonga în maniera în care-i va conveni când va fi soția lui Dirk. Rămase la cină și își dădu cu părerea asupra tuturor subiectelor legate de îndrumarea casei.

– În locul tău, Dirk, aș insista ca Shirley să se întoarcă imediat la școală. Își pierde pur și simplu timpul rămânând aici.

Shirley, închisă într-o îmbufnare posomorâtă, nu răspunse nimic la asta. Se părea că personalitatea dominantă a acestei femei zdrobise spiritul de independență al tinerei fete. Dar mai târziu, profitând de momentul în care Dirk o conducea pe Margo la mașină, Shirley lăsă să izbucnească față de Liza mânia sa stăpânită.

– Ce tupeu are! Dacă își imaginează că voi suporta s-o am tot timpul în spate când va fi soția lui Dirk, se înșală.

– Oricum, Shirley, nu vei rămâne la Yarrawonga dacă Margo conduce totul aici.

– Nu te pune cu mine.

– Nu vreau să spun că ar trebui totuși să te întorci la școală. Va exista cu siguranță o altă soluție.

– Care? Eu nu sunt bună la nimic.

– Nu spune asta. Nu vei fi bună la nimic dacă te încăpățânezi să nu-ți termini școala. Trebuie să-ți faci o calificare într-un domeniu.

Dirk apăru în ușă și imediat Shirley mormăi urarea de noapte bună, apoi fugi în camera sa.

– Ați devenit foarte apropiate una de alta în ultimul timp.

– Nu complotăm în spatele tău, dacă la asta te gândești.

– Vrei să bei ceva înainte de culcare?

– Nu, pentru mine nimic, mulțumesc.

– Crezi că mă înșel față de Shirley, nu-i așa?

– Știi ce cred despre asta.

Dirk își puse un pahar cu whisky, traversă încăperea și se opri în fața unui totem indigen din lemn sculptat, așezat pe o etajeră a bibliotecii. Se deplasa încet.

– Dacă ți-aș spune... Dar de ce ai fi interesată de poveștile familiei mele?

– Dar sunt. Vreau să spun... Desigur, tot ce dorești să-mi spui mă interesează.

– Ar fi ca și când aș putea vedea istoria repetându-se sub ochii mei. Așa mamă, așa fată.

– Vorbești despre propria mamă și despre Shirley?

– Da. Tatăl meu a visat întotdeauna să aibă propria fermă. Îndată ce a putut, accepta tot felul de munci numai pentru a pune bani de o parte. Bineînțeles, mama îi cunoștea planurile încă din timpul primei întâlniri. Îl încurajase și-l făcuse să creadă că acesta era genul de viață pe care și ea visa să-l ducă. Dar când veni ziua cea mare și când tata cumpără prima parcelă chiar aici, își schimbă părerea și începu să regrete viața de la oraș. Indiferent ce făcea tatăl meu pentru confortul ei, nu era destul de bine niciodată. Nimic nu-i plăcea și nu înceta cu protestele... De mai multe ori mama ne-a lăsat pe tata și pe mine, pentru a se întoarce în sud, la părinții săi. Apoi, după o lună sau două, revenea acasă și totul reîncepea;

reproșurile și protestele sale. Ca și tata, eu adoram viața aici. În cele din urmă, când aveam treisprezece ani, mama fu din nou însărcinată. Și acela a fost momentul în care tata s-a hotărât să cedeze în fața neîncetatelor sale observații. Vându tot și ne mutarăm la Perth. Sosind acolo, avea aproape inima frântă, ca și mine de altfel. Tata își puse toți banii într-o băcănie și reuși destul de bine, dar avea oroare de această viață. Și toate astea pentru nimic, de fapt. Când Shirley avea optsprezece luni, mama ne-a părăsit din nou și a plecat cu un bărbat care avea un club de noapte la Sydney. N-am mai văzut-o niciodată.

– Este ciudat, Dirk, dar Elaine nu mi-a vorbit niciodată de asta.

– Nu i-am povestit niciodată. Elaine se bosumfla și se plictisea de moarte când îi vorbeam despre trecut.

– Când v-ați întors la Yarrawonga?

– Câțiva ani mai târziu. După ce am aflat că mama murise. Vezi tu, tata continua s-o iubească în ciuda a tot ce se întâplase și până în acea zi nu renunțase la speranța că se va întoarce. Dar moartea sa schimbă totul. Tata se informă și află că noul proprietar era gata să se descotorosească de proprietate. De fapt, nu știuse să administreze în mod convenabil ferma și era mulțumit s-o poată revinde. Nu era un crescător de animale. Cu toate acestea a negociat aprig. Tata a dat ultimul bănuț și s-a împrumutat la bancă pentru a cumpăra. S-a străduit să muncească să valorifice aceste terenuri și să ne lase o moștenire decentă. A murit cu aproximativ optsprezece luni mai târziu, de o criză cardiacă.

– Și tu ai preluat ferma după el. Trebuie să fi fost foarte tânăr pentru a-ți asuma asemenea responsabilitate.

– Aveam nouăsprezece ani în acea perioadă. Dar văzusem destul pentru a lua hotărârile necesare. Fusesem neputincios lângă tatăl meu văzând toate greutățile pe care i le impusese viața. Te mai miră încă faptul că-mi urăsc mama, că o disprețuiesc?

– Poate existau niște motive pentru comportarea sa, motive pe care, prea tânăr, nu le puteai înțelege? Gândește-te de exemplu că mama ta ar fi fost probabil o femeie profund nefericită să trăiască astfel.

– Și-a părăsit copiii, Liza, în același timp cu soțul. Nu este suficient pentru a o condamna? Nu știu ce este mai rău, o femeie care poate face un asemenea lucru, sau o femeie care-i pasează soțului său un copil care nu este al său. Bărbații sunt nebuni să acorde o cât de mică încredere unei femei.

– Oprește-te! Lași amărăciunea să-ți altereze judecata.

– Nu poți să înțelegi? Mama l-a înșelat pe tata, soția mea m-a înșelat. Nu-mi voi lăsa sora s-o ia pe aceleași urme. Otrava este aici, Liza, moștenită ereditar și trebuie înlăturată înainte de a fi prea târziu.

Acest gând prinsese rădăcini adânci în mintea lui Dirk. Copil, învățase o lecție crudă, dură, în fața exemplului mamei sale: că un soț nu trebuia să acorde niciodată încredere soției sale. Măcar dacă femeia pe care o luase la rândul său în căsătorie s-ar fi purtat altfel, măcar dacă ar fi fost iubitoare, gata să împartă cu soțul său grijile zilnice. Existau probabil milioane de femei de acest gen pe lume și, totuși, el alesese una dintre acelea care se căsătoresc doar pentru a se putea despărți. Și Dirk se pregătea să facă din nou aceeași greșeală, cu Margo... o femeie cel puțin la fel de egoistă și de crudă ca Elaine.

– Te înșeli în legătură cu Shirley. Complet. Dacă ceva o poate împinge pe sora ta într-o direcție greșită astea sunt măsurile represive. Ai face bine să mă crezi, Dirk.

– Așadar, ce propui, s-o las să facă ce vrea în loc s-o oblig să-și reia școala? Să accepte orice slujbă la Perth?

– Nu, în nici un caz. Dar este esențial ca, indiferent ce ar face, să fie un lucru pe care și-l dorește și care să-i aducă satisfacții.

– Mă întreb care ar putea fi acesta. Mă îndoiesc că are o cât de mică idee. N-are în minte decât să se distreze.

– Asta doar pentru că nu crede că merită osteneala să se gândească la asta. Este convinsă că vei refuza orice propunere pe care ți-ar face-o.

– În nici un caz. Nu, dacă ar fi de bun-simț.

– Știi, Dirk, atunci când Shirley a sosit, s-a arătat foarte interesată de munca mea. Părea că și-ar fi dorit s-o facă.

– Desigur, fără îndoială își imaginează că duci o viață furtunoasă, în medii artistice și întâlnești enorm de mulți oameni. Nu pretind că îți cunosc munca, dar presupun că pentru a începe, trebuie să ai talent și să te faci apreciat. Probabil trebuie să muncești din greu și să faci o ucenicie dificilă pentru a reuși.

– Absolut. Însă cred că Shirley are un talent nativ pentru desen, pe care l-ar putea dezvolta. Când face schițe pentru Barney, are ceva... o anumită ușurință.. De câteva ori, a reușit să mă impresioneze.

– Vrei cumva să lași să se subînțeleagă că ar putea deveni o artistă de modă, ca tine?

– Probabil, nu. Este un domeniu foarte specializat și puțin deschis. Eu am avut noroc. Dar există și alte domenii care folosesc aptitudinile artistice din punct de vedere comercial... orice industrie publicitară, de exemplu. Mai există ilustrația de carte, de felicitări și încă multe altele. Shirley ar putea urma un curs la o școală de artă și apoi va vedea la ce se va fixa.

– Nu va accepta niciodată. Are oroare de școală. I se pare foarte greu.

– Nu este adevărat. Shirley se plictisește, Dirk; asta este problema ei. Materiile care i se predau la școală o plictisesc, să rămână la Yarrawonga și să nu facă nimic, o plictisește. Se revoltă deoarece consideră că o tratezi tot ca pe o copilă. Este normal să încerce niște resentimente. Ceea ce-i trebuie, este să i se trezească

interesul. Într-o școală de artă se va afla într-o ambianță de campus studențesc și sunt sigură că întreaga ei atitudine va deveni mai constructivă. Cel puțin va întâlni printre ceilalți elevi spirite asemănătoare cu al său și...

– Îmi imaginez genul. Spirite cât se poate de libere!

– Mulțumesc mult. Îți amintesc faptul că și eu am fost studentă la arte.

– Iartă-mă. Nu spuneam că toți sunt la fel.

– Dimpotrivă. Dacă mă iau după experiența mea, sunt oameni care speră să facă lumea mai bună decât este.

– Asta nu-i seamănă surorii mele.

– Nu vei ști niciodată, dacă nu-i dai o șansă. De ce n-o întrebi ce gândește? S-ar putea să fii surprins.

– Crezi?

– Cel puțin, nu costă nimic să încerci. N-ai nimic de pierdut.

– Mă voi gândi la asta.

– Minunat! Te vei comporta cu tact când o vei întreba?

– Consideri asentimentul meu drept sigur, Liza. Nu face asta niciodată.

Liza se stăpâni să nu răspundă. Dacă voia să-și atingă scopul, făcea mai bine să nu-l înfrunte inutil.

Dirk își termină whiskyul și-și puse paharul pe masa joasă.

– Ești hotărâtă să pui totul în ordine în jurul meu, nu?

– Adică?

– În seara aceasta a fost Shirley, ieri Barney. M-am gândit mult la ceea ce mi-ai spus în legătură cu el.

– Și...

– Ai dreptate. Am fost nedrept cu el. Dar nu pretind că-mi va fi ușor să-mi schimb atitudinea. De fiecare dată când îl privesc, văd înșelătoria mamei lui. Dar m-am hotărât să nu-i port pică pentru asta. După cum spuneai, Barney este un puști adorabil și este copilul pe care l-am iubit și de care am fost mândru. Poate voi reuși să simt din nou la fel.

– Mulțumesc, Dirk, pentru că spui asta. Este cu adevărat extraordinar.

– Ei bine, pentru că totul este aranjat, vei pleca în sfârșit cu inima ușoară. Dar... nu ne părăsi imediat, Liza. Nu este neapărat necesar, nu-i așa? Te rog, mai rămâi puțin.

Ar fi trebuit să-i spună nu. Nu! Ar trebui să-i spună că sarcina sa aici fusese îndeplinită și că va lua primul avion. Pentru că fiecare zi, fiecare oră, fiecare minut în plus la Yarrawonga îi va face plecarea și mai grea.

Dar nu spuse nu. Între ei se lăsă o lungă tăcere; apoi, cu un geamăt surd de dorință stăpânită, Dirk strânse corpul tremurând al Lizei în brațele sale. Sărutul trezi în ea întreaga pasiune rezervată lui Dirk. Timpul se oprise în loc și pentru ei nu mai exista pe lume decât brațele și buzele lor care se căutau reciproc.

Fără să știe exact cum ajunsese acolo, Liza se afla acum într-o cameră în care nu intrase niciodată înainte. Camera lui Dirk. Lampa mică de noapte aprinsă pe comoda din cireș difuza o lumină plăcută, filtrată în încăpere. Dirk îi scoase rochia ușoară, se dezbrăcă și se întinse cu ea pe patul mare...

Câteva ore mai târziu, ea se trezi în brațele lui Dirk. Ceea ce făcuse era o adevărată nebunie, dar nu s-ar fi putut stăpâni.

Probabil se mișcase, deoarece Dirk se trezi la rândul său. Se aplecă asupra ei, îi zâmbi și-i îndepărtă de pe frunte o șuviță din părul negru ondulat. Apoi o strânse pe Liza și mai puternic lângă el și descoperiră că pasiunea pe care o crezuseră consumată se repeta în toată splendoarea sa.

Capitolul 12

Zilele următoare fură pentru Liza un deliciu în același timp dulce și amar. Sentimentele sale treceau alternativ de la o stare la alta fără nici un menajament; oscila între o fericire fără margini și o depresie profundă. Când ea și Dirk găseau modul de a fi împreună singuri, atunci se îneca în valul minunat de dragoste și pasiune căruia nu mai căuta să-i reziste; dar în tot restul timpului, cu inima strânsă, își amintea cu neliniște că nu era decât o scurtă preioadă în viața sa, câteva momente magice furate realității aspre pe care nu întârzia s-o regăsească.

Un alt fapt o bucura și o mâhnea în același timp. Era vorba despre noua atitudine a lui Dirk față de Barney. În mod vizibil, Dirk făcea un mare efort pentru a se apropia de copil. Acum i se adresa în mod direct, cum n-o făcuse niciodată înainte și, uneori, se distra puțin cu el, cu mingea. Într-o după-amiază, reuși chiar să-l ia pe băiețel cu elicopterul, pentru o operațiune de aducere a vitelor la marginea de sud a proprietății. La fiecare apropiere, Barney răspundea cu încântare, cu o afecțiune caldă, așa cum Liza știuse

întotdeauna că o va face. Era încântată de această schimbare a relațiilor lor, dar asta îi întărea certitudinea dureroasă că prezența sa la Yarrawonga nu va mai fi necesară mult timp.

Dirk fusese mai lent în a adapta sugestiile Lizei referitoare la Shirley. Dar, chiar și față de sora sa, atitudinea îi devenise mai puțin dură și acuzatoare, ca și când în cele din urmă își dăduse seama de inutilitatea de a se lupta cu cineva al cărui spirit de independență seamăna cu al său. Liza fusese deseori tentată să-i menționeze lui Shirley perspectiva unei școli de artă, deși nu îndrăznise, de teamă ca Dirk să hotărască până la urmă împotriva acestei idei. Dacă nu spunea nimic, în schimb prindea orice ocazie de-a o face pe tânăra fată să ia un creion în mână, sub pretextul de a inventa noi jocuri pentru Barney, ceea ce era o sursă de nenumărate variațiuni.

Dirk nu se mai dusese la Ashey Downs la un moment dat, însă Margo părea în schimb să fie o vizitatoare aproape permanentă în acele zile la Yarrawonga. Mereu și mereu, Liza întâlnea ochii verzi care o priveau cu o ostilitate evidentă. Era ca și cum Margo citea pe chipul său relațiile intime care existau acum între ea și Dirk și Liza se temea de zilele în care avea de suportat prezența ei. În plus, Margo nu pierdea niciodată ocazia s-o pună în inferioritate pe Liza în prezența lui Dirk.

Fu și mai rău în sâmbăta în care Margo veni să-și petreacă ziua la Yarrawonga și-și adise fratele cu ea. Privindu-l pe Colin în lumina dezvăluirilor lui Dirk referitoare la Barney, Liza nu mai avea nici o îndoială că tatăl copilului era Colin. Asta o făcea să se simtă stânjenită cu ei. Dar nimeni altcineva, nici chiar Dirk, nu păru să remarce asta și se hotărî să se comporte normal. În acea după-amiază călduroasă, leneviră toți, după masă, pe terasa din apropierea piscinei, așezați în fotolii, la umbra unei umbrele.

– Am oare dreptate să cred că mă eviți, Liza? Ascultă, îmi pare rău că am fost în acea seară cam familiar cu tine. Dar nu poți condamna un bărbat că-și încearcă norocul. Dacă promit s-o las baltă, vei accepta să mă vezi din nou într-una din aceste zile?

– Nu, Colin. Nu cred că ar fi o idee bună.

– Am petrecut clipe atât de frumoase împreună la Windjama. Chiar tu ai spus-o, amintește-ți...

Liza i-ar fi putut spune că remarca sa entuziastă referitoare la acest subiect fusese făcută atunci numai datorită lui Dirk, dar se mulțumi să scuture din nou negativ din cap.

– Oh, spune-mi da, Liza. Acordă-mi o altă zi ca aceea, te rog. Ar fi teribil pentru mine dacă m-ai refuza.

– Sunt surprinsă că îndrăznești să-mi sugerezi un asemenea lucru, după ceea ce mi-ai spus. În legătură cu Elaine.

– Este o poveste veche, Liza. În plus, totul se terminase între noi, mult timp înainte de plecarea Elainei.

Liza era revoltată de atitudinea indiferentă a lui Colin. Nici măcar nu se prefăcea că o iubise pe Elaine și considera relația lor ca pe un lucru normal și fără importanță. Dar rezultatul acesteia – Barney îi produsese o profundă durere lui Dirk și -i întărise neîncrederea și disprețul față de femei.

Margo, care de câteva minute dispăruse în interiorul casei, reveni cu tava pentru ceai. Își arăta astfel fără încetare dreptul de a se folosi nestânjenită de bucătăria de la Yarrawonga.

– Știu că nu e încă ora ceaiului, dar m-am gândit că toată lumea va fi mulțumită să bea o ceașcă într-o după-amiază atât de caldă. Și pentru tine, Barney, am adus un pahar mare de lapte rece.

Noua politică a lui Margo era să-l farmece pe Barney. Liza ghici că aceasta simțea probabil schimbarea de atitudine a lui Dirk față de copil și se hotărâse în consecință să procedeze astfel. Se părea că brusc, ideea de a-l duce pe Barney la internat, zburase.

– Știi, Dirk, ar trebui să iei o guvernantă. O femeie plăcută, de vârstă mijlocie, care ar avea calificare pedagogică și ar putea în egală măsură să ajute în casă. Ar trebui să poți găsi fără greutate pe cineva. Pot să tatonez terenul pentru tine dacă vrei.

– Nu cred că...

– N-are sens să lași problema deoparte și să speri că se va rezolva totul de la sine.

– Tu ce crezi despre această idee, Liza?

– Ei bine...

Ea privi ce făcea Barney. Nu-i plăcea să discute acest gen de probleme în prezența lui. Din fericire, nu părea preocupat de conversație. Era întins pe burtă lângă marginea piscinei și se juca agitând neglijent apa cu o mână.

– Pentru că în curând Liza pleacă, părerea ei nu ne este foarte utilă.

– Nu sunt de acord, Margo, Liza este mai în măsură decât oricare dintre noi să judece ce este mai bine pentru Barney. Oricum, nu este momentul să discutăm despre asta.

Margo îi aruncă Lizei o privire dușmănoasă. Era ca și când, se gândi Liza, neplăcerea lui Margo de-a o vedea se transformase chiar acea clipă într-o ură necruțătoare și că începând de acum încolo între ele se declarase un război deschis.

Pentru a învenina și mai mult lucrurile între ele, câteva minute mai târziu surveni o mică întâmplare ce-o făcu pe Margo să roșească de furie și umilință. Barney se juca în jurul lor cu o minge din plastic albastră și atunci când trecu pe lângă ea, Margo îl prinse râzând de braț și-l strânse demonstrativ la piept. Dar Barney se eliberă prompt și se grăbi în brațele Lizei.

Seara, mai târziu, Margo profită de o clipă în care era singură cu Liza în salon, exact după cină, pentru a se pregăti de plecare.

– N-o să meargă, Liza, să știi.

– Ce să nu meargă?

– Micul tău joc cu puștiul. Este absolut evident că-l încurajezi împotriva mea.

– N-am vorbit absolut deloc despre tine cu Barney. Și-a făcut propria lui părere singur, din ceea ce-a văzut la tine.

– Ei bine, Dirk nu este prost. Să nu crezi că-i poți pune atât de ușor lațul de gât.

– Vrei să spui, cum încerci tu s-o faci?

– Este mult timp de când ar fi trebuit să-ți faci bagajele și să părăsești Yarrawonga. În schimb, te impui aici și faci tot ce poți pentru a-l menține pe Barney dependent de tine.

– Nu este adevărat!

– Nu? Am văzut în ce fel nu scapi niciodată ocazia să-l săruți și să-l alinți... Ești mereu în preajma lui și te extaziezi în fața a tot ce face, ca și când ar fi încă un bebeluș și nu un băiat de cinci ani. Și această demonstrație de fiecare seară în clipa când îl culci, când îi citești o poveste! Știi foarte bine că Vera sau oricare alta dintre femeile care vin aici ar putea lua asupra lor acestă treabă fără nici o greutate, contra unei anumite plăți.

– Ora de culcare este momentul în care un copil are nevoie cel mai mult dă se simtă în siguranță și iubit. Puține femei consideră aceste clipe ca pe o „treabă".

– Oricum, asta nu-ți va aduce nimic, crede-mă. Oh, da, de acord, este în interesul luI Dirk să fii aici pentru a te ocupa de Barney, atâta timp cât îi convine, dar când nu va mai avea nevoie de tine îți va spune să pleci. Așa că, în locul tău, aș avea puțină demnitate și aș pleca atâta timp cât aș mai putea lua eu hotărârea.

Această ultimă împunsătură, scăpată exact înainte ca ceilalți să se întoarcă în salon era cea mai îngrozitoare dintre toate comentariile neplăcute ale lui Margo. Liza știa bine că situația sa actuală era umilitoare, se gândise suficient la asta... dar cum putea fi demnă, când era îndrăgostită cu disperare? Dirk voia să rămână; de fapt, nu-i cerea încă să plece... Asupra unui punct, Margo avea perfectă dreptate... Dirk se folosea de ea. Liza știa că lucrul cel mai rezonabil de făcut era să părăsească imediat Yarrawonga în cazul în care avea destulă putere și voință pentru a se obliga la asta. Dar știa

de asemenea, și cu câtă disperare își dădea seama de asta, că nu va putea pleca niciodată înainte de îngrozitoarea, dar inevitabila clipă în care Dirk îi va spune să plece.

*
* *

– Mâine seară suntem cu toții invitați la Ashey Downs pentru cină.

Dirk intră în salon și anunță această veste după ce primsie un apel telefonic de la Margo în biroul său.

– Nu contați pe mine, răspunse Shirley. Nu doresc deloc să merg în vizită la familia Beale. Voi rămâne acasă să-l supraveghez pe Barney.

– Nici nu se pune problema. Margo a insistat în mod special să mergi și nu cred că vei regreta. M-am gândit să-i cerem Verei să rămână cu Barney, adăugă el, întorcându-se spre Liza.

– Vera a menționat în timpul zilei că mâine este aniversarea soțului ei. N-ar fi foarte amabil s-o obligăm să vină. Dan nu-i nimic, voi fi oricum mulțumită să rămân cu Barney la Yarrawonga.

– Ești sigură că nu te deranjează?

– Dimpotrivă.

Liza spera ca atunci când Shirley se va urca să se culce, Dirk va relua subiectul cu ea. Era pentru prima dată când Shirley, ca și ea însăși, erau invitate expres la Ashey Downs. Se întrebă de ce prezența lui Shirley era reclamată în mod special. Oare ce pregătea Margo? Încerca să-și facă din Shirley o aliată în campania de a-l obține pe Dirk? Dar din nefericire, află că nu avea posibilitatea de-a fi singură cu Dirk în acea seară. Puțin înainte de ora nouă și jumătate, primiseră un telefon de la Bill Taggart. Pompa principală

de pe lotul de alimentare se rupsese și dacă n-o reparau în orele imediat următoare, ar fi trebuit să scoată animalele din împrejmuire. Dirk îi explică scurt Lizei că n-avea nici o idee de momentul în care se va întoarce și plecă în grabă cu elicopterul. Liza nu-l văzu a doua zi de dimineață, ci numai în fugă, când se opri pentru a telefona.

Seara, atunci când Dirk se pregătea să părăsească împreună cu Shirley casa, întârzie puțin.

– Într-adevăr, nu te supără să rămâi singură aici?

– Nu. Și nu este prima dată.

– În seara aceasta este un motiv special. Mă gândeam să-ți vorbesc despre asta, Liza, dar n-am avut ocazia.

– Ar fi de preferat să pleci. Margo este genul de femeie căreia nu-i place să aștepte.

– Mi-e teamă că ne vom întoarce târziu.

– Întoarceți-vă cât de târziu vă va plăcea. Voi profita de asta să mă culc devreme.

Dirk o ajunse în pas rapid pe Shirley la elicopter și plecară. După ce zgomotul dispăru în noapte, Liza rămase așezată în fotoliu fără să facă nimic. N-avea nici un motiv deosebit să se simtă atât de tristă și deprimată, dar un fel de al șaselea simț o avertiză că, indiferent ce pusese Margo la cale, ea va suferi.

În liniștea nopții era deosebit de atentă la eventualul zumzăit al unui motor. Brusc inima începu să-i bată mai repede. I se păru că aude ceva din depărtare. Se întorcea deja elicopterul? Ba nu, era doar o mașină. Zgomotul crescu apropiindu-se până când vehiculul se opri în fața verandei. Liza, surprinsă, se ridică și veni la ușă exact la timp pentru a-l vedea pe Colin Beale ieșind din mașină.

– Ce cauți aici, Colin?

– Ce primire! Credeam că vei fi încântată, Liza, să nu fii singură toată seara.

– Dar...

– Nu există dar, când este vorba de tine. Când am aflat că nu vei veni să mănânci cu noi în seara aceasta, pentru că rămâi să ai grijă de Barney, m-am gândit că aș face o faptă bună în această zi, dacă aș veni să împart cu tine cina solitară.

Fără să aștepte să fie invitat, Colin trecu prin fața ei și intră. Se îndreptă direct spre bar, ca și cum era acasă la el.

– Te deranjează dacă mă servesc cu un pahar? Sunt însetat. Vrei ceva?

– Pentru mine, nimic.

– Ar trebui să-mi ții companie. Nu este foarte ospitalier să-ți lași invitatul să bea singur. Vei bea un pahar de Xeres cu mine.

– Bine, de acord, doar un pahar mic. Nu poți rămâne, Colin.

– Pentru Dumnezeu, doar nu sugerezi că Dirk îmi va refuza două degete din scotchul său.

– Nu, bineînțeles că nu.

– Nici să împart cu tine ce este la cină.

– Știi bine că nu este asta.

– Atunci... ești încolțită, îngerul meu.

– Nu-mi spune asta.

– Nu mă poți împiedica să sper totuși, Liza. Vino, nu fi o gazdă atât de meschină. Aici, în regiunea tradițională din afara orașului, ușa este întodeauna deschisă. Așadar, de ce n-am intra în bucătărie să pregătim o masă bună? Dacă ceea ce ai prevăzut nu este suficient pentru două persoane, cu siguranță poți să scoți ceva din congelator, nu?

Se părea că n-avea nici un sens să facă o scenă. Liza îi spusese Verei să nu pregătească nimic pentru cină în seara aceea. Avusese intenția să-și prepare o omletă și să se culce devreme. Împotriva voinței ei, scoase din frigider ceea ce avea nevoie să pregătească o masă, biftec, legume și o tartă cu aromă de zmeură. Colin, care-și terminase băutura, se prefăcea că ignoră vizibila sa ostilitate și, așezat la masă, o privea ocupându-se de cină, în timp ce deschidea o sticlă de bere.

– Nu este fermecător? Singuri, doar noi doi, împreună pentru seară.

– Nu suntem singuri, Barney este sus.

– Un copil, asta nu contează. Nu trebuie să fii atât de speriată, Liza. Îți promit să mă port... în mod rezonabil.

Lizei i se părea de necrezut că putuse simți vreodată cea mai mică înclinație spre Colin. În seara aceea, reacția față de el era ceva ce semăna mai curând a dezgust.

– Acum aș vrea să pleci, Colin.

Abia terminaseră de mâncat. Colin se ridică, veni în spatele scaunului Lizei și își puse mâinile pe umerii săi.

– Nu fi așa.

– Am spus să pleci. Înțelege că nu te vreau aici.

– Cel puțin dă-mi mai întâi o ceașcă de cafea.

– De acord. O ceașcă de cafea și pleci.

Liza aduse cafeaua în salon. Era foarte atentă să păstreze distanța. Acum era teribil de nerăbdătoare ca el să plece, dar Colin nu se grăbea și începu să fie realmente furioasă. Când după mult timp, el se întinse și se ridică, simți o mare ușurare.

– Nu-mi dai un sărut de adio?

– Nu, Colin.

– Ți-e teamă de pasiunea pe care ar putea-o dezlănțui? Ei bine, cum vrei. Mulțumesc pentru ospitalitate, Liza, chiar dacă n-a fost nici spontană, nici călduroasă. Pe curând.

– Liza, ești trează?

În ușa camerei sale era Shirley. Părea deosebit de agitată. Liza auzise elicopterul aterizând cu zece minute mai înainte. Inima parcă i se oprise în loc, imaginându-și că persoana care urcă scara și se oprește la ușa ei era Dirk. Se ridică și aprinse lampa de pe noptieră. Shirley intră și se așeză la picioarele patului.

– Ce este Shirley?

– Este fantastic, Liza. În ciuda tuturor lucrurilor îngrozitoare pe care le-am spus despre Margo, este într-adevăr super. N-ai să

ghicești niciodată. Liza. Voi merge într-o școală de artă la Perth. Margo a aranjat cu cineva pe care-l cunoștea să mă înscrie. Mi-a găsit chiar un loc unde să locuiesc... un apartament pe care-l voi împărți cu alte trei fete. Nu este fantastic? Sunt sigură că-mi va plăcea enorm la această școală. Tu spui deseori că am un anumit talent. Această ocazie nesperată îmi va putea aduce speranțe minunate.

– Îmi spuneai că Margo este cea care a aranjat toate astea, Shirley?

– Da, nu este incredibil? Întotdeauna am crezut despre ea că este pur și simplu detestabilă și apoi, brusc, iată ce minune face pentru mine.

– Dar... ce-a spus Dirk?

– A fost complet de acord. Spune că știa că am aptitudini artistice pentru că i-ai spus tu și că tu ai fost prima care i-ai sugerat ideea școlii de artă. I-a vorbit lui Margo despre asta și ea a găsit propunerea fantastică, așa că s-a ocupat de tot. Dar nu pari încântată, Liza.

– Ba da, sunt. Este o veste minunată, Shirley. Când începi?

– Imediat. Săptămâna viitoare. De-abia aștept. Va fi foarte diferit de școala aceea îngrozitoare unde eram înainte!

Mai vorbiră câtev aminute, apoi Shirley se duse să se culce, cu capul plin de vise. Liza se întinse sub cuvertură și privi tristă în tavan. Așadar, Margo reușise să i-o ia înainte!

Dar Shirley era fericită. Asta era important. Cu siguranță, trebuia să-și asume acest lucru.. Era egoist și mschin să se simtă indispusă și jignită doar pentru că nu ea era persoana care obținea recunoștința lui Shirley. Liza încerca să se oblige să creadă că totul se potrivea de minune. Dacă Margo devenea cumnata lui Shirley, nu era oare de prefereat ca tânăra fată să se înțeleagă bine cu ea mai degrabă decât să simtă animozitate? De fapt, probabil de aceea Dirk a aranjat lucrurile în acest mod, pentru a ameliora relațiiile dintre sora sa și femeia pe care se gândea s-o ia de soție..

Liza se trezi a doua zi de dimineață cu hotărârea fermă de a părăsi neîntârziat Yarrawonga. Își împlinise obiectivul care motivase venirea sa în Australia. Barney era de acum fericit că se afla aici, își accepta tatăl tot mai mult cu fiecare zi. Cât despre Shirley, toate problemele sale păreau că se rezolvaseră în mod miraculos. Liza nu va mai rămâne mult timp doar pentru a-i face plăcere lui Dirk, nu-i va mai permite să se folosească de ea până în ziua în care se va hotărî s-o ia de soție pe Margo și-i va cere să se întoarcă în Anglia. Dacă spera să-și păstreze puțin amor propriu, trebuia să se elibeze de ceea ce o ținea legată de el. Nu putea să se oprească să-l iubească pe Dirk, era peste puterile ei, dar nu-i va mai fi în mod spontan o sclavă complet devotată.

Nu-i voi mai permite să se apropie de mine, își jură ea părăsind camera. Îl găsi pe Barney deja trezit și se îmbrăcase singur. Era absorbit de trenul său electric, iar Liza îl lăsă să se joace și coborî singură în salon. Din fericire, Dirk nu era prin împrejurimi, așa că putu telefona imediat la o agenție de turism din Derby și făcu o rezervare pentru ziua următoare pentru Perth. Acolo va putea aștepta oricât de mult timp va fi nevoie pentru a găsi un zbor spre Londra. Îi va cere lui Bill Taggart s-o ducă la Derby cu elicopterul. Și dacă nu era posibil, va împrumuta o mașină pe care cineva o putea duce înapoi mai târziu. Într-un fel sau altul ,va părăsi Yarrawonga.

Liza fu ușurată că Dirk nu apăru în acea zi la micul dejun, cum obișnuia s-o facă. După ce mâncă în grabă, îl lăsă pe Barney în supravegherea lui Shirley și se duse pentru ultima dată cu Ladybird în mica trecătoare unde fusese deseori să picteze în singurătate. Locul o atrăgea ca un refugiu liniștit, o ascunzătoare în care-și putea reconsidera sentimentele și să-și ia rămas bun de la această țară de-o frumusețe primitivă și aspră. Luase cu ea cafea și sandvișuri și se pregătise să rămână cea mai mare parte a zilei în această oază de pace.

De-abia se instalase când înțelese că făcuse o greșeală să vină. Foarte repede, o cuprinse o tristețe profundă. Perspectiva de a-i spune adio lui Barney, îi rupea inima. Ca și să-l părăsească pe Dirk! Era mai mult decât putea suporta. Numai când va fi din nou acasă în Anglia și când mii de kilometri îi vor despărți, va putea să alunge dragostea ce o simțea pentru el, fără speranță de reciprocitate.

Timpul trecea încet și Liza nu încercă să picteze. Se așeză pe o piatră și-și lăsă privirea să se plimbe încet peste suprafața plană a apei din fața sa, pierdută în gânduri triste. Își aminti de clipe de fericire pe care le cunoscuse cu Dirk, o fericire întotdeauna amestecată cu tristețe și mânie. Acum i se părea că aceste câteva săptămâni la Yarrawonga erau sigur o perioadă din viața sa de adult care avea un sens. Totul se schimbase pentru ea. Ceea ce făcuse înainte de a-l cunoaște pe Dirk își pierduse orice semnificație, orice fundament. În fața ei, viitorul era nesigur și întunecat, fără motive de-a fi trăit.

Brusc, Liza auzi sosind din depărtare un cal în galop. O clipă după aceea, silueta unui călăreț se contură în înaltul falezei trecătoarei. Era Dirk, exact cum îi apăruse în prima zi, în urmă cu câteva săptămâni. Îl văzu coborând călare pe drumul dintre stânci, până la locul unde o lăsase pe Ladybird. Își legă calul de același copac. Liza era incapabilă să-și controleze emoțiile care o cuprindeau.

– M-am gândit că te găsesc aici, dar nu eram sigur că ești singură.

– Ce vrei să spui? Cine-ți imaginezi că se întâlnește cu mine?

– Credeam că i-ai fi putut da o nouă întâlnire prietenului tău Colin. Această trecătoare este un loc idilic. Este oare locul obișnuit în care vă întâlniți?

– Vorbești de parcă m-am văzut mult cu Colin.

– Nu este cazul? De exemplu, noaptea trecută.

– Noaptea trecută...?

– A petrecut seara cu tine, singur, la mine acasă! Să nu negi.

– Colin doar a cinat cu mine. Atâta tot. A plecat foarte devreme.

– Adevărat? Cu toate acestea, când am părăsit Ashey Downs cu Shirley era aproape miezul nopții și Colin nu se întorsese încă. Am crezut atunci că este la Derby pentru afaceri. Dar când am sunat-o de dimineață pe Margo pentru a-i mulțumi de cină și de amabilitatea față de Shirley, mi-a spus că fratele ei a recunoscut că a venit aici, de fapt. Când mă gândesc la faptul că ți-am acordat încredere că te-ai sacrificat rămânând la Yarrawonga cu Barney! A fost foarte bine uneltit, draga mea Liza, să-l inviți pe Colin când știai că veți fi în casă doar voi doi singuri.

– Dar n-am...

– De ce continui să te prefaci nevinovată? De acord, poți spune că ai dreptul deplin de-a te purta cum îți place! Ți-l acord... fie că este Colin sau orice alt bărbat, chiar un ageamiu ca Larry Kemp. Dar pe viitor ai putea să nu mă mai pui în aceeași oală cu ei.

– Cu cea mai mare plăcere! Oricum, asta nu se va mai întâmpla Dirk, deoarece m-am hotărât să părăsesc Yarrawonga. Am reținut deja un loc mâine la un zbor pentru Perth.

– Ce joc faci, Liza?

– Nu fac nici un joc. Pur și simplu nu mai există nici un motiv să rămân mai mult timp aici.

– Nici un motiv? Atâta importanță are pentru tine ce-a fost între noi?

– Aparent, n-are deloc mai multă importanță pentru mine decât pentru tine. Și de ce ar trebui să aibă? Se pare că nu-ți dai seama cât ești de înfumurat, Dirk. De ce prespui că ceea ce pentru tine n-are nici o valoare, ar trebui să însemne ceva pentru mine?

– Ajunge! Explicațiile tale sunt foarte clare. Mă întreb doar de ce speram mai mult de tine decât de la verișoara ta. Poți pleca mâine, Liza, și drum bun! Lasă-mă să mă îngrijesc singur de produsul uneia din „ocupațiile obișnuite" ale Elainei.

Furia sa înverșunată o alarmă pe Liza. Această mânie absurdă nu-l va întoarce iar împotriva lui Barney? Își puse mâna pe brațul său și, în neliniștea sa, bâigui pentru a-l face să-și recunoască greșeala.

– Dirk, nu trebuie să gândești în felul acesta despre Barney...

– Mulțumesc, dar nu cred că voi mai suporta o altă critică morală de-a ta referitoare la fiul Elainei. Și nici referitoare la orice alt subiect, de altfel!

– Te rog, Dirk... Detestă-mă dacă trebuie, dar nu-l învinovăți pe Barney. Ai început prin a-l iubi ca pe propriul tău fiu și vei putea cu ușurință să-l iubești din nou în același fel.

– Mi se pare că am mai auzit deja toate acestea mai înainte. Devine obișnuință.

– Trebuie să mă asculți.

– Să te ascult pe tine, Liza? Ești ultima persoană din lume pe care aș asculta-o. Totuși, n-aș putea spune că nu m-ai învățat nimic. Îți sunt profund recunoscător că mi-ai întărit intuiția de-a nu avea niciodată, indiferent de împrejurări, încredere în femei.

– Nici chiar în Margo?

– Relația mea cu Margo nu te privește mai mult decât mă privește pe mine a ta cu Colin. Cu siguranță nu te voi mai vedea până mâine, Liza, așa că ar fi de preferat să ne luăm rămas bun pe loc. Îi voi cere lui Bill Taggart să te conducă mâine la Derby cu elicopterul. De acord?

Liza acceptă cu un semn din cap, incapabilă să găsească puțin curaj pentru a riposta. Reuși totuși cu mare greutate să-și rețină lacrimile. Un foarte scurt moment, Dirk păru că ezită; apoi, fără un cuvânt, se întoarse și porni cu pași mari, furioși spre cal. După ce încălecă dintr-o mișcare energică, se îndepărtă fără o privire pentru Liza. Numai după ce el dispăru după culmea trecătorii Liza se prăbuși pe o piatră și izbucni în plâns, vărsând toate lacrimile pe care și le reținuse.

Capitolul 13

Liza rămase în mica trecătoare până la ceasul în care umbrele se întindeau fără măsură. Trupul lipsit de energie îi era greu, mintea amorțită și gândul de a-i aduce la cunoștință lui Barney că părăsea Yarrawonga părea peste puterile ei.

Cum va putea oare suporta despărțirea de acest copil? Și trebuia cu adevărat să-l lase în urma ei? Dintr-o inspirație bruscă, hotărârea fu luată: îl va duce pe Barney cu ea în Anglia. Mai mult încă, va pleca imediat, cât mai repede posibil, nu va aștepta ziua de mâine. Sări în picioare, își adună lucrurile și alergă până la copacul unde aștepta calul său.

Douăzeci de minute mai târziu, ajunsese la proprietate, Clădirile aveau o lucire roșiatică, scăldate la acea oră în razele arămii ale soarelui care apunea. Descălecă, își făcu totuși timp s-o mângâie pe Ladybird pe bot în semn de adio, apoi i-o dădu înapoi bărbatului care preluase munca lui Larry Kemp.

Când Liza intră în casă, jos nu era nimeni. Consultă cu febrilitate orarul companiei australiene de aviație al cărui program rămăsese pe masa mică lângă telefon și descoperi că un avion

părăsea Derby la ora nouă. Sună la agenție și i se confirmă că încă mai putea să rezerve două locuri pentru seara aceea, în locul celui pe care-l ceruse pentru a doua zi de dimineață. Cu cât mai repede, cu atât mai bine! Acum trebuia să găsească mijlocul de-a ajunge până la Derby.

Parcă răspunzând dorinței sale, Bill Taggart tocmai intră în acea clipă.

– Salut, Liza. Dirk mi-a spus că vrei să mergi mâine la Derby. La ce oră trebuie să vin să te iau?

– De fapt, planurile mele s-au schimbat, Bill, și trebuie să plec în seara aceasta. În realitate, chiar acum. Se poate?

– Cum vrei. Doar n-ai probleme?

– Nu, este în ordine. Voi fi gata peste o jumătate de oră.

– De acord. O voi anunța pe soția mea că nu voi fi aici pentru masă.

– Îmi pare rău că te oblig să ieși, Bill.

– Nu face nimic, nu te neliniști. N-am prea des ocazia să petrec seara cu prietenii din Derby. Asta îmi va mai schimba gândurile.

Totul merge prea bine, se gândi Liza cu un fior de neliniște când urcă scara. Cu siguranță, se va întâmpla ceva care îi va zădărnici planurile. Îl găsi pe Barney în camera lui Shirley cu tânăra fată.

– Salut, Liza, te-ai întors târziu. Te așteptam. Voiam să-ți cer sfatul în legătură cu ce voi avea nevoie pentru școală.

– Nu acum, dacă nu te superi. Trebuie să plec la Derby... cu niște treburi. Bill mă conduce acolo cu elicopterul și mă gândeam să-l iau și pe Barney.

– Treburi? La ora asta, Liza? Nu te vei întoarce decât noaptea târziu și este deja aproape timpul ca Barney să se culce.

– Știu, dar nu-i va face nici un rău ca în mod excepțional să stea treaz mai mult timp. Vrei să vii, nu-i așa, Barney?

– Oh, da. Îmi place mult să zbor cu elicopterul. Este atât de distractiv!

Liza trecu în camera sa, alese rapid câteva haine pentru ea și pentru Barney și luă ursul său din pluș pe care-l adora. Era maximum ce putea duce într-o geantă mică de călătorie. Să ia o geantă mai mare, ar provoca bănuieli; va avea deja destule dificultăți să explice lui Bill când o va vedea sosind pe terenul de decolare al elicopterului cu Barney. Fără nici o îndoială, Dirk va fi mulțumit să-i vadă plecați pe amândoi. Dar s-ar putea totuși să încerce s-o împiedice să-l ia pe Barney, pentru a se răzbuna pe ea, sau pur și simplu pentru a salva aparențele.

Când coborî la parter, Liza intră în viteză în bucătărie pentru a o saluta pe Vera. Se scuză că va lipsi în seara aceea, deși cina, deja pregătită, era în cuptor. Ar fi vrut să-i spună ceva drăguț în semn de adio acestei femei care fusese atât de primitoare cu ea, dar nu îndrăzni. Cu Shirley fu și mai rău! Cu moartea în suflet, trecu doar capul pe ușa salonului și strigă scurt „Ciao". Hotărî să-i scrie lui Shirley imediat ce ajungea la Londra și să-i explice motivele fugii sale grăbite. Poate într-o zi va fi posibil să se întâlnească din nou.

Alergând prin norul de praf roșu ridicat de elicopter, Liza se grăbi să traverseze curtea și să ajungă la aparatul pregătit de decolare. Bill o aștepta și o clipă mai târziu se aflau în aer deasupra fermei Yarrawonga. Liza privea în jos cu un imens sentiment de tristețe, căuta să-și întipărească în memorie această ultimă imagine a proprietății lui Dirk. Foarte repede, clădirile deveniră din ce în ce mai mici și curând dispărură în întunericul nopții.

– N-am înțeles că-l vei lua și pe micuț. Dirk mi-a spus doar de dumneata că vrei să te conduc; nu mi-a precizat de ce. Rămâi acolo mai multe zile?

– Hm... da.

– Cât timp?

– Nu știu încă, Bill.

Prefera să rămână evazivă în legătură cu acest subiect și-i adresă un zâmbet larg, pentru a-l face să uite eventualele bănuieli. Barney,

obosit la această oră târzie, în ciuda încântării sale pentru această călătorie, adormi repede și, în cele din urmă, chiar și vorbărețul Bill nu mai spuse nimic. Lizei i se păru o veșnicie înainte de-a zări în sfârșit luminile din Derby. Își mai adusese o dată în minte diferitele momente ale celor câteva săptămâni ciudate, în afara timpului, pe care tocmai le trăise la Yarrawonga și se grăbea să fie departe de toate acestea.

– Îmi închipui că vrei o mașină pentru a te duce la hotel.

– Nu, mulțumesc, nu voi părăsi aeroportul... Hm. vreau să spun... sunt așteptată.

Improviză o explicație grăbită în fața aerului surprins al lui Bill. Dar era într-un anumit sens adevărat: un avion o aștepta pentru a o duce de la Derby la Perth.

– Voi aștepta cu dumneata, atunci.

– Nu, te rog, nu. Nu este nevoie. Ia un taxi pentru a te duce în oraș și întâlnește-ți prietenii. Și... mulțumesc mult că m-ai adus.

– Când te întorci, Liza?

– Voi telefona. La revedere, Bill, și încă o dată mulțumesc pentru tot.

Așteptarea în aeroport i se păru interminabilă. Dar veni în sfârșit momentul în care se putură îmbarca. Din fericire, Barney era prea epuizat pentru a pune întrebări stânjenitoare și câteva minute după ce fură instalați în scaunele lor, adormi din nou.

Liza închise de asemenea ochii, încercând să se relaxeze, să se gândească la viitor și apoi să-și facă planuri. Slavă Domnului, se putea întoarce în apartamentul său din Londra. Imediat ce va sosi, va contacta grădinița în care Barney va trebui înscris la întoarcerea sa și spera că va mai fi un loc pentru el. Dar primul lucru pe care-l avea de făcut era să câștige repede bani. Liza socoti, printre diferitele agenții artistice pe care le cunoștea, cele pe care le va vizita primele și cărora le va cere să figureze în registrele lor.

Zgomotul motoarelor în momentul decolării îl trezi pe Barney și, pe jumătate adormit, el întrebă dacă acum se întorceau acasă. Liza prinse ocazia și-i explică destinația lor.

– Așa este. Ne întoarcem acasă, în Anglia.

– Pentru a fi cu mama?

– Nu, Barney... Ți-am explicat deja că n-o vei mai vedea niciodată pe mama ta. Dar tu și cu mine mergem să locuim amândoi în apartamentul meu, cum am făcut-o înainte de-a veni în Australia.

– Dar eu nu vreau să merg în Anglia. Vreau să rămân aici, în Australia, cu tata.

Liza se pregătea să-i facă reproșuri, când subit fu copleșită de rușine și de remușcări. La ce se gândise oare, smulgându-l astfel pe Barney de la Yarrawonga, fără să ia în considerare nici o clipă care era părerea sa? Bineînțeles, el nu voia să-și părăsească tatăl, ceea ce era mai mult decât normal; nu sperase doar la această relație, nu pentru asta se străduise atât de mult?

– Da... De acord, Barney. Te duc înapoi la tatăl tău, nu te neliniști. O vom întreba pe însoțitoarea de bord ce avion luăm pentru a ne întoarce la Derby și cred că Bell va veni să ne ia de acolo cu elicopterul.

I-ar fi fost foarte greu să-i dea explicații lui Barney asupra comportării sale și asupra acestui dus-întors cu avionul. Putea doar să se bucure că, în general, copiii acceptau purtarea ciudată a adulților fără să pună întrebări. Dar când o întrebă pe însoțitoarea de bord, aceasta, uluită, o informă că putea coborî la prima escală, la Broome, dar nu vor avea avion pentru Derby înainte de a doua zi.

– Îi vom telefona tatălui tău din Broome. El ne va spune ce să facem.

Copilul se mulțumi cu acest răspuns și, încrezător, se întinse din nou lângă ea.

Trebuia să ajungă la Broome în mai puțin de o jumătate de oră, le spuse însoțitoarea de bord; dar minutele treceau pentru Liza cu

o încetineală exasperantă. Se străduia să-și stăpânească sentimentul puternic de umilință și să se gândească la ce va trebui să fac la coborârea din avion. Mai întâi, după ce va suna la Yarrawonga, va trebui să găsească un loc unde să petreacă noaptea. Cu siguranță, Dirk va face astfel încât să vină să-i ia de la aeroportul din Derby. Se simțea cuprinsă de panică la ideea de a se afla din nou în fața lui, dar n-avea nici un mijloc de a-l evita.

În micul aeroport din Broome unde până la urmă aterizară, căuta din ochi o cabină telefonică, dar o mână i se așeză pe umăr.

– Așadar, iată-vă! Mi s-a spus că ați părăsit avionul acum o clipă.

– Tată!

Barney sări de gâtul lui Dirk, care-l prinse în brațe. Îngrozitor de jenată, Liza era totuși aproape mulțumită să-l vadă pe Dirk. În tot cazul, era ușurată: prezența sa rezolva cea mai mare problemă a ei. N-avea importanță cum și pentru ce se afla acolo. Acum, că Barney își regăsise tatăl, își putea continua drumul până în Anglia. Bâigui niște scuze grăbite și incoerente, explicând că deoarece avionul pentru Perth aștepta încă pe pistă, putea încerca să seîmbarce înainte de-a decola. Dar în timp ce vorbea, Dirk se îndrepta la rândul său spre pistă.

– N-are importanță ce spui. Te duc acasă?

– Acasă?

– La Yarrawonga, desigur.

– Dar nu mă pot întoarce la Yarrawonga. N-aș putea să suport.

– Nu suporți? Dar credeam că-ți place acest loc, Liza. Tu mi-ai spus. Credeam că erai fericită la Yarrawonga.

– Eram fericită, într-un sens, dar... Oh, de ce nu vrei să înțelegi, Dirk?

Liza văzu un avion mic, exact în fața lor și recunoscu Cessna lui Dirk. El deschise ușa, aruncă în interior geanta de călătorie a Lizei și îl așeză pe Barney pe un scaun.

– Instalează-te, Liza.

– Nu, Dirk, te rog, n-o pot lua de la început... să trăiesc așa. Nu mai suport...

– Ce?

– Modul în care... au evoluat relațiile noastre. Asta nu putea să mai dureze mult timp, Dirk. Este de preferat s-o rupem categoric acum, decât să lăsăm situația să devină tot mai echivocă.

– Vom vorbi despre toate astea mai târziu, pe drumul de întoarcere.

Liza nu mai avu putere să argumenteze, făcu ce-i ceruse Dirk și urcă în avion. Dar când Dirk fu la comenzi, nu făcu nimic pentru a începe manevrele de decolare.

– Mi-ai tras o spaimă, Liza. Eram mort de îngrijorare.

– Îmi pare rău. Mi-am dat seama că am făcut rău să-l iau pe Barney cu mine. Dar aveam mintea atât de încâlcită și confuză și... nu-mi puteam imagina să-l las, să plec fără el. Dar mă hotărâsem deja să-l aduc înapoi la Yarrawonga, Dirk. Vezi tu, el nu voia să trăiască în Anglia cu mine; voia să rămână cu tine, aici. De aceea am coborât din avion la Broome. Mă pregăteam să te sun când ne-ai găsit.

– Liza, este oare adevărat că eu nu însemn nimic pentru tine?

Ea închise ochii și strânse scaunul cu putere. Dirk voia s-o oblige să-și mărturisească dragostea pentru el? Asta voia s-o audă spunând?

– Nu te puteam lăsa să pleci. Când am descoperit că ai luat avionul de seară în locul celui de dimineață, am înțeles că trebuia să te ajung din urmă și să-ți vorbesc. În acea clipă nu știam încă faptul că-l luasei pe Barney cu tine.

– De unde ai știut că am plecat în noaptea aceasta?

– De la May Taggart, soția lui Bill. M-am dus să inspectez lotul de alimentare fără un motiv anume, în principal pentru a rămâne departe de casă – de tine – și apoi am trecut pe la ei. May mi-a spus

că Bill tocmai o sunase s-o anunțe că pleca la Derby în această seară. Am avut deodată impresia... că nimic nu mai avea sens. M-am întors în mare viteză acasă și Shirley mi-a spus că ai plecat cu Barney. Dată fiind ora care era deja, am înțeles că nu voi ajunge la Derby cu Cessna înainte ca avionul vostru să decoleze, așa că am preferat să mă grăbesc spre Broome. Dar chiar dacă aș fi ajuns prea târziu aici, n-aș fi renunțat, Liza. Eram hotărât să te urmăresc până în Anglia, dacă trebuia.

– De ce, Dirk? Ce rost are? Nu este de preferat să întrerupem direct mai degrabă, decât să lăsăm relațiile noastre să mai treneze câteva săptămâni sau câteva luni?

– Într-adevăr, așa vezi tu lucrurile între noi, Liza? Ca pe o relație temporară?

– Ce-ar putea fi altceva? Dirk, lasă-mi puțină demnitate, mândrie. Nu te poți aștepta să rămâi la Yarrawonga până în ziua în care te vei căsători cu Margo.

– Să mă căsătoresc cu Margo? Ei bine, n-am avut niciodată în mod serios intenția asta...

– Dar tu ai spus...

– Nu, tu ai spus. Și ca un prost, te-am lăsat să crezi. Stupiditatea mea, Liza, a fost să nu recunosc ceea ce era evident. Dar zburând până aici, când voiam ca avionul să meargă și mai repede, a trebuit să admit adevărul.

– Adevărul?

– Că te iubesc... Că n-aș putea suporta să te văd dispărând din viața mea... Că am nevoie să te păstrez lângă mine pentru totdeauna. Ceea ce mă sperie acum, Liza, este că nu voi fi iertat pentru modul în care te-am tratat.

– Oh, Dirk!

– Te vreau de soție, Liza. Cât mai repede posibil. Nu te vei simți prea singură la Yarrawonga?

– Singură? Cu tine? Cu tine și cu Barney? Viața mea va fi mai minunată decât aș fi putut visa vreodată, Dirk! Te iubesc atât de mult! Te iubesc din prima zi în care te-am văzut, chiar dacă atunci nu știam. Credeam că te disprețuiesc... dar asta nu m-a împiedicat să te iubesc.

– Așadar, te căsătorești cu mine?

– De o sută de ori, da.

– O dată ajunge. O dată, dar pentru totdeauna.

Se aplecă spre ea și o sărută. Cu Barney adormit între ei doi, ca prima dată când o sărutase. Dar acum buzele lui Dirk promiteau toată pasiunea pe care o vor împărți în viitor.

Acest moment magic fu întrerupt de luminile unui avion ce rula pe pista de zbor exact în fața lor. Provocând un neașteptat nor de praf, acceleră pentru a lua viteză și decolă. Liza și Dirk erau așezați în cabina Cessnei în tăcere; strânși cu putere unul lângă celălalt, priviră avionul îndepărtându-se în noapte.

– Referitor la Margo...

– Nu trebuie să te explici.

– Dar țin s-o fac. Nu voi pretinde că ea și cu mine n-am... Dar n-am înșelat-o pe Margo în nici un fel. Asta ne-a convenit la amândoi. Nimic mai mult.

– Mă îndoiesc de faptul că Margo o să fie de acord cu asta, Dirk.

– N-a avut nici un motiv să creadă altceva. Nu i-am făcut niciodată nici cea mai mică promisiune.

– Dar trebuie să-ți fi dat seama de planurile ce și le făcea.

– Nu până foarte de curând. Margo joacă fin, cu multă șiretenie. Și încep să înțeleg cel puțin, în ce măsură putea fi de perversă, ca de exemplu cu școala de artă pentru Shirley. Când am spus în fața ei că asta s-ar putea să-i convină lui Shirley și că examinez problema, s-a aruncat asupra acestei idei imediat și a luat totul asupra ei. Presupun că pentru a o aduce pe sora mea în tabăra ei. A simțit probabil că sunt foarte atras de tine, Liza, deoarece n-a pierdut niciodată ocazia să vorbească despre tine într-un mod puțin măgulitor.

– Noaptea trecută, Dirk, dacă fratele ei a venit la Yarrawonga pariez că a fost la sfatul lui Margo, pentru a te face să crezi că el și cu mine... Dar nu este adevărat, Dirk, să nu crezi în nici un caz un asemenea lucru. Puținul pe care i l-am acordat a fost pentru că asta te costa pe tine. Probabil că-mi pierdusem capul.

– Ne-am purtat stupid și unul și celălalt. Dar totul s-a terminat cu bine. Oricum, Margo și Colin nu vor mai fi mult timp vecinii noștri.

– De ce spui asta?

– Sunt în pragul falimentului, iată de ce. Au ignorat în mod constant amenințările de la bancă ce-i provoca să-și reducă modul de viață și curând nu vor mai avea altă soluție decât să vândă.

– Înțeleg. Îmi imaginez că-ți convine să poți cumpăra pământuri în plus, Dirk.

– Nu, mulțumesc! Nu caut să mă întind mai mult. Aproape o jumătate de milion de hectare, sunt de-ajuns pentru un singur om. Vreau să mă pot ocupa liniștit de ele și să-mi consacru mai mult timp soției mele. Și fiului meu.

– Fiului nostru!

Amândoi îl priviră cu tandrețe pe Barney, care dormea. Dirk luă între palme fața Lizei și o sărută lung. Fu un timp lung, încărcat de emoție, înainte ca Dirk să se pregătească de decolare. Curând se aflară în aer, deasupra regiunii Kimberley, de-abia luminată de lună, în drum spre Yarrawonga. În drum spre căminul lor.

Sfârșit